

S. N. LAZAREV

ŽIVOT KAO ZAMAH KRILA LEPTIRA

DIJAGNOSTIKA KARME
KNJIGA 12.

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

DIJAGNOSTIKA KARME

ŽIVOT KAO ZAMAH KRILA LEPTIRA

KNJIGA 12.

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkevič

Beograd, oktobar 2016.

Naslov originala:

**С.Н. Лазарев. Диагностика кармы. Книга двенадцатая.
Жизнь, как взмах крыльев бабочки
Санкт-Петербург, 2006**

Copyright © Siergiej Łazariew, 2006
Copyright © Satja Juga, 2016

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se
umnožavati ni u kakvoj
formi, bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava

Izdavač: „Satja Juga“

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“
aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs • tel: 064 15 77 045

ŽIVOT KAO ZAMAH KRILA LEPTIRA

Voz je ritmički otkucavao kilometre puta. Pogled je obuhvatao delice života koji su promicali iza prozorskog stakla.

Zatim se događa prvi sastanak. S pažnjom razgledam livadicu, omanju baštu, trošnu kuću. Suši se veš, a pored bare je omanje jato gusaka. Nekoliko sekundi živim na ovom mestu, osećam svoje prisustvo. Zatim dolazi rastanak. Tokom jednog dana, koliko traje putovanje vozom, prolazim kroz hiljade ovakvih rastanaka.

Iluzornost svih naših problema više ne doživljavam glavom, već srcem. „Ono što je umno stvarno je, a što je stvarno - umno je“ - ova Hegelova rečenica mi je iz nekog razloga iskrasnula u svesti. Svet je zaista razuman. Zašto je Hegel uvideo tu vezu, za razliku od drugih? Verovatno zato što um i telo za njega nisu bili absolutne vrednosti. Um je povezan s materijalnim objektima, pa je zato fragmentaran i opaža jedino površinske veze. Hegel nije osetio samo to da čitav svet realizuje skriveni program, već je video i kako taj program u svakom deliću sekunde povezuje sve događaje koji se odigravaju u svetu. Zaista, svaka situacija ima viši smisao i često onu situaciju koja je za nas bila najapsurdnija i najneprijatnija nakon nekog vremena vidimo kao pomoć i spasenje.

To vidim na primeru svojih pacijenata. Recimo, izloženi su prokletstvu, uroku ili vradžbinama koje zdušno doživljavaju kao nesreću od koje moraju da pobegnu. Ali svaka neprijatnost koja nam se dešava uvek uravnotežuje drugi problem i otklanja ga.

Najstrašniji gubici su oni koje ne primećujemo. Kada gubimo povezanost s Bogom i na unutrašnjem planu se klanjamо ovozemaljskoj sreći, najčešće osećamo neznatno zadovoljstvo. Zamislite da čovek dugo i naporno gradi temelj kuće koji može da izdrži dva sprata. On oseća zadovoljstvo kada podiže zidove i oprema prostor za življenje, ali u izgradnji temelja nema nikakvog zadovoljstva. Sagrađen je i izmalterisan prvi sprat i otpočinje izgradnja drugog. Čovek oseća duplo veću sreću: ostvaruju mu se snovi i želje; zatim, u potrazi za ljudskom srećom, počinje da gradi treći, pa i četvrti sprat. Iznenada dolazi državni činovnik i kaže mu: „Treći i četvrti sprat morate da srušite! Ne smete ih zidati!“ Čovek se pati i muči, zbog čega oseća mržnju prema činovniku, ne shvatajući da bi dodatna dva sprata postala njegova grobnica.

A evo kako to izgleda u realnoj situaciji: za čoveka su, na primer, sigurnost i materijalno blagostanje smisao života. Poslovi mu napreduju,

on dolazi do novca i postiže uspeh. To je i razumljivo, budući da je veći deo energije usmerio na ostvarenje svojih planova.

Međutim, procesi koji se odvijaju u našoj svesti sami po sebi ne utiču na naše okruženje. Mi možemo svesno, do mile volje, da se klanjamо materijalnim vrednostima i da u njima vidimo samo pozitivnu stranu, ali za našu dušu, koja je povezana s podsvešću i emocijama, sve izgleda potpuno drugačije: ona vidi svet kao celinu, a svrha i smisao se sastoje u postizanju jedinstva s Tvorcem. Svi drugi ciljevi naprosto bivaju uništeni.

Tada čovek koji je uspešan, koji poseduje novac i sigurnost, počinje da teži materijalnim ili duhovnim vrednostima, ne samo na nivou svesti, već i na nivou osećanja. Ova tendencija se iz svesti prenosi u podsvest i odjednom se u njegovom životu odigrava neshvatljiv i neobjašnjiv događaj. On dolazi kod majke, nekom sitnicom je iznervira i ona, koja ga je uvek volela i brinula se o njemu, iznenada ga proklinje. Njemu ništa nije jasno, te biva potpuno smeten. „Kakav ju je đavo spopao?“ - razmišlja. Nakon toga počinje da mu propada posao, nižu se nesreće i bolesti. Prijatelji saosećajno klimaju glavom: „Hej, majka te je proklela!“

I tako, čoveku koji je pretrpeo bankrot ne preostaje ništa drugo sem da izabere nove ciljeve. Stoga odlazi u crkvu i postepeno pronalazi veru u Boga. Javlja mu se želja da oprosti majci te odluči da je poseti. „Tvoja kletva me umalo nije ubila“ - kaže joj on. „Kakva kletva? - začuđena ga pita majka. - Ne sećam se ničega; tako nešto se nije desilo, sine, uvek sam te volela i bila spremna da ti pomognem!“ I čovek ponovo odlazi od majke zbumjen, ali ovaj put i srećan. Pritom intuitivno oseća da se iza svega krije viši smisao.

Samo Svevišnji je u stanju da vidi sve veze, dok običan čovek može samo da nagađa. I ukoliko ni dlaka s glave ne može da padne bez volje Svevišnjeg, to znači da posledica svake situacije mora da bude težnja ka Bogu i jačanje jedinstva s Njim.

Šta bi se desilo da nije bilo ove kletve? Ispričаću vam kraću priču i sve će vam biti jasno. Imam poznanika koji je u principu dobar čovek. Pre nekoliko godina je zapao u finansijske probleme i ja sam ga pozvao u svoju vikendicu da radi i da za to bude plaćen. Međutim, ispostavilo se da on baš i ne voli da radi. Pritom je morao da pomaže sinu koji je studirao. Tada sam mu predložio da sakupi ekipu ljudi i bavi se renoviranjem stanova. „Ako ti pođe za rukom da sastaviš dobar tim i sve valjano organizuješ - rekao sam mu - pomoći ćeš svom sinu, a kupićeš i

sebi stan". Ali on je prema mojoj ideji bio ravnodušan iako mu je novac bio potreban.

Imali smo zajedničkog prijatelja koji je u kući skladišto čitavo brdo kablova za struju. Jednom prilikom je odlučio da deo pokloni našem zajedničkom poznaniku kome je bio potreban novac. Ovaj je došao kod njega, odmotao dve trećine kablova, natovario ih u automobil i odvezao kući. Obično u takvim situacijama ljudi pitaju koliko mogu da uzmu, a i ako uzmu, tada je to, razume se, manje od polovine Međutim, ovde nije bilo moralnih kočnica: koristoljublje je potisnulo moralnost.

Njegov sin je, čini se, nasledio od oca osobinu da više dobija nego što daje, i često se, bez ustručavanja, ponašao bezobrazno. Nedavno mi se njegov otac obratio s pitanjem: „A možda se pogrešno molim? Čitam tvoje knjige, ali osećam da mi ne ide od ruke“. - „A kakve probleme imaš?“ - pitao sam ga. „Rak - odgovorio mi je. - U crevima su mi pronašli nekoliko polipa“. Iznad njegove glave sam video tamnu mrlju - bio je to sin koga je otac pogrešno vaspitao.

Mi smo odgovorni za one koje kvarimo. Sa Višeg plana nas nagrađuju za pravilno vaspitanje dece a lišavaju nas nagrade ukoliko to pogrešno činimo. Sklonost klanjanja koristoljublju, često na štetu drugih, taj čovek je, po svoj prilici, preneo na sina. U podsvesti njegovog sina je to postalo toliko bitno da je usmerenje na materijalnu korist počela da istiskuje ljubav. On nije mogao da prihvati neuspeh, kao ni gubitak bezbrižnosti. U njegovoј duši je bilo malo ljubavi i on nije imao na šta da se osloni kada mu je izmicala materijalna sigurnost. Na buduće neuspehe reagovao je s programom samouništenja. Program se vraćao nazad, ka ocu, kod koga je uzrokovao pad energije. Naime, kad energija padne ispod kritične granice, pojavljuju se ciste, polipi ili karcinom.

Da bi rešio svoje probleme bilo je neophodno da promeni sinovljev karakter, njegov pogled na svet i emocije. Ali treba da krene od sebe. „Ako počne da se menja, tumor će prestati da se razvija - pomislio sam. - Takve slučajeve sam često viđao. Ali da bi promena bila moguća, ne sme postojati agresivnost prema sadašnjosti, prošlosti i budućnosti. Sve dok postoji agresivnost, promene su nemoguće. U njegovom slučaju verovatno bi bilo bolje da se operiše, ali ukoliko se ne promeni, pojaviće se novi problemi. Bilo kako bilo, znači da je promena u svakom slučaju neophodna.“

„Krenimo redom - rekao sam mu. - Pre molitve bi trebalo da se odrekneš svega, kao i da se pokaješ. Sad zamisli sebe u trenutku

pokajanja“. On se zamislio i meni je sve postalo jasno. „Kakav je smisao pokajanja?- upitao sam ga. - Da ne ponovimo greh. A da ga ne bismo ponovili neophodno je da se promenimo. Da bismo se promenili moramo se usredsrediti na ljubav koja nas povezuje s Bogom. Smisao pokajanja je u bolu koji osećamo zbog onoga što smo učinili i ljubavi koja nam pomaže da to prevaziđemo. Međutim, umesto ljubavi kod tebe dolazi do nekontrolisanog kajanja zbog prošlosti i mržnje prema sebi, a to znači ubijanje ljubavi! Šta je kajanje zbog prošlosti? To je neprihvatanje Božje volje, pritajena mržnja prema Njemu. Uzgred, upravo se kod osoba koje su vezane za srećnu sudbinu često dešava iracionalno neprihvatanje onoga što se dogodilo. Zato zapamti: kaješ se zbog onoga što ne može da se promeni. Ako se kaješ, to znači da si već druga osoba; stoga je besmisленo da mrziš sebe zbog prošlosti.

Toliko o pokajanju. A sada o odricanju. Zašto bez žrtvovanja nema vere u Boga? Čak je i u paganizmu vera bez žrtve nemoguća. Žrtva je simbol odricanja od ljudske sreće; s tim ciljem se uvek i žrtvovalo ono najvrednije. Kada se odrekнемo nečeg dragocenog da bismo ga poklonili drugom, moramo osetiti bol zbog odvajanja od onoga što nam je priyatno. Ovde nije reč o količini. Osim toga, možemo se podvrgnuti strogom postu i osamljivanju - što nam pomaže da osetimo božansku energiju u sebi i da se promenimo. Shvati jednostavnu stvar: tvoja duša je podlegla inerciji što je dovelo do gubitka božanskog. Ova inercija se potom prenosi na decu i unuke. Ako bi na tebe bilo bačeno prokletstvo, ono bi zaustavilo ovu inerciju. Ali s obzirom na to da s Višeg plana nisi dobio pročišćenje posredstvom ljudi, aktivirala se bolest. Ako se bolest javi u kasnijim fazama, kada je inercija već dobila na zamahu, tada postaje neizlečiva i završava se smrću. Primetio sam još interesantniji momenat: postoje gresi koje čak ni smrt ne može da poništī“.

Video sam čuđenje u njegovim očima i nastavio: „Greh je odbacivanje Boga i smanjenje ljubavi u duši. Obično se sa smrću tela, koje nas navodi na prestup, duša čisti od greha. Ali ako je greh prodrio duboko unutra, tada nam može stradati sva rodbina. Ako je prodrio još dublje, može biti uništen grad, narod ili čitavo čovečanstvo. Zamisli drvo. Čovečanstvo je stablo, velike grane su narodi i države, srednje grane - gradovi, a grančice - rodbina. Čovek kao jedinka predstavlja listić. Pred jesen se otrov taloži u lišću, usled čega on pada na zemlju i trune. Ukoliko prodre u grane, tada se drvo mora iseći do korena. I ako jedan svetac može da spasi grad, tada jedan grešnik može da bude razlog

uništenja celog grada. Pritom niko neće ni primetiti njegov greh, jer mi ne grešimo telom, već dušom. Što se čovek više klanja materijalnoj i duhovnoj sreći, on u sebi strasnije ubija ljubav prema Bogu. Zbog toga se društvo, koje se klanja svojim željama i blagostanju, bliži uništenju ne samo pojedinaca, već i sebe u celini.

Ovde postoji još nešto veoma interesantno. Čovekov razvoj se uvek odvija sinusoidno: razvoj se pretvara u degradaciju, dobici smenjuju gubitke, dok se božanska energija neprestano povećava. Kada čovek pokuša da smanji intenzitet ljubavi, ovaj proces se odmah zaustavlja. Čovek živi i mehanički akumulira odricanje od Boga, odnosno grehe. Smrt obično poništava grehe. Ako se, pak, oni zadrže u duši, sledi njihovo taloženje u društvu, i tada ono, pa čak i ceo narod moraju nastradati da bi se taj proces zaustavio. Po istoj šemi su izumirale čitave civilizacije, a iz podsvesne težnje ka Tvorcu su nastajali novi narodi i civilizacije“.

Ljudska sreća se meri ostvarenim željama. Postoje želje koje su povezane sa sadašnjošću i one koje proizilaze iz prošlosti, a postoje i želje upravljenе ka budućnosti. Želje su energija. Postoje dva energetska toka koji idu u susret jedan drugom: muški i ženski princip, prošlost i budućnost, ljubomora i oholost.

Neophodno je da postepeno otklonimo zavisnost od ove dve vrste želje, i tako ćemo postići božansku milost. Formula je jasna i sasvim primenljiva. Ranije sam gajio neverovatno poklonstvo prema ljudskoj ljubavi i lepoti. Od detinjstva sam osećao da posedujem velike potencijale, zahvaljujući kojima su mi se ostvarivale sve želje. Bilo mi je potrebno da nečemu težim i nečemu se klanjam. Društvo me je učilo da čovek mora da se klanja, da ljubav prema drugoj osobi predstavlja najveću sreću, kao i da je ljudska lepota ono čemu treba težiti. Verovao sam u to i moja energija je godinama bila usmerena u tom pravcu.

Dakle, oduvek sam se klanjao lepoti i zemaljskoj ljubavi. Verovatno je to razlog što me je sudska preusmerila od slikarstva ka isceliteljstvu, da bih se na hiljade i hiljade puta uverio do čega dovodi takvo poklonjenje. I zatim, kada sam čitao Stari zavet, intuitivno sam shvatio da postoji viši smisao u tome što se lik Boga ne sme prikazivati. Kada paganin izliva svog idola koji je zaštitnik neke oblasti, to je logično, ma kako izgledalo čudno. Lokalni Bog odgovara za deo šume ili jezera, što znači da se nalazi u vremenu i prostoru.

Ali kada shvatimo da postoji Jedan Tvorac Vasione koji je izvan svih granica, bilo kakvo prikazivanje Ga u našim očima pretvara u paganskog boga. I to više nije monoteizam, već povratak u paganizam. Ako smo pokušali da prikažemo, tj. otelotvorimo Tvorca, tada je potrebno da mu pripšemo i polne karakteristike. Moramo da ga zamislimo kao muškarca ili ženu, odnosno da pripada jednom vremenskom toku, što znači da on više neće biti celovit. I ponovo se vraćamo u paganizam. Iz istog razloga mi ne smemo da vidimo Boga. Naš materijalni um i vid to ne bi mogli da izdrže. Zato se čak i Mojsiju Bog pojavljivao kroz oslepljujuću svetlost.

Bog nije samo izvan vremena i prostora, već je On stvorio ovaj svet i u njemu egzistira u formama duhovnih (nematerijalnih) i fizičkih (opipljivih) aspekata. Ali njihovo apsolutno jedinstvo možemo osetiti samo kada zađemo van granica prostora i vremena. Bog stvara vreme koje se deli na dve struje i mi, povezujući se s njima, osećajući njihovu suprotnost kao muški i ženski princip, ne smemo da zaboravimo na njihovu sekundarnost. Ako delić zaklanja celinu, onda se uništava opšte jedinstvo.

Razmišljaо sam o tome šta se dešava sa zapadnom civilizacijom. Njena kriza je, bez svake sumnje, povezana sa krizom katoličke crkve, i ima veze sa kultom Bogorodice. Ono o čemu je Hristos govorio njegovi sledbenici nisu mogli da shvate i primene. Otud je prvobitni, snažan, jedinstven impuls počeo da slabí dok se, na kraju, nije podelio na dve struje. Poklonjenje ženskom principu u katolicizmu, pritom sasvim zemaljskoj ženi, realnoj i opipljivoj, pre ili kasnije je moralо da ojača paganske tendencije. I današnje obožavanje zlatnog teleta, široko rasprostranjeno u zapadnoj civilizaciji, potpuno je logički povezano sa krizom u katolicizmu.

„I tako - razmišljaо sam - postoje dva vremenska toka, dve vrste želja; neophodno je oslobođiti se zavisnosti od njih, a onda će se pojavitи ljubav i harmoničan razvoj“.

Nedavno sam dobio zanimljivo pismo. Jedna mlada žena mi je pisala da je deset godina praktikovala moј sistem. „Za to vreme sam mogla da zasnujem porodicu, rodim decu i budem srećna - pisala je. - Međutim, ja sam sve ove godine ograničavala sebe. I zato sada patim od ženskih bolesti, nemam porodicu i nedavno sam izašla iz psihijatrijske bolnice“.

U mom sistemu je ona videla samo znake zabrane, ali oni su nam potrebni za pronalaženje pravog puta, kao i da ne bismo nastrandali pri

velikoj brzini.

Nikada nisam smatrao da je potrebno unižavati ženu - već ljudske vrednosti u duši žene i muškarca. Kada prihvatimo njihovo uniženje, pred nama je jedan put, put ka Bogu, i prihvatanje bola mora da podstiče i osnažuje ljubav, a ne da je potire. Svim pacijentima neprestano ponavljam: ako ste izgubili osećaj Božjeg prisustva u sebi i ne vidite Višu volju u onome što se dešava, u trenucima bola i uvređenosti nekoga ćete uništavati. Ako se budete uzdržavali od mržnje prema drugima, ubijaćete sebe. Ali ukoliko se u trenutku duševnog bola okrenete od ljudskog i usmerite ka božanskom, tada neće biti potrebno nikoga da ubijete. Zato su etape spoznaje božanskog prisustva prilično jednostavne. Kada prestanemo da verujemo u Boga, prestajemo da verujemo drugim ljudima, a počinjemo da osećamo strah i da ih mrzimo; potom takođe ne verujemo ni u sebe, nego se plašimo dok se konačno taj strah ne pretvori u mržnju prema sebi. Iz istog razloga se razboljevamo, umiremo, pa iznova postepeno zadobijamo veru u Boga.

Šta je uninije? Uninije je nedostatak poverenja u sebe, suprotstavljanje kretanju, ograničenje sopstvene energije. Uniženje ljudske sreće je neophodno da bismo zadobili božansku sreću. Ova dama je ideju uniženja doživela kao najvažniju kariku zaboravivši na to da nas uniženje mora podstaknuti na ljubav. Bolesti, problemi i uvrede predstavljaju prinudno uniženje. Seksualna uzdržavanja, post, smanjenje zadovoljstava predstavljaju dobrovoljna ograničenja koja takođe moraju da nas podstiču ka ljubavi, odnosno ka oslobođanju energije i radosti. Ova žena, ni sama to ne sluteći, načinila je grešku o kojoj se govorilo još u Svetom pismu. Hristos je učio da tokom posta ne treba licemerno isticati tugu koja simbolizuje patnju i odricanje. Ljudi su videli patnju samo u ograničenjima. I, zaista, ako čovek ne vidi božansko prisustvo u svemu tome, tada mu čak ni dobrovoljna ograničenja neće dati ništa osim tuge i uninija.

Ljudi još uvek nisu naučili da razmišljaju pa im je stoga teško da poveruju u to da suzbijanje i ograničenje želja moraju da se sjedine s radošću i ljubavlju.

Harmonija je jedinstvo i borba suprotnosti. Ako odvojimo ove suprotnosti, doći će do sakacanja i ometanja razvoja. Čovek koji je žgoljav i slab razvija se neskladno; nadiže galamu i ide kroz život vrludavo: malo na jednu, malo na drugu stranu. Snažan čovek ide kroz

život pravo, harmonizujući u sebi bol i radost. Svi veliki ljudi su to umeli da urade.

Setimo se Bude. Roditelji su ga podigli u uslovima absolutne sreće; sve njegove želje su se ispunjavale - bilo je to potpuno udovoljavanje u životu, začinjeno isključivo pozitivnim emocijama. Čak su i mrtve, bolesne i stare sklanjali pred njegovim očima da mu ništa ne bi smetalo dok uživa. Ali kada se sve želje ispune, one počinju da umiru, životna energija nas napušta i najmanje uz nemirenje se pretvara u čudovišan stres.

Kada je Buda prvi put video starog i bolesnog čoveka, to je za njega predstavljalo nepodnošljiv stres. Intuitivno je osetio da nema šanse da preživi pa je otisao u drugu krajnost - potpuni asketizam. Ali nakon što je sebe dugo morio svim mogućim samoograničenjima, zbog čega je osetio da bi mogao umreti, uvideo je da dve suprotnosti mogu da se izmire. Odricanje je potrebno da bi se energija povećala, a ne uništila, što znači da ne treba ubijati želje u sebi. Tako je nastala ideja srednjeg puta.

U prvim vekovima budizam se u Indiji smatrao jeretičkim učenjem jer je bio u suprotnosti sa opštom religioznom tendencijom, u kojoj je osnovna ideja bila nevezanost za fizički svet i preim秉stvo duhovnog nad materijalnim. Materijalni svet, sa željama i ljudskom srećom, u hinduizmu se smatrao apsolutnom iluzijom - majom; realnost je samo duh Vaside. Buda je uvideo da su želje i ljudska sreća realni, ali je naglasio da su one izvor patnje i da je istinska sreća prevazilaženje vezanosti za njih.

Potpuno odricanje se pretvara u potpuno poklonjenje. Potpuno odricanje i uzdržavanje pre ili kasnije prelaze u svoju suprotnost, koja će ih uravnotežavati. Bogat može da postane samo onaj koji na unutrašnjem planu ne zavisi od novca, a osećajan - onaj koji na unutrašnjem planu ne zavisi od želja. Seksualnu nasladu bez opasnih posledica može da upražnjava samo onaj koji je u prethodnom životu bio asketa.

U davna vremena čovek je tokom nekoliko života boravio na Istoku, zanemarujući materijalne i usredsređujući se isključivo na duhovne vrednosti, a zatim je imao suprotan način života na Zapadu. Suprotnosti su međusobno prelazile jedna u drugu tokom dugog vremenskog perioda. Danas je Istok i sam postao Zapad i bipolarnost

sveta je urušena. Zato, s jedne strane, Zapad degradira, a, s druge strane, u njemu napreduju istočnjačke tendencije.

Postoji pojam kao što je inercija emocija. Rezultanta svih naših želja mora nas približavati Bogu, jer upravo iz Njega mi crpimo osnovnu energiju. Kada se, nekoliko godina pre začeća, duša deteta približava ženi, njenog ponašanje i težnje u tom trenutku određuju njegov karakter i sudbinu. Ako žena ima seksualne odnose s jednim muškarcem, aktivira se zaštitni mehanizam: što znači da se može povećati duhovna naslada, dok se seksualna ograničava.

Dakle, ako žena ima stalnog partnera, povećanje njene zavisnosti od želja smanjuje energiju ljubavi, pri čemu se, u istom trenutku, smanjuje i njena seksualna želja. Tada se može upriličiti post, sačekati, preusmeriti se na prijateljske odnose i osećanja. Ali ukoliko žena često menja seksualne partnere, ona ne uspeva da im otvori dušu i svojoj podsvesti šalje moćan impuls poklonjenja seksualnim željama. U njenoj deci iskonski greh Eve trajno uništava jedinstvo s božanskim planom. I čim je više energije nedovoljno, nema govora o normalnoj porodici, zdravlju i srećnom životu.

KORACI U RAZVOJU

Jedan poznanik mi je nekom prilikom postavio pitanje: zašto je među stomatolozima i reanimatorima najveća stopa samoubistava? Ondgovorio sam mu sledeće:

- Usta predstavljaju simbol želje, a život je takođe povezan sa željama. Što više želimo da pomognemo pacijentu, time više nečistoće preuzimamo na sebe. Usled toga se pojavljuju bolesti, razvodi, razboljevanje dece.

- Ispostavlja se da saosećajnost prema pacijentu može dovesti do bolesti?

- Da, i to veoma često. O tome mi ljudi pričaju.

- Ispada da je štetno pomagati ljudima i saosećati s njima?

- Za ateista je štetno. Ali ukoliko je neko vernal i saoseća s drugom osobom, tada on ne zaboravlja da je bolest poslata od Boga, već ljudski pomaže drugome, ostajući u sebi spokojan, oslonjen na Božju volju. Saosećajan ateista je čovek koji gubi energiju i privlači bolest i smrt.

- Ali mnogi nevernici su sasvim čestiti ljudi - rekao je moj sagovornik.

- Ti posmatraš stvari i situacije u kratkom vremenskom isečku, a ja apstrahujem mnogo više, i sa suptilnih planova vidim stvari u njihovoј dinamici. Ja mogu da tvrdim da je pošten i samilostan ateista - bolesna osoba. Ili da je to neko ko je ravnodušan na patnje drugih, odnosno ko potiskuje ljubav prema njima, što znači - postepeno se degeneriše. Jednostavno rečeno, ateista ne može da bude dobar, čestit i zdrav istovremeno. Za nevernika je ljubav uvek vezanost, što znači da je on osuđen da gazi sebe ili druge.

Primetio sam da mi i dalje ne veruje, pa sam odlučio da promenim pristup.

- Reci mi - obratio sam mu se - da li si ikada čuo da je neki poznati vojskovođa bio kukavica i podlac?

On se nasmejao i slegnuo ramenima:

- To je nemoguće; ljudi ga ne bi sledili. Ako je slabe volje i nepošten kao čovek, tad ne može da bude vojskovođa.

- Odlično - rekao sam mu - potpuno se slažem s tobom. A da li veliki vojskovođa može da ubija svoje vojnike, da ih ponižava i nemarno se odnosi prema njima?

Ponovo se nasmejao i slegnuo ramenima:

- Ni to nije moguće. Ako ga vojnici ne budu poštovali, neće ga ni slediti i takav neće odneti pobedu u bitkama.

- Tačno - osmehnuo sam se. - Vojska Aleksandra Makedonskog je bila nepobediva, jer je on znao lice i ime svakog od šesnaest hiljada vojnika.

- Ali Aleksandar je bio paganin - primetio je moj sagovornik.

- Bio je paganin, ali u potrazi za Jedinim Bogom - ozbiljnim tonom sam mu odgovorio. - Bio je u procesu razvoja. Ali ako monoteista postane paganin ili ateista, tada je slika potpuno drugačija. Jedna je stvar kad čovek nije dorastao da shvati Jedinog Boga, a druga je stvar kada Ga negira.

- Započeo si priču o vojskovođi?

- U redu. A sada mi reci ime najtalentovanijeg i najznačajnijeg sovjetskog vojskovođe.

Razmišljaо je nekoliko trenutaka pogleda uprtog ispred sebe, a onda odgovorio:

- Žukov.

- On je bio talentovan?

- Bez sumnje - odgovorio je.

- Neću se baviti njegovim vojnim operacijama - rekao sam mu, - nego mi objasni sledeću činjenicu: nakon rata, u Sovjetskom Savezu je napravljena atomska bomba. Pored grada Totski se nalazio poligon za vežbe. Naučnici su upozorili da će ne samo eksplozija, već i njene posledice biti opasne za ljudе. Postavljen je zadatak da se ustanovi kakve zdravstvene posledice po vojнике može da proizvede atomska eksplozija.

Pritom - podigao sam prst - obrati pažnju na to da nije bilo ratno vreme, kada se život daleko manje cenio. Dakle, Žukov je tamo poslao vojнике iako je znao da ukoliko budu išli preko kontaminirane teritorije, mogu oboleti i umreti. Šta misliš, koliko je vojnika poslao?

Moj prijatelj se zamislio.

- Možda pedeset? - Zatim se, shvativši moj pogled, odmah ispravio: - Četu, stotinu ljudi?

- Više - odgovorio sam mu. - Koliko je meni poznato, poslao je oko četrdeset hiljada ljudi; četiri divizije.

- Zašto je bilo potrebno ubiti toliko ljudi? - zaprepašćeno me je upitao.

Raširio sam ruke - da bi se dobila preciznija slika onoga šta se dešava, da bi se statističarima olakšao posao.

- Dakle - nastavio sam - tako se ponašao jedan od najboljih vojskovođa. Drugi su u uništavanju sopstvene vojske često bili uspešniji, i zato su sovjetski narod pretvorili u topovsko meso. Na svakog ubijenog nemačkog vojnika dolazilo je četiri sovjetska.

Jedna od glavnih odlika sovjetskog lidera, bilo da je reč o visokom položaju u vojsci, ekonomskom ili partijskom vođi, bila je bezosećajnost, pa samim tim i nemilosrdnost. To je uobičajeno ponašanje ateiste.

- Ali sistem ih je primoravao da budu takvi - nije izdržao moj drug.

- Tačno, to je bio ateizam ugrađen u sistem. Nemilosrdan odnos prema ljudima i njihovo uništavanje socijalizam je prihvatio kao normu.

- U redu - rekao je moj sagovornik - onda mi reci zašto komunizam nije prihvatao veru u Boga niti je ugradio u sebe? Tada bi postao neranjiv.

- Šta misliš, zašto je jedan od osnivača komunističke teorije napisao sledeće redove: „Kada je reč o interesima proletarijata, ne može biti ni govora o moralu i moralnosti“?

Moj prijatelj me je zapanjeno posmatrao.

- To je nemoguće objasniti.

- Naprotiv, samo treba znati s koje strane da posmatraš stvari.

Pojam morala i moralnosti nam dolazi kroz religiju. Upravo nas ona primorava da prevaziđemo egoizam, poklonstvo željama i blagostanju i da osećamo da smo jedna celina s drugim ljudima. I paganin može da gaji ista takva osećanja, ali za njega je ta pojava slučajna, dok je za vernika ona norma.

Dakle, zašto se Engels odrekao moralnosti? Zato što je to prikriveno odricanje od religije. Tada se postavlja pitanje: čime je bilo uslovljeno to odricanje? Zašto religija nije bila potrebna? Zato što je komunizam u suštini predstavljao alternativnu religiju. A ukoliko želimo da budemo precizni, to je bio prvi pokušaj spajanja nauke i religije.

Svaka osoba koja ispoljava saosećajnost prema drugome, čak i ako je on vernik, uvek preuzima malo nečistoće na sebe a zatim se pročišćava. To deluje kao vakcina. Tuđe grehe je lakše otkloniti, međutim ako isceliteljstvo postane posao, a težnja ka Bogu nije dovoljno jaka, može se nagomilati prilično mnogo problema koji će se premetnuti u bolesti.

Svi pričaju o tome da ekstrasens može negativno da utiče na pacijenta, pogotovo ukoliko je ovaj drugi nevernik, ali niko i ne naslućuje da prljavština može da pređe na ekstrasensa. Iscelitelji preuzimaju na

sebe mnogo problema, a onda se razboljevaju, polude, umiru, naročito ako leče pacijente obolele od raka. Duša im pocrni, umiru im deca, itd.

Svi smo mi na suptilnom planu jedna celina, zato naše emocije mogu međusobno da se prožimaju, a duše da se stope. Psihijatar u Engleskoj koji radi dve godine, godinu dana treba da se odmara, odnosno - njegova duša i emocije moraju da se pročiste. A kod nas psihijatri postaju sve više nalik svojim pacijentima. Ali taj problem kao da ne postoji.

- S lekarima je stvar jasna - rekao je moj prijatelj - s obzirom na to da sam po profesiji lekar. Ispričaj mi o isceliteljima.

- Pa, dobro - rekao sam mu. - Zamisli ovakvu priču: kod sveca dolazi bolesna osoba. Svetac se pomolio i ona je ozdravila. Šta se pritom dešava? Bolest je povezana s našim podsvesnim emocijama; jednostavnije rečeno, greh se pohranjuje u našim osećanjima, zatim prodire duboko u podsvest i tamo čuči. Svetac teži ka ljubavi i Bogu i njegova osećanja se pročišćuju na najdubljem nivou. Kada se kod pacijenta osećanja i duša pročiste, on ozdravlja, ali za to je potrebno da se ujedini sa svecem, da mu otvorи svoju dušu i da ima veru u Boga.

Svaka emocija predstavlja zgusnutost prostora i vremena. Emocija je - situacija. Zbog toga, kada menjamo svoje najdublje emocije, mi menjamo svoj karakter i svoju sudbinu.

A sada zamisli da čovek dolazi kod iscelitelja koji razmišlja o novcu, slavi i ljubavnici. Da li takav iscelitelj može da mu pomogne? Teško da će moći da mu očisti dušu, ali da prenese bolest s jednog organa na drugi, da prenese prljavštinu u dušu pacijenta ili na njegovu decu - to po svoj prilici može. Postoji još jedna varijanta - da preuzme problem na sebe. I ispostavlja se da iscelitelj preuzima na sebe greh drugog, a pacijent postaje čist.

- Znaš li šta je najveći razvrat na svetu? - pitao sam prijatelja. - To je odsustvo kazne, što podstiče na još veći greh i definitivno odvraća čoveka od Boga. Dakle, mnogi lekari upravo tako postupaju.

Na konsultaciji mi je bila jedna žena koja je imala veoma ozbiljne probleme. Moja dijagnostika je pokazala da je veoma sklona vezivanju, što je uzrokovalo ljubomoru, uvredljivost, pojačan strah za život njenih najbližih, zdravstvene i lične probleme, itd. Šta u takvim slučajevima obično savetujem? Prvo: treba iskusiti da ljubav prema Bogu pruža veće zadovoljstvo od ljubavi prema drugom čoveku. Drugo: bol, izdaju, uvredu, gubitak voljene osobe treba prihvati kao lek, kao pročišćenje

božanske ljubavi. Treba sačuvati ljubav u trenutku uvređenosti, gubitka, rastajanja. Nadalje: naučite da prebivate u samoći, ograničavajte se u ishrani i seksu, s obzirom na to da ako nema obuzdavanja želja, to šteti telu i duši. Takođe, uvek treba dati više voljenoj osobi, nego uzeti od nje.

Ljubomora je zavisnost od želja, a konzumerstvo pojačava zavisnost. Čovek treba da bude sunce, izvor, a ne bara. Možemo pomoći sebi dijetama i biljem, odnosno možemo otkloniti sve ono što nam pojačava ljubomoru (slatkiše, prejedanje, hleb s kvascem, pivo i dr.). Ljubomora napada oči, uši, zglobove, zbog nje pati srce i urogenitalni sistem, tako da nam bilje i narodni lekovi, koji jačaju urogenitalni sistem, zglobove, srce i vid, mogu pomoći da se promenimo i prevaziđemo svoje probleme.

Vezanost za ljudske vrednosti postoji samo onda kada postoji agresivnost. Ukoliko se unosi hrana ili se upražnjavaju seksualni odnosi bez naročitog apetita, odnosno želje, tada se vezanost i zavisnost razbuktavaju na isti način kao i kada je reč o agresivnosti. Dugo sam razmišljao na tu temu i na kraju shvatio razloge: unutrašnja agresivnost guši ljubav. Ukoliko nešto radimo bez ljubavi, tada počinjemo da zavisimo od toga, odnosno da se vezujemo. Ljubav je viša energija i iz nje proizilaze sve želje, što znači da ukoliko se bavimo nekim poslom bez naročite želje, nanosimo štetu duši.

Mocarta je njegov otac prisilno i bez naročite ljubavi izgradio da postane brilljantan muzičar. Zato je prerano preminuo. Dakle, ukoliko smo preopterećeni, ali osećamo ljubav i poletnost, tada takvo opterećenje može da bude veliki podstrek za razvoj, za još veći intenzitet ljubavi. Međutim, ukoliko je izloženost preopterećenjima dugotrajna i lišena pozitivnih emocija, to će dovesti do uništenja ljubavi u duši. Da bi se zaustavio taj proces i da bi se sačuvala ljubav dolazi do bolesti ili smrti.

PROMENA NAVIKA

Nekoliko dana sam se odmarao na Krimu uz toplu saunu, more i bilijar. Ranije, kada sam dolazio u posetu kod prijatelja, glavno zadovoljstvo mi je bilo u prazničnoj trpezi. Za stolom smo mogli da sedimo po deset do petnaest sati. U Sovjetskom Savezu su bogata trpeza, piće i druženje predstavljali najveću sreću. Zatim sam primetio da najčešće samo gubimo vreme. Na kraju krajeva, dosadilo mi je da se prejedam, pri čemu sam shvatio jednu prostu stvar: da bismo promenili sebe, moramo menjati svoje navike.

Mi razmišljamo kroz stereotipe i živimo kroz navike. Kao što su našem telu potrebni kičma i kosti, tako su našoj svesti potrebni održivi obrasci koji pomažu da reagujemo na svet koji nas okružuje. Čovek često ističe da ima najuzvišenije i najbolje namere, ali se ne bavi promenom navika.

Dakle, zadržao sam komunikaciju, ali sam smanjio količinu hrane i alkohola. Mesta susreta s prijateljima su postali sauna i bilijarska sala. Komunikacija je opstala, ali joj je dodato kretanje, temperaturno i fizičko opterećenje. Putovanja na planinu i more su bila propraćena samo simboličkim gozbama. Ovaj princip - manje jesti a više se kretati - primenjivao sam i na praznike, kao i na sve vrste rekreacija.

Zdravlje podrazumeva i ispravne navike. Takođe sam promenio svoje navike vezane za vožnju automobilom. Ranije sam vozio i u stanju velikog umora. Navike se mogu promeniti odmah, a mogu i postupno. Ja sam ih promenio odjednom. Nekom prilikom sam u Peterburgu vozio automobil i na ulici sam video neonsku reklamu na kojoj je bila napisana rečenica: „Sreća nije cilj već nusproizvod“. Neka pametna osoba nije zažalila novac da narod sazna ovu jednostavnu istinu. Dakle, onaj koji postavlja zadovoljstva kao svoj cilj, uvek će biti njihov rob. Zdravlje će biti sačuvano samo ukoliko tih zadovoljstava bude malo.

Uzgred rečeno, jedan pacijent mi je ispričao svoje mistično iskustvo. Dugo je putovao noćnom trasom. Počeo je da tone u san, ali je bio u žurbi te je odlučio da se ne zaustavlja. „I, zamislite - pričao mi je, - odjednom sam iza sebe video duge farove. Približavala su mi se natkrivena teretna kola (furgon) i zahtevala da im pustim prednost. Počeo sam da usporavam i skrenuo na ivicu puta. Međutim, osvrnuvši se iza sebe, nisam ugledao nikakav furgon. Zaustavio sam se i dugo razmišljaо gde je nestao taj automobil. I tek sam potom shvatio da sam

zaspao za volanom i da sam mogao poginuti. Sanjao sam ovaj automobil, svetlo njegovih farova i zvuk sirene. Kada sam počeo da usporavam i skrećem ka ivici puta, probudio sam se, a da toga nisam bio svestan“. - „Znači da je trebalo da ostanete živi - objasnio sam mu situaciju. - Ako je čovek za nešto predodređen, tada mu se često dešavaju čuda“.

Čuda se povremeno dešavaju, podsećajući nas da je materijalistički pogled na svet samo delimično ispravan. Ali, ako nam se dogodilo čudo i ako smo ostali živi, to ne treba da zloupotrebljavamo. „Znate li - rekao sam pacijentu - svaki put kada mi se dogodi čudo i ostanem živ u kritičnoj situaciji, trudim se da nešto promenim u svojim navikama zato što čudo drugi put može da se ne dogodi“.

Ispravne navike su dobre za zdravlje. Ako imamo naviku da volimo, dajemo energiju i pritom se menjamo, na taj način jačamo zdravlje. Šta znači davati energiju? To znači biti u stanju izvršavati postavljeni zadatak, prevazilaziti teškoće, imati poverenja u sebe i ne padati u uninije, a takođe znači umeti vaspitavati kako sebe tako i druge. Kada navika tek počinje da se formira, dok još nije postala stabilna, potrebna je ogromna količina energije. Ali potom ona automatski funkcioniše, pri čemu je i ne primećujemo.

Kada u čovekovoj duši ima malo ljubavi i energije, jednostavno mu nedostaje snage da formira novu naviku zbog čega nije u stanju da se promeni.

U prirodi sve postoji u formi porcije, kvantova. Zbog toga se svaka promena dešava u etapama, u porcijama. Čak i najbolji poduhvat možemo da uništimo ako na sebe uzmemo preveliki teret posla. Da bismo preživeli, organizam odbija preopterećenja i čovek gubi želju da obavi postavljeni zadatak. Zato proces sopstvene promene mora uvek biti etapan.

Najvažnije navika u našem životu je očuvanje ljubavi u svakoj situaciji, kao i njeno uvećanje. Možda reč „očuvanje“ treba zameniti rečju „davanje“. Godinama sam govorio o zaštiti ljubavi, jer su tokom mnogih vekova ljudi navikli da se odriču tog osećanja, da ga guše, diskredituju i kontrolišu. Sada je situacija konačno počela da se menja. Od sistema zabrane prelazimo na etapu slobodnog leta. Kada ljubav postaje realnost, a doživljaj Božje volje trajan, tada je moguća istinska čovekova transformacija.

U Jevandjelu stoji: „Tražite i daće vam se, tražite i naći ćete; kucajte i otvoriće vam se“. Nepoverenje u sebe, sputanost, potiskivanje osećanja - sve su to instrumenti ubistva ljubavi. Ma koliko bilo teško, nijedan čovek nikada neće izgubiti ljubav ukoliko on sam to ne želi. I sve dok ona postoji, nijednu situaciju ne treba nazivati bezizlaznom i beznadežnom. Primera radi, mi volimo neku osobu, i ako se rastanemo od nje, osećamo se kao da gubimo ljubav, što nam i proizvodi tu beznadežnost. Ali kada iznenada shvatimo da je ljubav prema ovom svetu samo deo sveukupne energije i ljubavi, tada, gubeći ljudsku sreću, počinjemo intenzivnije da volimo božanske vrednosti. No, budući da je svrha svake situacije - približavanje Bogu, tada ni bolest ni smrt ne mogu da učine beznadežnom takvu situaciju.

U sećanju mi navire rečenica iz Biblije: „Onaj koji umnožava znanje, umnožava i tugu“. Pitam se zbog čega je to tako? Verovatno zato što je naš um vezan za telo, a telo je osuđeno na smrt i razlaganje. I što se aktivnije razvija naš um, čiji je cilj - dobrobit za telo, time je bolniji proces propadanja i gubitka.

Večnost možemo da dotaknemo samo osećanjima, i to onim koja ne zavise od našeg uma. Analizirao sam sopstveno stanje i došao do zanimljivog zaključka. Kada pristupamo rešavanju ozbiljnog problema, isprva, da bismo se orijentisali i razumeli - uključujemo um. To je prvi stepenik. Na drugom stepeniku um treba isključiti, jer će početi da se pojavljuju strah, uninije i depresija.

Svaka situacija je na suptilnom planu povezana sa čitavom Vasionom. I kada um iz površinskog sloja prelazi na dublji, dolazi do naglog preopterećenja, a zatim nastupa osećaj nemoći. Ukoliko čovek ne bude sputao um i prebacio se na podsvesno upravljanje, on će biti u panici, suočen sa ma kakvim složenim problemom. Psiholozi i ne naslućuju da postoji ovakav mehanizam, dok je u ruskim narodnim poslovicama i pričama to odavno opisano. Na primer: „glupan se razmišljanjem bogati“ ili „jutro je pametnije od večeri“, odnosno: isključi um, prenesi problem na senzitivniji, podsvesni nivo, ne paniči, ne upadaj u uninije - svaki problem ima svoje rešenje. Ili još i ovo: „Oči se plaše, a ruke rade“, to jest lenjost i besposlenost uzrokuju uvređenost, strah i uninije.

Um je povezan s telom i zato je on, u suštini, potrošač. A potrošač je zavisan od sveta i uvek je sklon uvredama i depresiji. Ako nekome dajete novac a on ga odbija, nećete upasti u depresiju. Ali ako od nekoga

očekujete novac i ne dobijate ga, javlja se uvređenost. Takođe, ukoliko s velikim nestrpljenjem očekujete novac i nadate mu se, a ne dobijate ga, tada se pojavljuju i osuda i uvreda i mržnja.

Unutrašnja agresivnost otpočinje sa konzumerstvom i onaj čovek koji je usmeren na konzumiranje nije u stanju da oprosti. Čim je davanje veće od potrošnje, najednom se smanjuje zavisnost od sveta i uvrede se lako oprštaju. Kod onoga koji pruža, povećava se energija a samim tim i zdravlje. Zašto se gladovanjem mogu izlečiti skoro sve bolesti? Zato što su impuls trošenja i zavisnost u ogromnoj meri podržani hranom. I što je ona raznovrsnija, ukusnija i obilnija, time brže slabi unutrašnja energija, a pojačava se uvredljivost i nastupaju bolesti.

Tek pre nekoliko godina naučnici su došli do zaključka da prejedanje dovodi do dijabetesa, kardiovaskularnih bolesti i smanjene potencije. A religija o tome govori već nekoliko hiljada godina.

Interesantna je sledeća činjenica: u Americi je sprovedena anketa u kojoj je svakom ispitaniku postavljeno samo jedno pitanje: „Da li biste mogli da oprostite onima koji su udarili u Svetski trgovinski centar u Njujorku i uništili ga?“ Oni koji su izričito odgovorili: „Ne, nikada“ - svi do jednog se ispostavilo da su teško oboleli ljudi. Danas i zapadna nauka polako shvata da pogled na svet i karakter mogu da dovedu kako do zdravlja, tako i do bolesti.

Zatim, posmatrajući ljude, shvatio sam da mnogi postaju alkoholičari. Jednostavno ne znaju kako da se isključe od problema i zaustave um. Konzumerstvo, lenjost, uvredljivost, emocionalna agresivnost čine um grubim, isuviše samostalnim, koji se ne isključuje u teškoj situaciji. Čovek postaje paničar, upada u uninije, pri čemu vidi samo ono loše u ljudima i životnim situacijama. Jedino mu piće pomaže da zaustavi um, umiri agresivna osećanja i pravilno reši problem. Hipertrofirani um nikada neće dozvoliti prevazilaženje stresa. Zaista, „onaj koji umnožava znanja, umnožava i tugu“.

Analizirajući prošlost, udaljavamo se od problema, sagledavamo ga iz ptičje perspektive. Razumeti problem znači apstrahovati se od situacije. Lako je izbaviti se od prošlosti, dok je od sadašnjosti teže. Veoma je teško distancirati se od budućnosti koja se pretvara u sadašnjost. Čovek koji je vezan za situaciju, odnosno pohlepan je, zavidan, sklon uniniju, nikada neće moći da je razjasni. Zavisiće od nje i neće moći da je kontroliše.

U suštini, moja istraživanja su jedan pokušaj da se smanji zavisnost od sveta koji nas okružuje. Ukoliko ne idemo u pravcu Tvorca i ne menjamo svoje emocije, svoj karakter i svoju dušu, nećemo biti u mogućnosti da prevaziđemo ovu zavisnost.

Nastavljam sa analiziranjem problema budućnosti i neprestano ulažem napor u pokušaj smanjivanja zavisnosti od nje. Postoji jedan prost zakon: možemo da vladamo samo onim od čega nismo zavisni na unutrašnjem planu. Ako smo zavisni od porodice i ne možemo da prihvativimo gubitak voljene osobe - tad nećemo ni zasnovati porodicu. Ako se na unutrašnjem planu klanjamo novcu - nećemo imati novca. Ako ne možemo da prihvativimo gubitak budućnosti, nego zavisimo od nje, prema istoj šemi ćemo izgubiti i budućnost. To, po pravilu, predstavlja smrt. Ali ponekad je moguće preživeti ukoliko nastupi oboljenje hemofilije, dijabetesa, AIDS-a ili karcinoma.

Ranije sam se na konsultacijama čudio kada bih video da je čovek živ, a nema budućnosti. Zatim se ispostavilo da boluje od raka trećeg ili četvrtog stadijuma i tada mi se sve razjasnilo. Takođe sam bio iznenađen ako bi mi rekli da možemo izgubiti budućnost zato što osuđujemo druge ljude ili zato što nismo u stanju da oprostimo neverstvo, zato što smo omrzli nekoga, zato što se uporno vređamo zbog nanete nam nepravde ili zato što doživljavamo uninije i nedostatak poverenja u sebe.

Svakog dana uništavamo sopstvenu budućnost, smanjujemo je kao šagrinsku kožu (prim. prev: čudotvorni komadić braonkaste boje koji ispunjava svaku čovekovu želju, ali po skupu cenu: koža postaje vlasnik njegovog života i smanjuje se posle svake ispunjene želje) i ne znajući to. Veliku budućnost ima samo onaj koji je u svakom trenutku spremjan da je izgubi a sačuva ljubav. Sve što postavimo iznad Tvorca i čemu se klanjamo na unutrašnjem planu, moramo da izgubimo.

„Kako je interesantno sazdan svet - razmišljaо sam. - Popeli smo se stepenicama na zaravan i razmišljamo: evo konačno mogu da se odmorim. Mogu da se radujem i da ništa ne radim! I odjednom se ispostavlja da to nije zaravan, već sledeći stepenik. I sve počinje iznova.“

Još donedavno sam razmišljaо kako sam otklanjanjem zavisnosti od budućnosti rešio sve probleme. Ali čim sam osetio nezavisnost od ovog entiteta, kao i razdraganost, odjednom je sa suptilnog plana iskrisnuo još jedan entitet, sasvim neobičan. Naime, u toj strukturi su dva vremenska toka bila spojena u jednu celinu. Tako nešto sam prvi put

video. Bio sam apsolutno siguran da su vremenski tokovi u međusobnoj interakciji, ali da ne mogu srasti jedan s drugim, niti se spojiti u jednu strukturu a da se međusobno ne unište. Pa ipak, činjenica je da su ovi bili sjedinjeni.

Dva vremenska toka se na neki neobjašnjiv način povezuju, žive svoj život unutar jedne strukture a ja sam volšebno povezan s njom. Prema njoj sam načinio neka narušenja. Nastojao sam da joj odaberem radno ime, ali mi ništa nije padalo na pamet. Ne znam koliko će mi pokušaja biti potrebno da bih je klasifikovao? Ipak, mislim da ću nakon nekoliko meseci moći da je shvatim.

Generalno rečeno, to je vrlo interesantno. Ne mogu da zamislim šta dva vremenska toka može naterati da se spoje u jednu celinu. Jer, vreme se podelilo na dva toka još prilikom nastanka Vasiona. U Bibliji je taj proces alegorijski predstavljen rečenicom koja kaže da je Bog sve postojeće stvari podelio na svetlost i tamu. Šta iz ovoga proizilazi: da ta struktura postoji od trenutka nastanka Vasiona. I primarni tokovi vremena u njoj prisustvuju od samog začetka. Ili se, pak, ta struktura pojavila postepeno, tj. onako kako se razvijala Vasiona? Ili je njena svrha da sve više povezuje i obuhvata dva vremenska toka? Teško je reći. Biće potrebno provrteti na stotine modela. Možda će se tada nešto razjasniti? U principu je sve manje-više jasno.

Svaka bolest je pomoć duši i njeno pročišćenje. I što smo više usredsređeni na ljubav, time se lakše i brže odvija pročišćenje. Da bi se dogodio božanski impuls, potrebno je uniženje ljudskih vrednosti. Ako je u duši malo ljubavi, tada se to uniženje pretvara u sistematsko samouništenje. Nadalje, ako pročišćenje ne uzrokuje promenu karaktera, pogleda na svet, načina života, tada se pojačava agresivnost, koja se pretvara u program samouništenja i onda otpočinju ozbiljni problemi kod čoveka i njegovog potomstva.

Lekari postupaju po uobičajenoj šemi - kljukaju čoveka lekovima. Zavisnost od lekova, naročito hormonalnih, često pretvara čoveka u invalida. Nastojanje da se pod hitno obavi operacija i da se pacijent nakluka lekovima svojstveno je lekarima isto kao što je i generalima svojstveno da započnu rat. Tada sam shvatio zašto na Zapadu za ministra odbrane postavljaju civilno lice. General se čitavog života priprema za rat, predodređen je za njega zbog čega, podsvesno, silno želi da on otpočne. Kada je prilikom Karipske krize Kenedi tražio savet od generala, svi su mu jednoglasno odgovorili da je svrsishodno započeti

bombardovanje. Oni nisu razmišljali da bi takva intervencija mogla da izazove nuklearni rat.

Obavljujući dijagnostiku, nedavno sam otkrio novu strukturu. Nazvao sam je „struktura X“. U njoj su sjedinjena dva vremenska toka. Zavisnost od nje rasplamsava želju i ljubomoru. Nastaviću rad u tom pravcu i pokušati da shvatim na koji način je povezivanje dva vremenska toka moguće.

Tvorac stvara vreme koje se potom deli. Šta znači „odvojio svetlost od tame“? Svetlost je zračenje energije. Energija je kretanje - interakcija uzroka i posledice. Uzrok i posledica predstavljaju dva vremenska toka.

Isprva se pojavljuje informacioni snop - kao uzrok, a zatim se on pretvara u energiju. Energija se pojavljuje, razvija, strukturira i pretvara u informaciju. Ukoliko u Vasioni postoji svetlost, znači da su vremenski tokovi u interakciji i te dve suprotnosti se sjedajuju kroz ljubav koja proističe iz Tvorca. Ona ih stvara i oni se u nju vraćaju.

Znači, postojanje strukture „X“, koju sada pokušavam da klasifikujem, mora biti neraskidivo povezana sa osećanjem ljubavi. Njen porast dovodi do razvoja te strukture, do uvećanja obima vremenskih tokova. Kada ljubav iščezne, ta struktura se mora raspasti na dve komponente. Vrlo zanimljivo. Ispostavilo se da ova struktura ne može da postoji bez kontakta s Tvorcem i uslov za njen razvoj je jačanje jedinstva s Njim.

Ova struktura može biti i mala. Ona postoji u ovom svetu, ali paralelno s njim postoji i u drugim svetovima. Na suptilnom planu ona je jedno sa čitavom Vasionom, dok se na spoljašnjem planu nalazi na nekoliko mesta u našoj galaksiji, uključujući i Zemlju.

Ova struktura je na neki način povezana s ljudima, njihovom budućnošću i prošlošću. U pitanju je izvesni univerzalni sakupljač informacije. U njemu se skladišti informacija o svemu što se dogodilo, pritom ne samo sa čovečanstvom, već i sa Zemljom, galaksijom i Vasionom u celosti. Istovremeno, u njemu se nalazi informacija i o budućim događajima. To je svojevrsni mini model Vasione. Možda je to matrica čovečanstva? Zbog čega zavisnost od nje donosi tako velike probleme?

Šta je vezanost za srećnu sudbinu? Nemogućnost da prihvatimo gubitak, kajanje zbog prošlosti, absolutno neprihvatanje onoga što se dogodilo, nesposobnost da se podnesu sudbinski udarci. Ali to je samo delić ledenog brega. Najveći njegov deo je težnja da od sudbine

dobijemo daleko više nego što pružamo. Kada nas zavoli osoba koja je vezana za srećnu sudbinu, tada će ona u nama voleti upravo srećnu sudbinu i podsvesno će iz nje isisavati energiju. Osim toga, ona može da isisava energiju i iz naših budućih života. Tada će nas, da bismo sačuvali suptilnu energiju, zaboleti recimo bubrezi.

Pravilno bi bilo da nam to bude podstrek za ljubav prema Bogu i smanjenje zavisnosti od ljudske sreće. Ukoliko nas, međutim, bol gurne prema uniniju i lekovima, tada ćemo morati da mislimo o operaciji. Nemam ništa protiv lekara. Ako nećemo ili ne možemo da se menjamo - onda idemo pod nož. Ali je ipak bolje da pokušamo da se promenimo. Koliko je ljubav strašna sila kada preraste u vezanost! Ako se zaljubi žena koja je na unutrašnjem planu pohlepna, tada njen izabranik mora da osiromaši. Ako se zaljubi ljubomorna žena, tada kod voljene osobe otpočinju problemi sa potencijom, zglobovima, a uz sve to može doći i do nekoliko infarkta. Isti ovaj mehanizam važi i za muškarce. Ono za šta je vezana naša duša moramo da izgubimo ne samo mi, već i onaj u koga se zaljubimo.

Ranije nisam mogao da shvatim zašto je Nostradamus pisao o tome da će nakon 2000. godine ljudi izgubiti srdačnost i da će postati agresivni jedni prema drugima. Sad mi je jasno. Što se brže ljubav pretvara u vezanost time brže ona stvara agresivnost i postaje destruktivna. Što je veće zadovoljstvo, veća je patnja kada ga izgubimo. A najveće zadovoljstvo posle ljubavi prema Bogu je ljudska ljubav. Dakle, najveću agresivnost može da uzrokuje ljubav prema drugoj osobi. Nije uzalud Hristos govorio da su najveći čovekovi neprijatelji oni koji su mu najdraži. Upravo najdraži, oni koji nas najviše vole i koji se za nas vezuju, prvi nas odvajaju od Boga i uništavaju nas pouzdanije i brže od bilo čega.

Svaki stepenik se prividno završava u čorsokaku i beznađu, a onda se ispostavlja da je to samo osnova za drugi stepenik. Ako se pridignemo malo više, umesto potpunog čorsokaka videćemo naredni stepenik.

„Šta je to čime danas raspolažemo? - razmišljaо sam. - Manje-više je rešen problem sa željama koje nas povezuju s prošlošću i budućnošću; postoji još sveobuhvatnija struktura i entitet koji sam definisao kao budućnost, a postoji i struktura X koja sadrži budućnost i prošlost. Nedavno se iz dubine nazrela još jedna struktura koja je najvećim delom povezana sa prošlošću. Za sada sam joj dao radni naziv - „sudbina“.

Odvija se interesantna evolucija - razmišljaо sam. - Sve ljudske vrednosti sam uspeo da svedem na dva pojma. To su ljubomora i

oholost. U Bibliji sam pronašao njihovu analogiju - greh Eve i greh đavola. Veoma dugo sam te dve suprotnosti pokušavao da spojim u jednu, i čini mi se da sam na kraju uspeo. Ujedinila ih je struktura želja, povezana s prošlošću i budućnošću. Rekao bih da se jedinstvena struktura ponovo raspala na dva toka: na budućnost, s lajtmotivom idealna, pravde, uzvišenih želja i nadanja, i na sudbinu, povezanu s voljom, sposobnostima, kontrolom i prošlim iskustvom. Budućnost je povezana sa željama i ljubomorom. Prošlost je povezana sa sudbinom i ohološću. Na suptilnijem nivou oni se ponovo spajaju u jedinstvenu strukturu koja uz sve to ne može da postoji bez jedinstva s Bogom.

Čini mi se da će zakon parnih slučajeva sve vreme biti prisutan - razmišljao sam. - Počnemo da istražujemo svet i pojavi se neki entitet. Neko vreme budemo u interakciji s njim, a zatim se pojavi njegova suprotnost. Kako se povećava naše znanje, suprotnosti se sve više međusobno približavaju i spajaju u jednu celinu. Isti proces se opet ponavlja, ali snažnije“.

Da bi shvatio svoje probleme i prevazišao nedostatke, čoveku se s Višeg plana prosto namesti određena situacija. Zatim sledi druga. Nakon godinu dana treća. Deset situacija mogu da se rasporede na nekoliko godina. Zahvaljujući dijagnostici, slične situacije mogu da prođem na hiljade puta. I za razumevanje mi nije potrebno stotinu godina, već nekoliko dana. Takva brzina je s jedne strane dobra, dok se, s druge strane, suviše brzo se nagomilavaju problemi.

Nedavno sam imao priliku da se sretnem s knjigom poznatog iscelitelja koji je za kratko vreme zaradio desetine miliona dolara. U knjizi je predlagao da se kao molitva ponavlja sledeća mantra: „Ja sam snaga, ja sam volja, ja sam radost, ja sam ljubav!“ Sećam se šta se meni desilo kada sam tvrdnju: „Ja volim Boga“ postavio iza „Volim svoje bližnje“, i „Volim ovaj svet“. U roku od tri dana sam skoro oslepeo.

Poslednjih godina brojni iscelitelji zarađuju novac na ljudskim mukama, pri čemu daju savete koji su, s moje tačke gledišta, ubilački. Međutim, nijednom od njih se ne dešava ništa loše. Šta je rekao jedan teolog? Bog ne kažnjava odmah za grehe, pa zato do kazne čovek uspeva još mnogo da zgreši.

Greh je gubitak ljubavi prema Bogu. Ukoliko je ljubavi malo, naša duša ne može da uskladi suprotnosti te počinje da se klanja jednoj od njih. Stoga zapada u krajnost, a zatim sledi agresivnost i uništenje.

STRUKTURA X

Rusija se danas približava ideji o celovitosti organizma. Ispostavilo se da je lečenje zasebnih čovekovihi organa i različitih bolesti beskorisno ukoliko je imunitet na nuli. Mislim da će lekari uskoro uspeti da pojmu imuniteta dovedu u vezu sa unutrašnjom energijom tela. A zatim će pojmu unutrašnje energije uspeti da povežu sa emocionalnim, psihološkim stanjem čoveka. Posle toga će verovatno morati da uoče da na energiju organizma ne utiču površinske, već najdublje emocije koje se talože u podsvesti. Na koncu će prilično lako moći da uoče vezu između pogleda na svet, karaktera, subbine i zdravlja.

Da bismo dobili energiju, treba da budemo bolji na unutrašnjem planu, tj. da smanjimo uvredljivost, kajanja i strahove. Znači, nedostatak energije na fizičkom planu prisiljava čoveka da bude bolji. I obrnuto: preterano unošenje hrane, povlađivanje željama, fizički komfor i pasivan način života naglo pojačavaju spoljašnju fizičku energiju a prigušuju intenzitet unutrašnje, više energije duše, pri čemu se kvari karakter. Čovek postaje ogorčen, pohlepan, depresivan. Čim se smanjuje energija duše dolazi do slabljenja tela. A zatim se nižu bolesti i nastupa ubrzano starenje. Jer što smo više fokusirani na površinsku energiju, duševna energija se smanjuje. Zbog toga dug život i krepko zdravlje imaju osobe koje umiju da se ograniče u hrani i seksu. Uzgred, seksualni promiskuitet i prejedanje su stvari koje se nikada ne susreću u blizini dugovečnih ljudi.

U međuvremenu lekari ciljano leče određeni organ i kljukaju pacijenta tabletama. U kritičnoj situaciji, kada je preostalo malo vremena, a problem je dobio na zamahu, takva vrsta lečenja je opravdana. Ali bez razumevanja kako nastaje bolest, kako duša utiče na telo, kompletno lečenje će se svesti na bombardovanje medikamentima i operacijama.

U Rusiji muškarci prosečno umiru u pedeset i petoj godini. Nakon pedesetih kod muškarca započinje klimaks, i uobičajen ritam, na koji je čovek navikao tokom tri decenije, odjednom postaje preopterećujući. Ako se tome dodaju i negativne emocije, prejedanje i preterano konzumiranje alkohola, koji prljaju i truju organizam, tada je pacijentu faktički odzvonilo. Potom se događa ono što je oštroumno zapazio jedan satiričar: pravo na penziju se u Rusiji ostvaruje nakon šezdesete godine, a muškarci žive do pedeset i pet.

Hajde da razmotrimo pitanje šta je starenje? To je adaptacija organizma na postepeno snižavanje energetskog nivoa. Ukoliko dođe do porasta unutrašnje energije, starenje će se usporiti. O tome svedoče činjenice. Ako čovek malo jede a mnogo se kreće, on se priključuje na izvor suptilne energije i duže živi.

Nedavno je emitovan intervju s poznatim akademikom, koji ima oko sto godina. On je rekao da je glavni recept njegove mladosti sledeći: ustati od stola sa osećajem gladi, odnosno sa osećajem nedovoljne spoljašnje, fizičke energije. Dakle, potrebno je povezati se s dodatnim izvorom koji je zapravo primaran. Tada dolazi do podsvesne težnje ka Bogu, do moćnog naštימavanja na ljubav.

Da bi živo biće preživelo ono mora da se adaptira na okruženje. Shvatio sam zašto iz nas izbija takva radost kada sija sunce. Mi oponašamo ono što vidimo. Kada se pojavi sunce, uprkos mrazu i hladnom vetrusu, naša duša počinje da oslobađa energiju, budi nam se predivno raspoloženje i mi prestajemo da zavisimo od spoljašnjeg sveta. A kada nema sunca, unutrašnja energija se zaustavlja a javljaju se tuga i nezadovoljstvo. Zbog toga je zdrav onaj kome sunce uvek sija u duši, to jest onaj kome dobro raspoloženje ne zavisi od vremena.

Suština komunikacije je žrtva. Prvi impuls svake komunikacije je želja da pomognemo sagovorniku, da mu pružimo energiju, informaciju. I što je veće uzajamno davanje, razmena energije, time je razgovor zanimljiviji. Zapadnjački čovek, koji je usmeren na konzumerstvo, odvikao se od komunikacije. Za srdačan razgovor s nepoznatom osobom potrebno je biti iskren i predusretljiv. To pomaže da osetimo ljubav i da se oporavimo nakon svih preopterećenja.

Buđenje energije nikada ne treba ubijati ljutnjom. Jaka ljutnja na osobu koja nam je bliska, na sudbinu i na neživu prirodu veoma je opasna. Sklonost ka ljutnji ispoljava potrošač, slaba ličnost, onaj koji ne želi da daje energiju, koji ne pokušava da menja situaciju. Ako vam se ne dopada spoljašnji svet - menjajte ga. Ako ne možete da ga promenite - promenite sebe. A zatim ponovo pokušajte da promenite svet.

Svaka situacija ima višu zakonomernost i usmerena je na razvoj. Ako brkamo stvari i pod razvojem podrazumevamo ostvarivanje dobrobiti za telo, razvoj sposobnosti ili uma, tada ćemo, približavajući se starosti, kada se taj razvoj pretvoriti u degradaciju, patiti i tugovati. Ali ukoliko pod razvojem podrazumevamo umnožavanje sposobnosti da

volimo, tada nam slabost i starost neće predstavljati smetnju. Niko nam ne može oduzeti umeće ljubavi.

Moj rad često izaziva osećaj sopstvene nadmoćnosti. Još kad bi bilo moguće upravljati sudbinom! Mi i ne primećujemo da nas napušta ljubav. Ali kada nastupe bol i uniženje, tada odjednom shvatamo da je u duši bilo malo ljubavi. I što smo više uniženi, time nas ljubav više greje. „Uzgred, ni struktura „X“ ne može da postoji bez ljubavi“ - setio sam se.

Vasiona je jedna. Nastala je iz jedne tačke i na suptilnom planu je i dalje predstavlja tačku. Svaki objekat u Vasioni čuva absolutno unutrašnje jedinstvo sa svim postojećim. Svaka fizička struktura predstavlja uređenu energiju. Uređenost podrazumeva postojanje stabilnih veza. Stabilna veza je skup uzroka i posledica, očuvanje unutrašnjeg poretka i pored spoljašnjih promena. Tamo, na suptilnom planu, gde je Vasiona jedna tačka, uzrok i posledica su jedna celina. U odnosu na to kako se Vasiona širi, uzrok se sve više udaljava od posledice. Potencijal između prošlosti i budućnosti postaje sve napregnutiji. Ukupna energija Vasione se povećava i, da bi došlo do ravnoteže, energija mora da se pretvori u informaciju. Energija - to su dva odvojena vremenska toka. Ako ih sažmemo u jednu tačku, nastaje informacija.

Razvoj bilo kog objekta u Vasioni predstavlja pretvaranje informacije u energiju, a zatim sledi njen povratak na početnu tačku.

Sjaj zvezda, uključujući i naše Sunce, uslovljen je time što se u njima odvija proces termonuklearne fuzije. Tom prilikom dolazi do stvaranja novih elemenata. Svaka zvezda teži da pretvori energiju u informaciju. U skladu s mojoj hipotezom, Zvezda izbacuje iz sebe planete u kojima nema dovoljno energije, ali ima više informacija. Zadatak planete je da stvari što je moguće više uzročno-posledičnih veza, ali ne u obliku zasebnih atoma ili molekula, već složenih jedinjenja. Što je više veza u tim jedinjenjima time više energije može da se rastvorí u njima.

Najveća zgusnutost informacija, a time i latentne energije nalazi se u živoj prirodi. Ako bismo informaciju živog bića pretvorili u energiju, bilo bi je daleko više nego one koja se oslobađa prilikom atomske eksplozije. Dakle, pojavljivanje života na Zemlji i drugim planetama duboko je zakonomerna pojava.

Energija se sažima i pretvara u informaciju, dok se vreme sažima i pretvara u tačku. U živoj prirodi je stepen kompresovanosti vremena i

energije daleko veći nego u neživoj.

Po čemu se živi objekat razlikuje od neživog? Brzinom prelaska energije u informaciju, i obrnuto. Koja je osnovna karakteristika živog bića? To je homeostaza, odnosno postojanost unutrašnje strukture i prisustvo povratne veze, odnosno reakcije na životnu sredinu. Da bi se homeostaza odvijala potrebno je oslobođanje energije. Da bi došlo do reakcije energiju je neophodno pretvoriti u informaciju.

Zamislite ćeliju koja se našla u surovim uslovima. Da bi preživila ona mora brzo da reaguje. Ukupan zbir spoljašnjih uticaja za kratko vreme je potrebno sažeti u tačku, iskombinovati sa prethodnim iskustvom i doneti zaključke po pitanju budućnosti. Odnosno, reakcija živog bića na uslove je nemoguća bez prethodnog iskustva i bez predviđanja budućnosti. Dakle, živo biće ne može da odreaguje na okolnosti bez sažimanja vremena, tj. prelaska energije u informaciju. A odgovor organizma na uslove je čin pretvaranja informacije u energiju.

U svakom živom biću se neprestano odvijaju dva suprotna procesa. Energija u vidu dva vremenska toka se sažima u informaciju, program, razumevanje. Sve se ovo može nazvati uticajem.

Naredna reakcija na svet koji nas okružuje je kada se program pretvara u delovanje. Razvoj živog bića nije samo usmeren ka ubrzanju reakcija koliko ka sjedinjenju dva vremenska toka. Odnosno, u živom biću se razvija pamćenje, akumulira se životno iskustvo, a istovremeno s tim intuicija i sposobnosti za predviđanje. Ovo predstavlja sjedinjenje dva vremenska toka.

Ono što sam nazvao „X“ struktrom ispostavilo se da je život. Naša svest je skup memorije, intuicije i predviđanja. Svest postoji kao povezanost događaja koji su se odigrali sa onima koji će se tek odigrati. Čak i kada se prisećamo prošlosti, taj proces je uvek usmeren ka budućnosti. Čim čovek počne da živi samo u prošlosti ili samo u budućnosti, svest počinje da degradira. Ono što nazivamo sadašnjošću zapravo je skup prošlosti i budućnosti koji su na suptilnom planu jedna celina.

Kada sam pokušao da na suptilnom planu vidim kako se na zemlji začeo život, dobio sam interesantnu sliku. Sam život se isprva pojavio kao forma svesti koja se nalazila izvan Zemlje. Spajanje energije Sunca kao muškog principa i energije Zemlje kao ženskog, dovelo je do stvaranja strukture polja s dve različite vremenske struje.

Iako je u skladu s mojom hipotezom Zemlja nastala iz Sunca, u kojoj dominira ženski, materijalni princip, na suptilnom planu ona je i dalje jedno sa Suncem. Upravo se iz tog razloga struktura polja, uz dva vremenska toka, nije rascepila na dva dela. Na suptilnom planu Zemlja i Sunce su i dalje jedna celina.

Život koji se pojavio kao svest evoluirao je u Zemljinoj atmosferi, a zatim se spustio na zemlju u predelu Južne Afrike, u Indijskom okeanu. Informaciono-energetska struktura se fizički otelotvorila u vodi.

Stvar je u tome da voda poseduje pamćenje, ali je istovremeno amorfna i strukturirana. U vodi se prelazak energije u informaciju odvija kontinuirano. Pri manjim temperaturnim oscilacijama voda može da postane čvrsta, tečna ili gasovita. Dve kockice leda po obliku predstavljaju potpuno različite predmete, a zatim se led otapa i pretvara u baricu. Površinsko jedinstvo se uništava, a unutrašnje ostaje očuvano. Voda stalno menja formu, ali ne menja sadržaj - isto kao i Vasiona. Voda je na neki način model univerzuma i zbog toga je život u obliku polja, na fizičkom planu mogao da se realizuje upravo u vodi. Tamo je svest zadobila telo, muški princip je stvorio ženski i dogodio se „izgon iz raja“.

Život je mogao da nastane u vodi samo u formi dipola, odnosno morao je da se sastoji iz dve polovine, iz dva sjedinjena pola. Bez obzira u kojoj meri se razvijao, fizički život se održava u formi primarne strukture polja. Najvažnija akumulacija informacija odvija se upravo na nivou polja i samo se zamenjuje našim genima. U osnovnoj protoćeliji jedan deo je orijentisan na interakciju s budućnošću, a drugi - na interakciju s prošlošću i sadašnjošću.

Najverovatnije se život u okeanu pojavio kao jedinstven organizam - misleći okean, sa bipolarnom vremenskom orientacijom. Dve Zemljine hemisfere, Zapad i Istok, orijentisanost zemlje na dve vremenske struje, smena dana i noći, pomagali su tom organizmu da pretvara informacionu strukturu u fizičku. I primarne kapljice, isprva neraskidivo povezane, vremenom su postajale sve individualnije. Informacija se pretvarala u energiju i materiju. Do dana današnjeg celokupan život na Zemlji, u celokupnoj svojoj spoljašnjoj raznolikosti, nastavlja da bude jedan organizam, što znači da na suptilnom planu ljudi imaju odgovornost ne samo jedni za druge, već i za sav život na Zemlji.

Pokušao sam da dođem do informacije kakav sam bio pre tri i po milijarde godina. Ispostavilo se da sam izgledao kao ameba i da sam bio

u vodi. Jedna polovina je bila u obliku pletenica, i čini se da je bila povezana s prošlošću, a druga u obliku mehura - s budućnošću.

U principu, svako živo biće nosi u sebi informaciju o celokupnoj Vasioni od trenutka njenog nastanka. Ovaj kontinuitet i pamćenje još jednom potvrđuju ideju absolutnog jedinstva Vasione u prostoru i vremenu. Zbog toga ljudski embrion na prvim stadijumima razvoja izgleda kao ameba, riba, gmizavac s repom. Apsolutno pamćenje događaja koji su se odigrali u Vasioni paralelno se dešava na fizičkom nivou kroz faze evolucije živih bića.

Kretanje je nemoguće bez međusobnog povezivanja dva vremenska toka. Zato je DNK u ćeliji uglavnom odgovoran za prošlost i sadašnjost, a membrana - za budućnost i sadašnjost. Zbog toga čovek poseduje dve moždane hemisfere. Leva hemisfera je povezana sa telesnom svešću, sa akumuliranim iskustvom, a desna - sa čulnim slikama, intuicijom i usmerena je ka budućnosti. Desna strana tela je više orijentisana na budućnost, a leva - na prošlost.

Zamislio sam se: „Ako je život harmonična struktura, zašto onda zavisnost od nje donosi tako mnogo problema?“ Najverovatnije se radi o fizičkoj strukturi života. Površinska struktura je povezana s telom i predstavlja sićušan deo polja, kao oblika života. Naša telesna svest je isto tako sićušni deo onoga što zovemo podsvest i nadsvest. Naša telesna egzistencija je povezana sa dva instinkta: instinktom samoodržanja i instinktom produžetka vrste. Pritom se instinkt produžetka vrste ispostavio kao važniji. Iz tog razloga ne samo ljudi već i životinje često žrtvuju svoj život radi spasenja potomstva. A poklonjenje seksualnosti, koja je sredstvo za produžetak fizičkog života, dovodi do pada imuniteta, slabljenja potencije i na kraju do gubitka samog života.

„Čudno - razmišljaо sam - u prethodnim knjigama sam se već doticao problema ljubomore i oholosti, života i želja“. Dugo sam razmišljaо na ovu temu i postepeno shvatio šta se dogodilo. Ranije nisam sistematski organizovao ljudske vrednosti, a sada su, kako se ispostavilo, one bile povezane s glavnim načelima Vasione, kao što su vreme, energija, materija. Da bismo osetili absolutno jedinstvo s Vasionom moramo da prevazilazimo zavisnost od njenih pojedinačnih delova. Koliko god nas daleko odvelo znanje mi moramo neprestano da budemo usmereni na jedinstvo. A najviše jedinstvo je ljubav prema Bogu. Ukoliko je, pak, te ljubavi nedovoljno, delovi gube unutrašnju vezu i jedinstvo, a zatim se odeljuju jedni od drugih i bivaju uništeni.

Proces gubitka ljubavi može da se odvija ne samo na fizičkom, već i na nivou polja. Život, u obliku polja, kao i svest, takođe mogu biti uništeni ukoliko nedostaje ljubavi. Priča o đavolu najverovatnije o tome i govori. Anđeo koji je bio najinteligentniji i najtalentovaniji, najjače volje i najsposobniji, postavio je svoj um iznad ljubavi usled čega mu se dogodila tragedija: postao je đavo. Materijalizujući se na nivou polja, ovaj proces se ponavlja i na fizičkom planu. Najpametniji učenik Isusa Hrista, najsnažnije volje, koji je imao ulogu administratora i koji je brinuo o kasi, razumeo je da je ljubav sekundarna, a um, uz moral i ideale - primaran. I njemu se dogodila tragedija.

U duši svakog od nas obitava Juda. U njoj se skoro svakog dana dešavaju tragedije koje mi ne primećujemo. Život bez ljubavi nema vrednosti. I svest bez ljubavi takođe ne znači ništa. Nažalost, mi ovo često shvatimo tek onda kada već gubimo zdravlje, život i svest. Ali u našem životu uvek postoji svetionik koji se nikada ne gasi i koji će nas izvesti iz svake bezizlazne situacije; njega niko ne može nikada da nam zakloni, već jedino mi možemo da mu okrenemo leđa i izgubimo put. Kako se on zove, čitalac već zna.

PREDAVANJE U HARKOVU

Svako predavanje ima svoju draž. U Sankt Peterburgu i Moskvi publika je već pripremljena i očekuje poletnost misli, nove informacije. U drugim gradovima često se mogu sresti nepripremljene osobe. Njihov glavni moto je: „Dajte mi zdravlje“. „Halaf“ na hebrejskom znači „mleko“. Dete dobija besplatno mleko od majke, međutim energiju i brigu koju od nje dobije kasnije mora da vrati poštovanjem i brigom o roditeljima. To je praiskonski princip prirode, i, ako želite, zakon dijalektike.

Vasiona se širi i skuplja, pulsira, i smena tih suprotnosti stvara kretanje i razvoj. Ukoliko postoji razlika u potencijalima, biće i kretanja. Ukoliko je energija niska, čovek prvo teži jednom potencijalu, a zatim drugom i dolazi do razlike potencijala u vremenu. Na visokom nivou razvoja dva potencijala su, kao dve suprotnosti, veoma bliski. Onaj koji pokušava da podeli svet na dobro i zlo živi jednim potencijalom. Ukoliko čovek želi da se njegovo srce samo skuplja, on će umreti. Ukoliko očekuje da se samo širi, takođe će umreti. Da bi čovek živeo, srce mora da radi u dva suprotstavljenih režima - skupljanje i širenje. Čovek može da dobija bezgranično mnogo ali samo u slučaju kada je spreman da pruži najmanje toliko. Kada su mi još od detinjstva činili dobro i ja nisam mogao adekvatno da im zahvalim na tome, govorio sam sebi: moram imati odlično pamćenje za sve ono dobro što mi je učinjeno, a jednog dana ću se potruditi da dam više nego što sam primio.

Od reči „halaf“ nastala je ruska reč „халява“ što označava želju da se nešto dobije a da se ničim ne uzvraći. To znači imati visoku platu ne radeći ništa, imati zdravlje, a pritom se ne menjati, ne obavljati bolan rad na sebi. Zdravlje se zarađuje na isti način kao i novac. Vaspitanje sopstvenih emocija je težak posao, samo što plata ne stiže odmah.

Prevarant mora da ubedi čoveka u to da za kopejku može dobiti ono što košta mnogo više novca. Ponekad ga i nije potrebno ubedjavati: takvih ljudi je mnogo. Oni sami traže prevarante. I eno, čitava vojska iscelitelja, magova, ekstrasensa obećava sva moguća blaga: zdravlje, blagostanje i ispunjenje želja. Ne treba se menjati, ne treba brinuti o duši - dođi i sve ćeš dobiti! Drugi rade inventivnije. Uzimaju veliki novac uveravajući ljude da će ih učiniti zdravim i srećnim. Neće učiniti!

Naše zdravlje i naša sudbina su naš pogled na svet, naš karakter. Pogrešan pogled na svet dovodi do bolesti. Sećam se jučerašnjeg

predavanja u Harkovu. Preda mnom su se pomaljala lica ljudi koji su postavljali pitanja. Iz drugog reda je ustao muškarac.

- Moj sin ima rak - rekao je. - Situacija je kritična. Da li možete da mu pomognete? Da li biste mogli sada da ga dijagnostikujete?

Razumem ovog čoveka. Kada nam je dete bolesno i kada umire, to je mučenje, ali istovremeno vidim da je njegova duša prepuna osude prema ljudima, njegova duša se klanja duhovnosti, principima, idealima. To je za njega važnije od ljubavi, čak je neprikosnoven. Govoreći mojim jezikom - prisutna je prekomerna vezanost za budućnost i ideale. Možda je on čitao moje knjige, možda je pokušao nešto da promeni, ali vidim njegovu podsvest u kojoj se ništa nije promenilo. Dakle, ili nije poverovao, ili je bio lenj, ili jednostavno nije čitao knjige. Dete višestruko pojačava emocije roditelje. Pitam se da li će mi poverovati ukoliko mu kažem da njegovo dete podsvesno ubija sve ljudi? Jer, osude i uvrede su ubistvo. I gledajući ga u oči shvatam: teško.

Kada od mene traže da dijagnostikujem bolesnu decu, često se ograničavam na njihove roditelje. Kakav je smisao dijagnostikovati stanje bolesnog deteta ukoliko roditelji podsvesno mrze sebe ili druge? Kako oni mogu da pomognu svom detetu ako se sami nisu promenili?

- Vi niste prevazišli osuđivanje drugih - rekao sam mu. - Ne možete da prihvate traumatičnu situaciju, ne možete da sačuvate ljubav prilikom raspada idealja i nadanja. Ako vam pođe za rukom da se promenite - pomoći ćete svom detetu.

Video sam da me nije razumeo. Kao ošamućen je seo na svoje mesto a iz njega su zračili fluidi nerazumevanja.

Naša osećanja predstavljaju polje i mi jedni druge osećamo na svakoj udaljenosti. Želeo sam još nešto da mu kažem, ali sam odustao. To sam prolazio već mnogo puta: beskorisno je, pa čak i štetno pomagati onome koji ne želi da pomogne sam sebi. On je jednostavno drugačije zamišljaо moju pomoć. A šta je trebalo da mu kažem? „Vaš sin je zdrav, idite kući“? To ne može tako.

Postoji pojam pod nazivom mentalni obrazac. Čovek vidi svet na način na koji očekuje da ga vidi, i čak ukoliko se realnost razlikuje od očekivane slike, on se uvek ponaša u okvirima svog modela. Kada smatramo da životne okolnosti vidimo u njihovoј celokupnoј realnosti, naivno grešimo. Svako živo biće stvara emocionalni model okolnosti. To je, može se reći, njegova slika sveta. Na njegovo održavanje i razvoj potrebno je mnogo energije. Ali mi zapravo ne vidimo realni svet. Mi

živimo u svetu koji je sazdan našim mislima i emocijama i reagujemo na njega u okviru našeg modela, nemilosrdno odbacujući ono što mu ne odgovara. I kada naš model počinje previše da se razlikuje od stvarnosti, mi ga sve agresivnije branimo, a zatim upadamo u uninije, razboljevamo se i umiremo. Promena modela zahteva mnogo snage. Čoveka sa uskim, ograničenim modelom sveta nazivaju budalom. Tvrdoglava budala je osoba koja ne želi da se razvija. Takva osoba je osuđena na propast. Ako se o njoj bude brinula država, podržavajući na taj način proces njene degradacije, takva država će se takođe degenerisati i umirati.

Sećam se pametne izreke koju sam pročitao u nekom časopisu: ako želite da pomognete šegrtu - radite pored njega; ako želite da pomognete starcu - radite umesto njega; ako hoćete da pomognete majstoru - ne smetajte mu; a ako želite da pomognete budali - i sami ste budala! U prevodu to znači da ljudi sa suženim modelom života neće čuti ispravan savet. Njihov model, pre svega, mora biti uništen - a to mogu da učine bolesti, nesreće, problemi. I tek kada osete da je njihov model neodrživ, otvoriće se za novu informaciju. To je njihov lični, često bolan izbor.

Iz četvrtog reda se podigla devojka i ispričala mi svoju priču:

- Već dugo čitam vaše knjige, ali iskušenje najverovatnije nisam prošla i zato sam se rastala s mužem. Sada živim sama, podižem malu čerku i veoma mi je teško. Želim da se razvijam na duhovnom planu, ali uopšte nemam vremena za to. Osećam kao da se nalazim u bezizlaznoj situaciji, zbog čega zapadam u depresiju. Želim da ostavim čerku i odem u manastir. Recite mi, mogu li to da uradim?

Shvatam zašto se razvela od supruga. Žena koja se klanja duhovnosti ne može da oprosti muškarcu. Sve ono čemu se klanjam mora da traje večno i da bude nepromenljivo. Klanjajući se duhovnosti, mi se klanjam savršenstvu, i bilo kakvo odstupanje od idealja, bilo kakva nepravda, ne ostavlja nam šansu da sačuvamo ljubav i blagost.

Posmatram je netremice i pritom shvatam kako je uzaludno da joj govorim o tome da poseduje vezanost za ideale, da joj je slika sveta izvitoperena, da je u toj slici pojam ljubavi zamenjen pojmom duhovnosti. Nastaje pauza. Publika me gleda u iščekivanju šta će da kažem.

- A šta je to duhovnost? - upitah je.

Zbunjeno je čutala. Razmišljaо sam kako ona, u suštini, i ne teži duhovnosti, već naprosto želi da pobegne od bolne situacije. Teško joj je

da živi pa je oblikovala fin i udoban model - pravedan i lep svet duhovnosti. Po svoj prilici je to manastir, gde će joj biti lakše.

Poklonjenje duhovnosti oblikovalo je u njoj žudnju da ode u prelep, čist svet, u kome nema sukoba. Ona želi da bude u raju pri čemu prezire muža zbog bola koji joj je naneo. Želi lepu i čistu ljubav bez bola, patnje i neverstva, tj. da joj se srce samo širi, a nikada ne skuplja.

Bol se prevazilazi stremljenjem ka ljubavi i Bogu. Kada vidimo Boga u svemu i na svaku nelagodnost reagujemo rasplamsavanjem ljubavi, tada se pojavljuje energija neophodna za transformaciju, vaspitanje i upravljanje ovim svetom. Ona nije naučila da voli, već želi samo da pobegne od bola. Čime se bave monasi u manastiru? Rade, odriču se, ograničavaju i obuzdavaju sebe, mole se. Ali ona je sada u istom takvom stanju. Potrebno joj je da radi kako bi prehranila čerku. Njene mogućnosti su ograničene i neophodno je da sebe ograničava u mnogo toga, a vreme za molitvu uvek može da se pronađe. Ona je već u manastiru, ali to ne shvata i ne želi da shvati.

Svet koji nas okružuje je polje primene naše ljubavi. To je prilika da se podeli energija - da se voli, raduje i moli! A duhovnost je derivat ljubavi. Nakon predavanja, postavio sam pitanje slušaocima: koji su pokazatelji duhovne osobe? I niko nije mogao da pruži neki razborit odgovor. Pomogao sam im:

- Može li duhovna osoba da bude stroga?

- Može.

- Može li da bude pohlepna?

- Ne može.

- Dakle, vidite - jedan kvalitet smo već otkrili. Da li duhovna osoba može da mrzi?

- Ne, naravno.

- A da bude uvredljiva?

- Takođe ne može, duhovna osoba lakše oprاشta od drugih.

- A da li duhovna osoba može da osuđuje?

Nastala je pauza.

- Istinski duhovna osoba ne bi trebalo da sudi drugima - s izvesnom nesigurnošću je primetio jedan od njih.

- A šta je to istinska duhovnost?

Opet je nastala pauza.

- Duhovna osoba nije samo pametna, već i mudra - podstakao sam ih. - A mudrost je um, povezan s ljubavlju. A da li duhovna osoba može

da se prejeda?

- Ne - svi su odgovorili u isti glas. - Naprotiv, ona jede manje od drugih. Ne kaže se uzalud: hrani se svetim duhom.

- Da li duhovna osoba može da bude koristoljubiva, zajedljiva, zavidna?

- Naravno da ne može - odmah je usledio odgovor.

- Hajde da uopštimo naše zaključke - predložio sam. - Po pravilu, duhovna osoba je mudra, odnosno uviđa uzročno-posledičnu vezu među događajima u svom okruženju. Ona shvata vezu između postupaka i posledica, odnosno mudra je i pronicljiva. Takođe ima razvijen strateški način razmišljanja, odnosno sagledava posledice postupaka u dalekoj budućnosti. Duhovna osoba oseća jedinstvo sa svim ljudima, tako da je nemoguće da ponizi, uvredi ili izneveri drugog. Za nju je svojstven nekoristoljubiv odnos. Ona ume da se žrtvuje, obuzdava želje i brine o drugima. Duhovna osoba može da bude stroga i principijelna, da brani ljubav i moral, kao i da ne bude pod uticajem drugih. Hajde da pokušamo da objedinimo sve ove tačke.

Osoba koja je prevazišla zavist, pohlepu, poklonjenje hrani i seksu jeste osoba koja je smanjila zavisnost od spoljašnjeg sveta i svog tela. Kako smanjiti ovu zavisnost? Žrtvovanjem i uzdržavanjem. Da bismo mogli apstraktno da razmišljamo, potrebno je da se ne vezujemo za objekte; da bismo postali mudri, treba da budemo nevezani za ovaj svet. Zato post, apstinencija, povlačenje i tišina podstiču duhovnost. Kada nismo vezani za materijalni svet, lakše dosežemo suptilne planove na kojima je nivo jedinstva daleko viši. Na njima su uočljivije veze između pojava, a takođe je uočljivija budućnost. Zbog toga, razvoj sposobnosti, uz dosezanje suptilnih planova, naglo smanjuju zavisnost od materijalnog sveta.

Međutim, reč je samo o dosezanju suptilnih planova. Ne zaboravite da je najduhovnije biće - đavo. Zato, ukoliko postimo, ograničavamo spoljašnje funkcije, prebivamo u tišini i odričemo se, to samo znači da šaljemo spoljašnju energiju na suptilne nivoe. Sa jednog potencijala mi prelazimo na drugi. Ali ako počnemo da se klanjamо toј duhovnosti, našu dušу ће napuštati ljubav na isti način kao kada se klanjamо materijalnim vrednostima. Zbog toga je Hristos govorio: „Blaženi su siromašni duhom“.

Đavo je genije koji nema ljubavi. Potrebno je shvatiti da je duhovnost - samo jedan od aspekata spoznaje Boga. Duhovno, kao i materijalno, mora biti ogrejano ljubavlju. Onaj koji se klanja novcu, željama i blagostanju - pretvara se u životinju. Onaj koji se klanja odricanju, suptilnim planovima, razvoju moći - pretvara se u đavola. Samo onaj koji se klanja ljubavi može biti duhovan, odnosno onaj koji ne izbegava materijalno, povremeno se ograničavajući i u jednom i u drugom. Potrebno je, takođe, ograničiti se i na duhovnom planu.

Ne možemo razvijati sposobnosti kod deteta koje se nije naučilo moralnosti. Ako dete ne zna da voli, aktivni razvoj sposobnosti će ga brže pretvoriti u zločinca - fizičkog ili duhovnog. Ako civilizacija nije naučila da voli i u njoj počnu da se zamagljuju moralne norme, potrebno je usporiti tehnološki napredak, u suprotnom će takva civilizacija stvarati ljudi-đavole i na kraju će biti uništena. Istinski duhovna osoba nije samo ona koja je u stanju da ograniči sebe u materijalnim dobrima zarad duhovnosti, već ona koja može da ograniči sebe u duhovnosti zarad ljubavi. Ukoliko želimo da pojmimo šta je ljubav u celokupnoj njenoj snazi, tada se neminovno moramo okrenuti Bogu, jer je najviše jedinstvo u božanskoj ljubavi. U toj ljubavi se čitava Vasiona sažima u tačku i prostire se izvan vremena.

Šta su oholost i ljubomora? To je vreme koje se podelilo na dva toka, prostor koji se pojavio u vremenu. Kada je objekat koji volimo iznad nas, mi mu težimo, osećamo strah da ćemo ga izgubiti i to prouzrokuje ljubomoru. Kada je objekat ljubavi ispod nas, mi ga kontrolišemo i to uzrokuje oholost. Oba su pokazatelj vezanosti za ovaj svet. Da bi se ljubomora prevazišla, potrebno je ograničiti želje i oprostiti voljenoj osobi za bol koji nam je nanela. Da bismo prevazišli oholost, potrebno je da se žrtvujemo i da ne osećamo kajanje zbog prošlosti. Jedna od glavnih osobenosti unutrašnje oholosti je neprihvatanje onoga što se dogodilo. Fizički hendikepirana osoba neprestano, svakog trenutka može da žali zbog toga što se takva rodila ili je takva postala. To je veoma ozbiljno iskušenje koje može da se pretvori u neprekidan talas samouništenja, a moguće je i obrnuto - da postane koristan alat za razvoj duše. Stoga svakog trenutka kada se u vašoj duši rađa energija i priprema se da preraste u kajanje zbog prošlosti i njenog neprihvatanja, uzdržite se od toga i pretvorite je u ljubav i težnju ka Bogu.

Ne smemo se klanjati ni sebi, ni drugima. Kada u jednom životu ispovedamo poklonjenje jednoj krajnosti, u sledećem životu ćemo se

klanjati drugoj. Kada je malo ljubavi prema Bogu, čovekov način razmišljanja postaje jednodimenzionalan. Da bi zadobio sreću, on mora nekoga da guši: isprva tlači druge, a potom sebe. Briga o sebi i svom blagostanju je neophodna; ne treba potiskivati želje, s namerom da ih uništimo. U svakoj našoj želji je božanska iskra, te ih, usled toga, ne treba potiskivati, već kultivisati, transformisati.

Postoje dve krajnosti: jedna je kada se čovek klanja sebi i postaje absolutni egoista. Tada sve više ispoljava prostaštvu, nemarnost prema drugima, odnosno takva osoba postaje sve agresivnija. Ali postoji i druga krajnost - poklonjenje ljudima. U pravoslavlju se to naziva čovekougađanje. Apsolutni altruizam takođe pojačava unutrašnju agresivnost, zato što pojačava zavisnost od spoljašnjeg sveta. Konstantno gušenje sebe radi ugađanja drugima stvara unutrašnju mržnju prema okolini, i to je razumljivo. Pre ili kasnije počinjemo da mrzimo ono čemu se klanjam. Zbog toga su pozivi na absolutni altruizam prikladni samo za kompletne egoiste.

Zlatna sredina mora postojati u svemu, no, ipak, zakoni razvoja zahtevaju da čovek bude usmeren više na pružanje, nego na potrošnju: samo tada će se razvijati. Ćelija razmišlja o sebi, ali veći deo energije šalje organizmu. Uporedite dve rečenice: „Čovek je ubio sebe radi spasenja društva“. U običnom životu se to zove heroizam. A sada sastavite drugu rečenicu: „Čovek je ubio društvo da bi spasao sebe“ i pronađite adekvatan naziv za ovakav postupak.

Uobičajeni socijalistički kalupi su nas učili da se bezuslovno žrtvujemo i zaboravljamo na sebe radi društva, što je, prirodno, dovelo do klanjanja društvu, i to je potpuno logično. U ateističkoj državi potrebno je klanjati se ili paganskom vodi ili paganskom društvu. Istinski vernik će se brinuti o sebi i drugima, ali će se na vreme zaustaviti kontrolišući svoje potrebe i odričući se brige o drugima ako ona počne da ih kvari. Briga o drugim ljudima ne treba da bude uzdignuta na absolutni nivo.

Danas evropske zemlje otpočinju s grozničavim preispitivanjem svog odnosa prema imigrantima. Jednostran pristup doveo je do ozbiljnih demografskih problema. Nedovoljno je samo brinuti o drugoj osobi; potrebno je od nje i zahtevati mnogo. Zahtevati veću kulturu, učenje jezika, razvoj društvenog načina razmišljanja, odnosno prelazak u punopravnog građanina društva. Umesto toga, državna administracija im je davala novac, zaštitu, socijalne garancije, što ih je postavilo u bolji

položaj od domorodaca. I odjednom su se Evropljani i Amerikanci užasnuli činjenicom da pridošlice neće da uče, neće da poštuju zakon, neće da rade za dobrobit društva, već aktivno parazitiraju i žive na račun drugih. Iz toga proizilazi da dobrota i briga moraju da budu adresovane. Ne može se svakome pomagati i ne može se svako prihvataći. Kako se surovo, ali precizno izrazila jedna poznata pevačica: pomagati treba jakim, a novac treba davati bogatim. Dati novac prosjaku znači - iskvariti ga. Prosjaku treba dati parče hleba. Ako pomognemo slabom, to će ga takođe iskvariti. Ljude treba naučiti da brinu o sebi.

Pomagati treba onome ko je spreman da se razvija, menja, prolazi kroz mukotrpne etape usavršavanja. Pomoć detetu je neophodna, pomoć mladima treba biti upola manja, a pomoć odrasloj osobi minimalna. Ako čovek nije naučio niti želi da pruža energiju i ljubav, štetno je i opasno pomagati mu jer će ga pomoć ohrabrivati u odbacivanju ljubavi. Zbog toga država, pomažući invalidima, mora od njih da zahteva moralno usavršavanje, ma kako to čudno zvučalo. Odnosno, čovek mora da shvati da novac i pomoć dobija ne zato što je invalid, već je to avans za njegov unutrašnji razvoj. Ako Bog ograničava u jednom, on uvek otvara mogućnosti za drugo.

Klasičan, staroindijski pogled na problematiku bolesti i invalidnost zasnovan je na uverenju da oni predstavljaju kaznu za grehe. Legenda kaže da je u drevnom Izraelu postojala knjiga u kojoj je napisano kom grehu je namenjena koja bolest i da su je Jevreji zakopali da niko ne bi saznao zbog kog greha je bolest stigla. Tek nedavno sam shvatio zašto: da bi se izbeglo osuđivanje i prezrenje prema bolesnoj osobi.

Hrišćanstvo je napravilo iskorak ka višem nivou razumevanja zato što je imalo viši nivo ljubavi prema Bogu. Ovde se otkrila druga istina: bolest nije toliko plata za grehe koliko je priprema duše za velike događaje koji se približavaju. Hteli ili ne hteli, bolest nas primorava da težimo Bogu, to je njena namena. I što nam je težnja ka Bogu snažnija, mi manje bolujemo.

Na tom predavanju sam rekao publici: „Ako budali date novac, ona neće umeti da ga iskoristi nego će ga izgubiti. U Americi je jedan čovek dobio ogroman novac na lutriji; odmah je otišao i kupio novi „Ferari“ a nakon pola sata ga je slupao. Zbog toga odozgo budalama obično ne daju novac - za njihovo dobro. Isto je i kada je reč o energiji. Ako dajemo energiju osobi koja ne ume da je iskoristi, ona će je ubiti. Onaj koji ne ume da kontroliše želje, prebacuje energiju svojih nagona u božansku

energiju, i taj višak energije će ga učiniti pohotnim, pohlepnim, ambicioznim, okrutnim, itd. Zbog toga osoba sa pogrešnim pogledom na svet i rđavim navikama najčešće poseduje minimum energije - koliko joj treba da bi preživela. Ili se razboljeva, kako bi se zaustavilo njen loše ponašanje i način života“.

Završavao sam predavanje, a u glavi mi je zujalo. Trebalo je da predavanje završim dvadeset minuta ranije. Upao sam u zamku čovekougađanja i odmah se promenila reakcija publike - daj, daj odmah! Pomozi odmah! Spasi! To je ono što se pojavilo u njihovim očima u poslednjim minutima. Napustio sam binu i uputio se hodnikom ka garderobi da bih došao sebi.

Pokušao sam da vidim da li sam nešto narušio na kraju predavanja; da, dvostruko sam sebi poželeo smrt po pitanju srećne sudbine. Odnosno, pomoći drugima se preokretala u samouništenje, i to bez preke potrebe. Ništa za to, tešio sam se, ne možemo sve odjednom da naučimo. Nekada bih bio kivan na ljude koji crpe moju energiju pri čemu bih govorio sebi: „S tim je završeno. Takvima više neću pomagati!“ Sada već razmišljam drugačije: „Nisu krivi ljudi, već ih je moj pogrešan odnos prema životu podstakao na to. Pomoći mora biti pravilna! Potrebno je prevazići poklonjenje ne samo običnim, već i najvišim ljudskim vrednostima. Takođe se ne treba klanjati pomaganju drugim ljudima. Ne treba zaboravljati na volju Tvorca i ne treba se s njom sukobljavati. Jer najvažnija pomoći stiže upravo od Njega. Kada pacijent zaboravi na iscelitelja i kao svoj cilj postavi težnju ka ljubavi i Bogu, to će biti početak isceljenja.

Vozio sam se automobilom i kroz prozor posmatrao grad osvetljen suncem. Bio je lep letnji dan iako je bio već kraj septembra. U duši mi se pojavila lakoća koja je osnaživala, bez obzira na spoljašnji zamor. „Dakle, budući da se pojavila energija, pogled na svet se poboljšava“ - razmišljao sam. „Taj osećaj poleta ni od čega ne zavisi. Ako pravilno pomažemo drugima, znači da pomažemo i sebi. I postaje nebitno - da li trenutno na ulici pada kiša i duva hladan vetar ili sija sunce“. „Posao je završen - razmišljao sam - rezultati su prilično dobri“.

BUDUĆNOST

Januara 2006. godine imao sam nastup u Harkovu. Reklama je krenula otprilike sredinom decembra, dok su ulaznice puštene u prodaju mesec dana ranije. Često su me pozivali da nastupam u različitim gradovima, ali sam uglavnom odbijao. Glavni razlog je u tome što sam od trenutka prvog snimanja video-kamerom odlučio da se ne ponavljam.

Odnedavno sam shvatio da je moguće da se uopšte ne ponavljam. Naravno, postoji tradicija koja mora da se održava. U svakoj situaciji postoji skelet - osnovna konstrukcija koja je u principu uvek ista, dok spoljašnji izgled može da varira do mile volje. Uzgred, kod nas na Krimu postoji zdravica za susret prijatelja.

Odlutao sam. Vratimo se na temu predavanja. To što se ne ponavljam ima svoju dobru i lošu stranu. Dobra strana se ogleda u tome da je i meni zanimljivo kako će predavanje teći, što podrazumeva veliko oslobođanje energije, odnosno stimuliše kreativnost i omogućava stvaranje novih misli direktno u sali. Zato i osećam publiku i trudim se da s njom održim povezanost. Uzgred, zašto je opasan fonogram? On dovodi do degeneracije umetnosti. Zvuk i glas predstavljaju energiju, način uspostavljanja kontakta s publikom, i zato, da bismo bez fonograma ostvarili interakciju sa publikom, potreban je snažan naboј energije, a za to nije svako sposoban.

Naša podsvest radi na principu dualnosti - u njoj se odvija proces degradacije ili proces razvoja. Na primer, neki čovek godinama peva na plejbek dve ili tri pesme i zarađuje daleko više novca nego što ga realno zaslužuje, a kasnije kod njega otpočinju problemi s dušom i telom. Da ne bi bila primetna energetska manjkavost pevača, nastup se prikriva baletskom trupom, striptizom, pevač se muva na sceni glumeći strast, a u njegovoj duši je praznina.

Dakle, vraćamo se temi predavanja. Njihova dobra strana je u stvaralaštvu, a loša je u činjenici da ne mogu često da nastupam (preti mi opasnost zbog velikog opterećenja). Ali sada me to čak i raduje. Sećam se kako sam 1995. godine postao poznat: počeli su aktivni pozivi i nastupi u raznim gradovima. Isprva mi je bilo interesantno - putovanja, druženje, noviteti, zarada. Tada sam bio popularan, a sale su bile prepune.

Negde sredinom 1997. godine osetio sam kako počinjem da se umaram. Pružam ozbiljne informacije i potrebno mi je da neprekidno

održavam pažnju publike. Osim toga, primenjujem i dijagnostiku. Kada odgovaram na pitanja, nije dovoljno da samo pružim odgovor, već da ga iznesem tako da pomogne konkretnoj osobi. Početkom 1998. godine osećao sam se prilično loše i nikako nisam uspevao da se oporavim.

Sada više ne osuđujem nesrećne ljude koje je progutao biznis, posao, novac. Ispostavilo se da sve to deluje kao narkotik. Život mi je spasila ekomska kriza 1998. godine. Ljudi su prestali da dolaze na moje nastupe i ja sam uspeo da odahnem. Tada sam rekao sebi: predavanja držim zbog razvoja, da bih pomogao ljudima, kao i zbog zadovoljstva i zarade. Sistem prioriteta! Pojasniču na primeru. Jedna dama, nadajući se udaji, pitala je svog izabranika koje mesto zauzima u njegovom životu, a on joj je odgovorio: „Draga, na prvom mestu je moja majka, na drugom je posao, na trećem je vikendica, četvrto mesto je upražnjeno, a ti si na petom“.

Tako je i za mene, 1998. godine, zarada pala na peto mesto. U Harkovu nikada ranije nisam imao nastupe iako se nalazio na putu za Krim. Zatim su mi prijatelji rekli je da je to najveći kulturni centar Ukrajine, gde ima mnogo studenata i da tamo obavezno treba da nastupam. Uzgred da kažem, u septembru 2006. godine, kada sam drugi put nastupao u Harkovu, publike je bilo manje, ali sam svejedno bio zadovoljan.

Dakle, sredinom decembra 2005. godine puštene su u prodaju ulaznice za moj prvi nastup u Harkovu. Već sam navikao na uobičajeni kontakt s pacijentima pre konsultacija, kao i sa gledaocima pre nastupa. Nekoliko dana pre seminara osećao sam se loše. Svi dijalozi, uticaji i komunikacija odvijaju se unapred, na suptilnom planu. Upravo tada dolazi do selekcije: ukoliko osoba nije spremna ili ne može da zakaže konsultaciju, ona na toj etapi unutrašnjeg dijaloga otpada. Ali dešava se da ni ja nisam spreman i tada publika probija moju energetsku zaštitu, jer mnogi žele da prebace svoje bolesti i probleme na lekara ili iscelitelja, odnosno na onog koji im pomaže. Nažalost, to potiče još od vremena pogrešnog tumačenja Biblije, gde je Hristos predstavljen kao onaj koji uzima sve grehe na sebe, pročišćava tuđe duše i daje im isceljenje. To je pogrešno shvatanje misije Hrista - preuzeti na sebe sve nečistoće i umreti, za koju mnogi iskreno veruju da je tačna, i, umesto da poboljšaju svoj karakter, promene se, postanu savršeniji ljudi, preferiraju da zbace svoju prljavštinu na drugog. Ako hoću da pomognem ljudima da se očiste od prljavštine, moram i sam znati da se pročišćavam. Hteo ili ne

hteo, tokom komunikacije, naročito u toku dijagnostike, pacijentova duševna prljavština se preliva u mene. Upravo zato mnogi psihijatri počinju da nalikuju svojim pacijentima.

Osetio sam da publika s kojom ću se sresti u januaru već kontaktira sa mnom na suptilnom nivou, ali nisam osetio da mi je probila zaštitu, budući da je uticaj bio previše suptilan. Moja zavisnost od osnovnih vrednosti počela je naglo da se povećava. Mislim da će ljudi, vremenom, kada budu spoznавali da je duša daleko važnija od tela, osetiti opasnost koja vodi ka degradaciji duše. Tada to nisam osetio. Iz nekog razloga se nije aktivirao uobičajeni sistem zaštite. Ispričaće vam kako on izgleda.

Zamislite da vam iz budućnosti pristiže velika slava, novac, popularnost a vaša duša je na suptilnom planu sve to već dobila. Govorio sam o tome da naše dublje emocije reaguju na budućnost kao na sadašnjost. Istražujući baš te emocije, dobijao sam informaciju o budućnosti. Dakle, duša postaje ohola, podsvesno se pojavljuju ambicije i arogancija pa osoba koja realno još nije ostvarila uspeh i materijalna blaga podsvesno vređa i izdaje svoje prijatelje. Oni, pak, ništa ne sluteći, reaguju na to i aktivno je „kljucaju“. I tu počinje ono najvažnije: ako umemo da oprostimo nepravedne uvrede koje su nam naneli prijatelji, ukoliko smo izgradili mehanizam prihvatanja bola i očuvanja ljubavi, onda je naša duša uspela da se harmonizuje i ljudska sreća koja pristiže iz budućnosti neće nam naneti udarce. Odnosno, osoba koja je blaga i dobrodušna može da bude pripremljena za bogatstvo i sreću, dok je za druge opasno da ih dobiju. Uzgred, isto se dešava i kada je reč o nesrećama. Često vidim kako se čoveku približavaju veliki problemi koji treba da mu se dogode za nekoliko godina, i kada se suoči s njima, ukoliko počne da oseća strah, mržnju, uninije i istrajava u tom neobjasnјivom stanju, prvdajući ga spoljašnjim razlozima, on nesreću čini neizbežnom.

Kako to može da izgleda? Na primer, za tri ili četiri godine čoveka očekuje propast budućnosti, u tom smislu da mu preti smrt, slom posla ili raspršivanje snova. On podsvesno oseća tu situaciju, ali u njegovim površinskim, realnim osećanjima, ona izgleda kao ženino neverstvo. Zašto? Zato što ga propast budućnosti asocira na izdaju bliske osobe. Za nekoliko godina ga čeka smrt a njeni pokazatelji su iznenadno rasplamsavanje ljubomore prema ženi. I ukoliko nastavi da istrajava na tom osećanju u skladu sa šemom: „nema dima bez vatre“ i počne sam sebi da potpiruje sumnje ili ispoljava agresivne ispade prema ženi, on

zatrپava situaciju koja se može ispraviti i tako svoje probleme čini neizbežnim.

Prošlost i budućnost su povezani, a mi sa budućnošću uspostavljamo pre svega interakciju kroz naša podsvesna osećanja, koja na površini izgledaju kao emocije povezane sa situacijom. Emocije su most između sadašnjosti i budućnosti. Upravo nam naše negativne emocije svakog trenutka ubijaju budućnost ili, ako su pozitivne, grade je i razvijaju.

Jedna suprotnost se uravnotežuje drugom. U blizini pohlepnog čoveka sigurno će se pojaviti lopov, a ukoliko je pohlepan prema budućnosti, pojaviće se neko ko ne mari za budućnost, s obzirom na to da se on klanja suprotnom - materijalnim vrednostima. Pored idealiste će se uvek naći nitkovi i podlaci. U Rusiji je kolektivna svest uvek bila superiornija u odnosu na lične i individualne vrednosti, ali budući da je vere bilo malo, narod je često bio na klackalici između ljubavi i duhovnosti. Tokom čitavog sovjetskog perioda nismo išli ka Bogu, već ka svetloj budućnosti.

Sećam se da mi je jedan čovek postavio sledeće pitanje: „Genijalni Čehov je preminuo vrlo rano. Uzrok smrti je bolest pluća. U skladu s vašom terminologijom, to predstavlja oholost; ali on je bio izuzetno fina i duhovna osoba. Kako objašnjavate njegovu smrt?“ - „Da li se sećate najvažnijeg Čehovljevog dela - predstave „Galeb“? Njen junak - Trepljov je pisao predstave i nije imao za cilj da se proslavi. Želeo je da stvori svoj svet u kome nema bola, uvreda i poniženja. Želeo je da živi u tom iluzornom svetu fantazije gde nema Boga, nema ljubavi i bola, već samo čistog ispunjenja želja. Međutim, iznova i iznova, sudarao se sa surovom realnošću. I umesto da bol prihvati kao podsticaj za ljubav, počeo je postepeno da mrzi čitav svet, da ga sve više i više mrzi i sve jače želi da taj svet uništi. I on ubija galeba, što predstavlja pobunu protiv sveta i želju da ga uništi. Postoji legenda po kojoj se duše preminulih mornara otelotvoruju u galebovima. Galeb je simbol ljudske duše. Glavni junak Čehovljevog dela, omrznuvši ceo svet, skliznuo je u đavolizam čime je ubio svoju dušu. A kada je duša ubijena, telo je osuđeno na propast. Zbog toga je samoubistvo glavnog junaka na kraju predstave potpuno prirodno. Čehov, koji se u duši poistovetio s Trepljovim, ovu predstavu je nazvao komedijom, čime je pokušao da se distancira od tih sitnih, ali istovremeno strašnih problema, kao i da prevaziđe zavisnost od njih.

Lideri društva odražavaju tendencije koje su zajedničke svim njegovim pripadnicima. Umetnici, pisci i političari su na čelu i osećaju ono što će se dogoditi s narodom u celini. Čehov je umro usled plućnih problema jer nije mogao da pronađe izlaz. Obuzele su ga ovozemaljske vrednosti, koje su sve više zasenjivale božanske. U takvim situacijama bolest i smrt pomažu spasenju duše i zbog toga glavni junak u „Galebu“ nije mogao da pronađe izlaz pa ga je autor osudio na samoubistvo. Zato je i Rusija, kao država, bila osuđena na propast“.

Kada zaboravimo da Bog upravlja svime i kad više ne osećamo Njegovu volju, tada sami počinjemo da upravljamo vremenom! Uglavnom, vremenom se može upravljati, ali samo na površnom nivou! Neophodno je znati kada treba da stanemo. Međutim, mi, žaleći zbog onoga što nam se desilo, i ne slutimo da podsvesno želimo da promenimo tok stvari u Vasioni. Razumljivo je šta dalje sledi.

Poslovi se mogu raditi brzo, ali i bez žurbe. Stanje užurbanosti je agresivnost koja se ispoljava prema vremenu. Pacijentima neprestano ponavljam da je vreme osnovna vrednost u Vasioni. Agresivnost prema vremenu se ne može dobro završiti. Kajanje zbog prošlosti i unutrašnja želja da se ona promeni, nezadovoljstvo sadašnjošću, neprihvatanje onoga što nam se dešava, kao i svoje sudbine, požurivanje budućnosti ili strah pred njom - to je već dijagnoza.

Uzgred, osnovni faktor koji hrani uvredu je neprihvatanje onoga što se dogodilo. Ako ne možemo u potpunosti da prihvatimo nastali gubitak, tada ne možemo ni da oprostimo uvredu koju nam je neko naneo. Otuda sledi zaključak: da bismo prevazišli uvredu, neophodno je da nešto dobровoljno izgubimo. A dobrovoljni gubitak predstavlja žrtvu. Bez žrtve nema vere u Boga. Kakav zaključak možemo da izvedemo iz toga? Uvredljiva osoba ne može da bude vernik čak i ako svakog dana bude posećivala džamiju, sinagogu ili crkvu. Ona će sebe smatrati vernikom, a u suštini će se neprestano boriti sa Božjom voljom i odbijati da je prihvati.

GLEDAJUĆI U SUTRAŠNJI DAN

Često govorim pacijentima da je za pročišćenje ženine duše neophodno da muškarac izgubi sve ono čemu se ona klanja na unutrašnjem planu, budući da stanje majke određuje ne samo karakter dece, već i njihovu sudbinu i fizičko stanje. Kada se žena klanja sposobnostima muža, njemu počinju da propadaju poslovi; ako se divi njegovoj lepoti i seksualnosti - u sledećem životu će biti impotentni grbavac, a ona od njega neće moći da pobegne, nego će baš njega morati da zavoli i dobije uniženje svojih seksualnih želja i pojmove o lepoti. Ukoliko to ne bude prihvatile, već nastavi da potiskuje ljubav u sebi, sloboda će je virtuzno i neminovno kazniti.

Za razliku od ljudskog pravosuđa, u božanskom je nemoguće izbeći kaznu. Ona će doći odakle i ne slutimo i naneće nam udarac. Sećam se američkog filma „Kuća peska i magle“. Jedan od heroja ovog filma bio je krajnje principijelan i čestit čovek. Imao je samo jednu slabost - veliku ljubav prema sinu koga je vaspitavao u skladu sa svim pravilima: da postupa moralno i brine o drugima. Međutim, zarad budućnosti svog sina, njegovog obrazovanja, karijere i blagostanja, stao je na grlo svojoj saosećajnosti i ljubavi. S pravne tačke gledišta niko ni zbog čega nije mogao da ga okrivi, ali kao ljudsko biće je shvatio da postupa nemoralno pri čemu se tešio da sve to radi za dobrobit sina. Ali upravo sina, kao i svu budućnost, oduzima mu sloboda.

Mislim da brojne knjige i filmovi nastaju tako što se autori upoznaju s krivičnim delima. Najbolja priča za film i jeste realnost života. Dakle, Božja kazna je neizbežna, a sudija se ne može podmititi. Takođe Ga je nemoguće ubediti da narušava principe zapadne demokratije. Postoji samo jedan način da se kazna izbegne, a to je da promenimo sami sebe, što bez ljubavi i prihvatanja bola nije moguće. Sve ono čemu se klanjamo, osim Boga, moramo da izgubimo. Iz tog razloga prizemna osoba, koja je na unutrašnjem planu izgubila veru u Boga, svojom ljubavlju ubija drugog. To je razlog zašto često beži od ljubavi, banalizuje to osećanje, sve svodi na novac - da bi preživelu. Preživelu današnji dan, da je u sutrašnjem već ne bi bilo.

Mnogi ljudi smatraju sebe vernicima, a pritom krše sve zapovesti i gube ljubav. U nekima je taj proces zašao tako duboko da kontakt s božanskim planom za njih postaje smrtonosan. Nivo na kome ja delujem daleko je niži od nivoa religije. Bog je izvan granica prostora i vremena, a

ja pratim uzročno-posledične veze i uviđam ograničenost istraživanja i njihovu relativnu vrednost.

Informacije koje pružam omogućavaju ljudima da promene svoju sudbinu, zdravlje i karakter, jer, dugoročno gledano, najveću vrednost ima informacija. Zbog toga ljudi probijaju moje energetsko polje podsvesnim poklonjenjem. Obično uspevam da se harmonizujem, ali sam u Harkovu podbacio. Osećao sam da mi publika probija zaštitu, međutim ništa nisam mogao da učinim. Sličnosti se privlače. Kada se publika klanja sposobnostima, duhovnosti, idealima, kada se fokusiraju na mene, ova zavisnost se desetostruko pojačava; ukoliko ne mogu da se izborim sa osuđivanjem, neprihvatanjem nepravde, ukoliko često žurim ili osećam strah pred budućnošću, takvo poklonstvo za mene može biti fatalno.

Naravno, radio sam na sebi i pokušavao da se promenim, ali sam uvideo da mi nedostaje snage. Sa Višeg plana su mi pokazali kakve propuste činim radeći na sebi. Shvatio sam zašto me je svaka knjiga mogla koštati života. Što je informacija bila ozbiljnija i potrebnija, to sam češće dospevao u nezavidnu situaciju. Pročišćenje u toku pisanja svake knjige odvijalo se na najvišem nivou. I to je potpuno razumljivo. O ozbiljnim stvarima mora da govori pročišćen čovek. Zbog toga sam sve vreme i želeo da završim taj posao, međutim bio je daleko opasniji nego što sam očekivao.

Uzgred, na sledećem, septembarskom predavanju, suvišni ljudi su izostali, publike je bilo malo tako da sam se predivno osećao. Jedna žena mi je postavila sledeće pitanje: „Od detinjstva nisam volela decu, čak sam ispoljavala agresivnost prema njima, ali sam ipak rodila sina. Sada je već odrastao, ali je patološka lenčuga. Apsolutno ništa ne želi“. - „Ovo će vam izgledati čudno - odgovorio sam joj - ali vaša osećanja i stanje vašeg sina su tesno povezani. Odsustvo ljubavi prema deci kod vas predstavlja podsvetu mržnju prema budućnosti. Dakle, neverovatno ste vezani za budućnost. Ako ste osuđivali, prezirali oca ili muža, ako niste mogli da istrpite nepravdu, ako niste mogli da osećate ljubav prema onome što vam se ne dopada, ako uopšte niste mogli da istrpite izdaje, tada je sva vaša agresivnost morala da se okreće protiv onoga što ju je izazvalo.

Tvrđica se prvo moli za novac, a potom ga mrzi. Ljubomorna osoba se prvo moli da zadobije ljubav žene, a onda je zamrzi! Zbog toga je opasno da se vaš sin koncentriše na budućnost: odmah će mu se javiti neverovatna agresivnost i on će umreti. Da bi preživeo mora da se

odrekne budućnosti. Želja je energija okrenuta prema budućnosti. Odsustvo želja, nedostatak duhovnosti i nemoralnost vašem sinu spasavaju život. Možete mu pomoći, ali zato vi, njegova majka, morate naporno da radite na sopstvenoj promeni“.

Uzgred, na ovom drugom nastupu dogodila se interesantna situacija. Videvši da u parteru ima mnogo slobodnih mesta, publika je s balkona počela da silazi i zauzima ih. Deset minuta sam čekao da se smeste, a onda sam se obratio publici sledećim rečima:

- Na mojim predavanjima se dešava veliko ubrzanje svih procesa. Isto je i na konsultacijama, samo još brže. Pružam čoveku ispravno usmerenje, ali ako on nije spremjan da se odrekne svoje pohlepe ili ljubomore, kao i drugih vezanosti, umesto da ozdravi on se može još teže razboleti.

Novac koji nije zarađen ubija. Kupili ste ulaznice za jedna mesta, a sedite na drugim. Podsvesno ste usredsređeni na srećnu sudbinu i nakon predavanja ona će se višestruko pojačati.

Znate li zašto mnoge osobe postaju ateisti? Kada čovek stekne veru u Boga, on često nešto da moljaka i potražuje od Njega. Jedan traži novac, drugi - stan, treći - lepu ženu i srećan brak. I što se više mole time im je gore na duši jer postaju sve gramživiji. Potom se, radi spasenja duše, odriču vere u Boga. Zapravo, odriču se svojih pogrešnih predstava o Bogu zbog kojih im prete jako veliki problemi. Pogrešne predstave o Bogu mogu biti opasnije od ateizma. Ateista se odriče Boga, ali oseća da Viša pravda ipak postoji i on se, za svaki slučaj, ponaša moralno.

Međutim, vernik sa pogrešnim predstavama o božanskoj logici sve više iskriviljuje istinu, jer pripisuje Tvorcu ljudske kvalitete, traži nešto od Njega i postavlja svoje uslove. On ne primećuje da Tvorcem počinje da raspolaze po svom nahođenju, odnosno pokušava to da učini. Zatim mu se javljaju ozbiljni zdravstveni i sudbinski problemi te on takođe biva primoran da se okreće ateizmu.

Bez žrtve i ograničenja nema vere u Boga. Kada želimo da uzmemo ono što nismo zaradili, uništavamo veru na unutrašnjem planu. Zavist, nezaslužena blaga i krađa - sve se to kosi sa žrtvovanjem.

Dakle - obratio sam se publici - sami odlučite: da li je potrebno da menjate sedišta ili ne. Ne zaboravite da moje predavanje nije umetnički koncert!“

Sledećeg dana se niko u sali nije premestio.

Minule događaje lagano je prekrila magla, predavanja i seminari su otišli u drugi plan. Izronila su mi sećanja na jučerašnji dan. Kada sam izdiktirao poglavlje „Budućnost“, spopao me je kašalj. Pojavio mi se osećaj beznađa. Dijagnostikovao sam sebe: pluća su mi bila blokirana, a urogenitalna oblast, najblaže rečeno - u prilično lošem stanju. Odakle potiču takve deformacije i takva oholost? Usredsređenost na srećnu sudbinu, odnosno na instinkt samoodržanja i opstanka sedamnaest puta su bili veći od kritičnog nivoa. Razlog je bio u tome što su budući čitaoci već stupili u kontakt sa informacijama u knjizi i shvatili koliko će im one pomoći u životu. Počeli su da mi probijaju zaštitu svojim poklonjenjima. Verovatno se to dešava sa mnogim estradnim umetnicima i piscima. Po svoj prilici, novac i popularnost poseduje onaj koji je u stanju da preživi uprkos takvim poklonjenjima. Ja se ne snalazim s tim stvarima. Oduvek sam svakom porom osećao da su slava i popularnost za mene opasni.

U blizini moje kuće se nalazi mala crkva - pola sata hoda do tamo i pola sata nazad. Pešice sam se uputio u crkvu, a zatim sam se vratio. Bilo mi je mnogo lakše. Zašto su hodočasnici pešice odlazili na sveta mesta? Zato što proces približavanja hramu nije nešto što treba da traje samo minut jer duša za to vreme ne uspeva da se pripremi i osloboди. Stoga, ako želite da idete u hram, zaustavite se automobilom barem nekoliko kvartova dalje i tada će duši biti lakše.

Ono što nazivamo dušom i podsvešću veoma su bliski pojmovi. Kada sam počeo da lečim ljude i video njihove emocije, shvatio sam da zalazim u podsvesni nivo, a tamo vladaju sasvim drugi zakoni. Svima je jasno šta znači pomoći čoveku na nivou tela i uma, međutim na podsvesnom nivou ova pomoć izgleda sasvim drugačije. Pomoći telu znači - dati mu nešto da pojede, a pomoći duši znači da telo treba lišiti hrane na neko vreme. U našoj podsvesti vladaju potpuno drugačiji sistemi prioriteta koji su bliži božanskoj logici. Ako je čovek u prošlom životu kralj, silovao, pljačkao i ubijao, u ovom životu može ozbiljno da oboli. On može dobiti lekarsku pomoć, ali ne može da bude potpuno izlečen - priroda neće dopustiti da duša potpuno pocrni. Ukoliko neko pokuša stvarno da mu pomogne, biće oštro i brzo zaustavljen. Pritom, što je iscelitelj koji se zauzima za njegovo lečenje na Višem nivou i ima veće sposobnosti, tim pre će se sam razboleti ili umreti.

Naše predstave o svetu podložne su konstantnim promenama. Još donedavno su religija i nauka tvrdile: životinje nemaju dušu niti svest. A

danas već i školarci znaju da svest i dušu ima svako živo biće. Samo što su kod čoveka razvijeniji. Čini se da je tek u XVIII veku katolička crkva priznala da žene takođe imaju dušu. Još početkom XVIII veka prema ženi su se odnosili skoro kao prema kućnom ljubimcu i tek pre dva veka im je dozvoljeno da stiču obrazovanje. Naglašavanje uloge muškarca u društvu nije bilo slučajno: omogućavalo je društvu da preživi. Ženski princip je simbol materijalnog. Što se više energije ulaže u tu oblast, time brže slabi jedinstvo - osnovni princip Vasionе.

Muški princip teži duhovnosti. Muškarac ne samo što dobija suptilne informacije iz budućnosti, već i ojačava društvene veze. Današnja civilizacija se sve više klanja materijalnim vrednostima, postepeno gubeći jedinstvo. Muški princip slabi, modifikuje se. Jedna suprotnost uništava drugu. Pokušaj da se objasni istorija s polazišta materijalističkih principa onemogućava da se sagledaju veze među pojavama, što znači da je takav pokušaj osuđen na propast.

Često razmišljam o fenomenu vojskovođe Aleksandra Suvorova. Taj čovek nije znao ni za jedan poraz. Pobeđivao je neprijateljske vojske koje su bile desetostruko nadmoćnije po broju ljudstva. Njegov prelazak preko Alpa jedinstvena je pojava u celokupnoj istoriji. Prevesti preko planina vojsku, s konjima i oružjem, vojsku koja nije imala odgovarajuću opremu, bilo je skoro nemoguće. Nijedna druga vojska na svetu ne bi prošla takav put, a ruska vojska, predvođena Suvorovim je to učinila. I sve to jer je sledila univerzalni princip koji se zove jedinstvo.

KONSULTACIJA

Oktobar je 2006. godine i danas sam imao zakazanu telefonsku konsultaciju. Svaka osoba ima svoje probleme i svako očekuje da mu lično dam savet kako bi se, kao zamahom čarobnog štapića, sve vratilo u normalu. Odnosno, čovek podsvesno teži da svali svoje probleme na mene. Međutim, ja treba da učinim suprotno: da ga naučim da sam ozdravi. Svako ima svoje probleme, gubitke, bolesti, teškoće na ličnom planu, i meni je potrebno da pacijent uvidi unutrašnju povezanost svega onoga što se događa u njegovom životu.

U krajnjoj liniji sve vezanosti, zavisnosti, kao i poklonjenje ljudskoj sreći svode se na dva instinkta: instinkt samoodržanja i instinkt produžetka vrste. To se manifestuje kroz oholost i ljubomoru, odnosno muški i ženski princip. Na suptilnom nivou se oni uvezuju u strukturu koju sam nazvao: jedinstvo. Tokom života čovek mehanički raspodeljuje energiju i njegova duša povremeno prolazi kroz ispit: šta joj je važnije - jedinstvo s Bogom ili sa ovim svetom? Od tog izbora zavisi njegov budući život. Ali osim pomenutih, u čoveku postoji i treći, najvažniji instinkt koji se može definisati kao instinkt razvoja. On nas podstiče da težimo ka novom rizikujući život, a neretko dovodi do raspada porodice i subbine. Međutim, često se dešava da uništavanjem sadašnjosti on omogućava preživljavanje u budućnosti. U suštini, to je instinkt spoznaje Boga. Ukoliko on bude slabio, postepeno i neminovno će se ugasiti i preostala dva.

I tako je uspostavljen prvi telefonski kontakt. Bila je to starija žena koja mi je pričala o problemima svog unuka. Imao je autizam, a, uz to, povremeno i enurezu. Njena čerka, majka deteta, faktički je od rođenja patila od ihtioze. Kada je imala sedam meseci, koža joj je odjednom postala suva, što traje i danas iako ima oko trideset godina. Lekovi joj nisu pomogli.

- Da li postoje još neki problemi? - pitao sam je.
- Znate, posle rođenja drugog deteta, mojoj čerki se dogodilo nešto jako čudno: grudi su joj praktično nestale, usahle su. A kod mene - nastavila je - poslednjih nekoliko godina svi mišići su zgrčeni a osećam da će nadalje biti sve gore.
- Da li je to sve? - pitao sam.

- Imam psihičke probleme. Neko biće me u poslednjih nekoliko godina unižava i prosto tiraniše. Generalno rečeno, čini mi se da je neko bacio urok ili kletvu na mene. Obraćala sam se mnogim isceliteljima, ali posle njihovog tretmana mi je bilo sve gore. To su, po svoj prilici, svi moji problemi.

- U redu - rekao sam joj - hajde da sve to povežemo. Pričao sam već da se svi problemi, kod osobe koja je prestala da teži Bogu, slivaju u dve tačke: ljubomoru i oholost. Ljubomora je povezana sa željama, a oholost sa umom. Sposobnosti, volja i sudbina se odnose na oholost. Na dubljem planu, um i želje su jedna celina. Zbog toga, izuzetno ljubomorna osoba, koja podsvesno oseća da se približava pogibeljnoj ivici, prelazi iz jednog stanja u drugo. Seksualni odnosi i porodica prestaju da je zanimaju i ona se potpuno predaje svom poslu do te mere da postaje radoholičar. Posao i moć bivaju za nju glavna svrha života. Ali kada dođe do opasne granice i u toj sferi, ona može ponovo da se vrati u pređašnje stanje.

Ako se, pak, duša nije oslobođila poklonstva željama i čulnosti, tada čovek počinje da se razboljeva i umire. Da bi se spasao, mora da se osloboди ljubomore i oholosti i krene put Boga. I kada jedinstvo s Bogom postane za njegovu dušu najvažnije, kada duša dostigne inerciju ljubavi, postepeno će otpočeti pročišćenje a oba instinkta će oživeti. Želje i misli više neće predstavljati opasnost, sposobnosti će se razviti a želje ispunjavati. Ali do tada - rekao sam joj - vi i vaši potomci bićete u stanju umiranja.

Šta je autizam? To je zaštitna forma od stresa; na taj način se čuva organizam. Pojasniču na primeru: neko dete je napao pas, zarežao je i pokušao da ga ugrize. Nakon toga je ono počelo da muca. Međutim, jedno dete će u takvoj situaciji početi da muca, a drugo neće. Objasnjenje je jednostavno. Dete živi kroz osećanja svojih roditelja, i ako su oni pogrešno prolazili stres u periodu uoči njegovog rođenja, tada ono nema mogućnost da ispravno prođe kroz bolne situacije. Kada strah pređe određenu granicu, aktivira se blokada, jer u suprotnom može da ubije. Strah se rađa u našem umu. Dakle, ukoliko je um deformisan i utučen, strah će biti slabiji. Um je povezan sa govorom. Čim se um previše uzbudi čovek počinje da muca. Takav um proizvodi pojačanu agresivnost koja, prelazeći na suptilne planove, uništava ne samo sadašnjost, već i budućnost.

Zapitajmo se: zašto je um agresivan? Setite se poznate izreke iz Starog zaveta: „Ko umnožava znanje - umnožava muku“. Zašto znanje ne donosi sreću? Zato što je um povezan s telom, a telo zahteva hranu i zaštitu, što znači da je osuđeno na agresivnost. Naš um je trojstven. Njegova osnovna komponenta je povezana s prauzrokom, Tvorcem; druga je povezana s podsvešću koja je nematerijalna i sjedinjena sa čitavom Vasionom i treća - upravo ono što nazivamo umom, povezana je s telom i od njega zavisi.

Dakle, kad telesna svest postane primarna, normalna čovekova agresivnost se višestruko povećava. Ali ukoliko je agresivnost normalna pojava za telo, neprihvatljiva je za podsvest. I kada agresivni um pokušava da kontroliše podsvest, tad mora da nastrada zajedno s telom. Kada čovek počne da povlađuje instinktima koji su povezani s telom, da se klanja svojim željama, blagostanju, isprva, dok duša nije dobila na zamahu, agresivnost se i ne primećuje. Kako vreme prolazi čovek primećuje da mu je duša ispunjena pakošću, da je napušta ljubav, da se uništava jedinstvo s Bogom i Vasionom. Međutim, ova spoznaja često stiže prekasno.

Nedavno mi je jedan prijatelj ispričao zanimljivu priču.

- Znaš li - rekao mi je - spopada me jedna poznanica. Traži da je oženim, ali ne u smislu da živimo zajedno, već da je zvanično oženim. Obećava da će mi kupiti čak i stan. Uz to, seksualno je nezasita, a bavi se i biznisom. Pitam se odakle joj toliko energije, kad može sve da postigne?

Pitao sam ga da mi kaže ime žene, dijagnostikovao sam njen polje i slika je odmah postala jasna.

- Ne postoji tu ništa misteriozno - rekao sam mu - u pitanju je obična degeneracija.

Primetio sam njegov zbumjeni pogled i nastavio:

- Začuđen si jer se razvoj zapravo ispostavio kao degeneracija?

Objasniču ti. Zamisli da farmer ima problem s nabavkom osnovnih životnih namirnica. Odsečen je od sveta, ali je za zimu obezbedio velike rezerve hrane u ostavi. Postoje tri varijante njegovog postupanja. Prva je - da se potrudi više da radi i uloži napor kako bi sebi obezbedio hranu. Druga varijanta je da uzme malo od zimskih zaliha hrane i da kroz rad kasnije nadoknadi tu pozajmicu. Treća varijanta je da otvorí vrata ostave i, prekinuvši s radom, pojede hranu ostavljenu za zimu. To je najlakša,

najzgodnija i najkomfornija varijanta, ali je smrtonosna. U takvom slučaju čovek i njegova porodica će umreti kad dođe zima.

Naša duša je takođe ostava i mi često uzimamo iz nje, ali neprestano moramo da vraćamo tu pozajmicu i dopunjavamo ostavu. Da bi živa bića preživela u teškim uslovima, osamdeset odsto svoje energije moraju da troše na stvaranje i obezbeđivanje budućnosti. Na televiziji često prikazuju skelete ogromnih životinja koje su živele pre više miliona godina. Nisu imale neprijatelje i zato su izumrle. Energiju su trošile samo na sadašnjost, na jačanje fizičkog tela. Preživljavaju one vrste živih bića koje pravilno troše svoju energiju

Bez obzira koliko je važno telo i njegova zaštita, na njega treba trošiti ne više od deset procenata ukupne energije. Sisari koji su imali slabo telo preživeli su na račun pravilnog raspoređivanja energije. Njihova osnovna snaga je bila usmerena na razvoj funkcija, a ne na jačanje tela. Sisari su razvijali svoj um, inteligenciju, kolektivni način razmišljanja i samim tim su bili snažniji od divova-individualaca. Isti proces se primećuje i kada je u pitanju razvoj čovečanstva. Religija koja pod kontrolom drži ljudske želje i instinkte, primorala je da se veći deo energije preusmeri na razvoj duhovnih struktura. Čovek je dušom težio ka Bogu, trošeći na to najveći deo svoje energije, a zauzvrat je dobijao mnogo više. I dolazilo je do paradoksa, spoljašnje protivrečnosti - što je duže ograničavao svoje želje i težnju za blagostanjem, time je dobijao snažniji impuls razvoja. Čulnost, seksualnost, um i volja počeli su naglo da se razvijaju.

Uoči epohe renesanse, hrišćanstvo je dospelo u krizu - ideju suzdržavanja i dopunjavanja ostava zamenila je ideja njihovog pražnjenja. Razumljivo, takav period nije mogao da traje beskonačno, već je morao da bude zamenjen postepenom degeneracijom. Naročito stroga ograničenja religija je postavljala prema ženi, što je bilo prirodno, jer dete ne treba samo roditi, već i podići do polnog sazrevanja. Sve to vreme dete je tesno povezano s majkom a njena slaba energija ga lišava budućnosti. Zbog toga je osnovni zadatak žene bio povezan s domaćinstvom i vaspitanjem dece.

Dakle - rekao sam prijatelju - tvoja poznanica se bavi biznisom, a pride tome je usredređena i na seks, odnosno brzo troši stratešku energiju. Šta je čeka u budućnosti? Kada nema dovoljno energije, posao počinje da se raspada, a javljaju se i zdravstveni problemi. Da bi se oni rešili žena poseže za sledećim sredstvom: pronaći muškarca iz kog će da

isisava energiju. A da bi se razbila njegova zaštita, treba ga staviti u zavisan položaj, odnosno kupiti mu stan. Isto tako, da bi veza bila čvrsta i stepen otvorenosti muškarca viši, potrebno ga je vezati omčom braka. Naravno, žena može i da ne bude svesna istinskih motiva svog ponašanja, ali kod svakoga ko s njom bude ušao u vezu pojaviće se problemi.

Odstupio sam od teme - rekao sam ženi s kojom sam komunicirao preko telefona. - Vratimo se na vaš problem. Unuk vam pati od autizma, što znači da ne može da prihvati stres i prođe kroz traumatičnu situaciju s ljubavlju. Dakle, lečenje se ne sastoji u aktivaciji uma, već u umeću da se u bolnoj situaciji sačuvaju ljubav i energija. Mucanje, autizam, dečja cerebralna paraliza - sve su to pojave istog reda. Hiperaktivnost uma, eksplozija agresivnosti, a zatim opet usporavanje uma i tela. Znači, da bi se dete izlečilo nije potrebno razvijati um, već obrnuto - usporavati ga. Zašto druženje u prirodi i igra sa životinjama doprinose poboljšanju stanja kod takve dece?

Zamislite dete kako pliva s delfinima. Za njega to predstavlja veliku radost i zadovoljstvo, oslobođanje energije. Osnovnu energiju dobijamo kroz ljubav prema Bogu. Dakle, radost i davanje energije aktiviraju usredsređenost na Boga, i u tim trenucima se dešava obrnut proces, naime um usporava zato što je posredi igra; od životinje ne očekujemo podlosti, a voda pomaže u zaustavljanje uma. Na kraju krajeva, svi smo potekli iz vode. Kada zaranjamo, dolazi do refleksnog usporavanja funkcija viših delova mozga. Samim tim smanjuje se agresivnost i lakše se podnosi stres. U detetovoj podsjeti čuči agresivnost prema ljudima koja je nasleđena od roditelja, zajedno sa očekivanjima i strahovima. Da ta agresivnost ne bi uništila druge i pretvorila se u program samouništenja, dete postaje autistično: prestaje njegov odnos s ljudima i agresivnost se zaustavlja. Međutim, prema životinjama nema podsvesnu agresivnost. Kada se druži s delfinima, formira ispravan odnos prema svetu, a to su ljubav, razmena energije, odsustvo zamerki, osuđivanja i uvređenosti. Ako roditelji nisu ugradili detetu pravilan odnos prema životu, tada, komunicirajući sa životinjama, u određenoj meri ono to samostalno uči.

A sada ču nešto reći o vašoj ulozi u svim njegovim problemima - rekao sam joj. - Ali za početak ču vam objasniti šta je strah i čemu on služi. Adaptacija svakog živog bića na sredinu može se izraziti pomoću

dva koncepta: šta treba i šta ne treba raditi. Što je organizam na višem nivou razvoja, time bolje radi princip: „šta treba raditi“, odnosno princip medenjaka, zainteresovanosti. Što je niži nivo, tim bolje funkcioniše princip biča. Strah predstavlja zaustavljanje energije, a zaustavljanje energije je smrt. Zbog toga su emocije straha - model sopstvene smrti, koji ne dopušta da pravimo gluposti. Ali ako strah označava gubitak energije, samim tim je to i gubitak ljubavi. Ako osećate strah kada pored vas projuri kamion, to je normalno. Taj osećaj smrti će naterati na intenzivan rad instinkt samoodržanja i ubuduće više nećete izlaziti na put. Ali ako je teretno vozilo juče projurilo pored vas a još uvek osećate strah, neumitno ćete se razboleti. Gubitak energije će tih dana biti tako visok da će se organizam isprazniti i neće biti šanse da prezivi.

Na taj način bolest koja razara spoljašnju, grubu energiju, spasava energiju suptilnog plana, neophodnu za egzistiranje naše duše, naše budućnosti. Kroz strah se može izgubiti energija, i taj osećaj može biti pojačan bojažljivošću, samouniženjem, uninijem. Sve su to vrste gubitka energije, odnosno odricanja od ljubavi. Ukoliko je strah nekontrolisan, ukoliko ide kao lavina, za kratak vremenski period možemo uništiti svoju dušu.

Zašto ljudi iz straha dobiju srčani udar ili polude? Sve su to oblici zaustavljanja daljeg gubitka energije. Da bismo shvatili šta se dešava, zapravo - spoznali jedinstvo svih događaja, potreban je utrošak energije. Najvažnije shvatanje onoga što se dešava odvija se kroz ljubav prema Bogu i u toj ljubavi su svi događaji u Vasioni međusobno povezani u jednu celinu. Ako je, pak, čovek vezan za telesnu svest, za njega je praktično nemoguće da uoči vezu između događaja. Zatim, u kritičnoj situaciji, dolazi do ogromne preopterećenosti uma, a ako uz to još ide i strah, aktivira se mehanizam zaštite i um se zaustavlja. Zašto strah parališe? Zato što su rezerve energije ispražnjene. Bojažljiv čovek nikada ne može biti mudar. Bez ljubavi u duši nikad se neće javiti neustrašivost, a istinska ljubav je nemoguća bez vere u Boga. Čovek koji se klanja telesnim zadovoljstvima uvek će biti sklon nerazumevanju sveta, kukavičluku i bolestima.

Šta je to bezrazložni strah? Neprihvatanje Božje volje. To više nije agresija na spoljašnjem, već na podsvesnom nivou. Uočio sam interesantnu vezu: čim čovek ne prihvati ono što se dešava, zaboravlja na Božju volju i suzbija ljubav, posle nekog vremena, bez ikakvog razloga, u njemu dolazi do rasplamsavanja mržnje prema ljudima i iracionalni

strah. Odnosno, ispostavilo se da su strah koji nas parališe i odricanje od ljubavi tesno povezani.

Na koji način se čovek prilagođava spoljašnjem svetu? Pre svega - kroz božansku ljubav, spoznaju svog božanskog „ja“, pri čemu nestaju strah i agresivnost, budući da je Tvorac izvan granica vremena i prostora. Drugi nivo prilagođavanja su naša intuicija i osećanja. Emocije su povezane s podsvešću, a podsvest doseže sve suptilnije planove, povezane s čitavom Vasionom. Zbog toga u našim emocijama već postoji informacija o predstojećim problemima i promenama. Za našu podsvest nikakva nesreća nije novost; ona zna šta će se dogoditi i zato se na emotivnom nivou stres može lako prevazići. Treći nivo adaptacije je naša telesna svest. Zapravo, nju smatramo najvažnijom i sebe poistovećujemo upravo s njom, budući da je ona povezana s fizičkim telom. Telesna svest živi vrlo kratko, veoma je ograničena i sadrži minimum informacija, te je naravno njen prilagodljivost najniža - na strateškom planu. Ali zato ona funkcioniše munjevito.

Zamislite veliko i malo zaprežno vozilo sa šest točkova. Da bi prošlo isto rastojanje kao i veliko, malo vozilo mora da se kreće mnogo brže. Zbog toga naša telesna svest gubi na strateškom planu, ali pobeduje u taktici, u neprekidnoj adaptaciji na svet. Njen cilj je da kompresuje informaciju i pretvori je u emociju. Svest znatno ubrzava proces razvoja, ali stalno dospeva u čorsokak kada izgubi vezu s podsvešću i božanskim „ja“. Ukoliko se ta veza gubi, svest sve češće uzrokuje strah i bezizlaznost, ogroman gubitak energije, a zatim bolest i smrt.

Već sam govorio o tome da su strah i bezizlaznost posledica odričanja od ljubavi. Kod žena to često izgleda kao uninije i nedostatak volje za životom. Zamislite sledeću sliku: žena je u drugom stanju, i odjednom, bez ikakvog razloga, muž joj nanosi uvredu. Ona, primera radi, poseduje dve fakultetske diplome i njen previše uzbudjen um ne može da prihvati takvu nepravdu. Stoga je revoltirana i uvređena te zasipa muža osudama. Njena spoljašnja agresivnost postepeno prelazi u podsvest, a agresivne misli i reči se pretvaraju u agresivna osećanja. Na nivou osećanja i podsvesti jaka i dugotrajna uvreda prelazi u težnju da se uništi onaj koji ju je uvredio. Ali budući da je on na suptilnom planu jedno sa svojom decom i porodicom, tada je težnja za uništenjem usmerena na sve njih, odnosno na njihovu zajedničku decu, kao i na sebe samu.

Ljutnja na bliskog rođaka veoma brzo se pretvara u program samouništenja. Mi želimo da otkinemo list, a sečemo koren. Princip jedinstva još нико nije mogao da opozove. Na taj način uvređena žena pada u uninije, depresiju, zbog čega joj dolaze misli o samoubistvu na pamet. Prepostavimo da nije sebi namakla omču oko vrata, niti se nagutala tableta, odnosno svoje emocije podsticala na sulude postupke, već se pomirila s mužem i na sve zaboravila. Međutim, naše emocije predstavljaju začetak naših postupaka i ta žena je na emotivnom planu već aktivirala mehanizam uništenja ljubavi, tj. zaustavljanja unutrašnje energije.

Prolaze godine i odjednom ta žena primećuje tešku patologiju u karakteru svog deteta. Ono se svega plaši, nije u stanju da prođe kroz bolne situacije, a povremeno ispoljava okrutnost i agresiju. Majka odvodi dete kod raznih lekara koji ga razmrđavaju lekovima. Psiholozi, psihoterapeuti i psihijatri daju savete, međutim detetu je sve gore. Tada majka trči kod vidovnjaka i iscelitelja, ali rezultati su takođe kukavni. Na koncu očajna majka odlazi u crkvu, pali sveću za zdravlje deteta, moli se da mu Bog da zdravlja (jer su se već pojavile bolesti), ali i dalje nema nikakvih promena.

A sada zamislite čoveka koji je morao da zaseje žito, ali to nije učinio. Došla je jesen i svi ratari sakupljaju letinu. Čovek dolazi na svoju njivu i počinje mahnito da besni: „Gde je pravda? Zašto svi imaju žito, a ja nemam? Gde Bog gleda?“ Svi funkcionišemo na isti način. Prvo u svojoj duši uništavamo zrno i klice ljubavi, a zatim, posle nekog vremena, kada mi i naša deca nemamo sreće, zdravlja i blagostanja, besnimo i upadamo u uninije.

Dakle, vratimo se vašem unuku - rekao sam joj. - Njegovo polje je oštećeno. To znači da mu nije ostalo energije i da može preživeti samo ukoliko bude bolovao od neizlečivih bolesti. U bilo kojoj iznenadnoj i stresnoj situaciji u njemu se neće rasplamsati ljubav i energija, već erupcija mržnje, bezizlaznosti i uninija. Svaka bolna situacija će za njega biti samoubilačka, te zato on izbegava ma kakve situacije blokirajući svoju svest. Jedan od razloga za ovakvo stanje unuka jeste to što vam je nedostajala želja za životom uoči začeća čerke. Prisustvo kožnih problema kod nje još od detinjstva takođe je povezano s nedostatkom ljubavi. Program samouništenja se zaustavlja kožnim i crevnim problemima, a za devojčicu to predstavlja neprekidno uniženje tela, svesti, idealu. Hteli ili ne hteli, to je nešto što čovek mora da prihvati. Da

su lekari izlečili kožnu bolest tada najverovatnije deca vaše čerke ne bi mogla da se pojave na svet. Ali budući da joj je bolest omogućila delimično pročišćenje, ona je bila samo inficirana agresijom prema ljubavi. Da je imala izgrađenu veru u Boga pre nego što se dete pojavilo na svet, s Višeg plana bi joj dali priliku za pročišćenje. Međutim, u njoj nije bilo ljubavi i vere i zato bi svako pročišćenje imalo suprotan efekat, to jest pogoršalo bi situaciju. Zbog toga sa Višeg plana i nije bilo nikakvih iskušenja. Rodilo se problematično dete.

Zašto je došlo do smanjivanja i nestanka grudi vaše čerke nakon rođenja drugog deteta? Zato što lepota tela pojačava usredsređenost na svest o telu i samim tim se kod čoveka pojačava agresivnost koja se pretvara u depresiju. Mislite li da poklonstvo Amerikanaca silikonskim poprsjima i napumpanim mišićima nije povezano s njihovom sveopštrom depresijom? I te kako jeste. Zato je odsustvo poprsja kod vaše čerke predstavljalo spasenje za njenu decu.

Obratite pažnju na činjenicu da su male grudi - ženski ideal na Istoku. U Japanu i Kini ženama su namerno obmotavali grudi zavojima da bi se smanjile, što znači da je energija tela preusmeravana ka duhovnoj, kolektivnoj svesti. To je društvu davalо šanse da preživi u budućnosti. Cilj seksualnih odnosa je produžetak života, odnosno očuvanje svog „ega“ kroz potomstvo. Poklonstvo seksu i usredsređenost na njega uzrokuje naglo tlačenje kolektivne duhovne svesti i snažan porast individualne, egoistične i materijalističke svesti. Kada se duhovne vrednosti prelivaju u materijalne, dolazi do rasplamsavanja razvoja, ali ukoliko se s tim procesom odgovlači, individualne i materijalne počinju da uništavaju kolektivne i duhovne vrednosti.

Svest negira podsvest. No, budući da svest uzima emocije i energiju iz podvesti, ako je usmerena samo na sebe, raspada se i umire.

Sada ćemo ukratko nabrojati vaše probleme. Postoje bolesti ljubomore i bolesti oholosti. Mislim da shvatate da je kod vas reč o oholosti, pa zato vaš život predstavlja niz uniženja. Trebalo je uniziti vašu svest, sposobnosti i sudbinu. Uniženoj i bespomoćnoj osobi je lakše da se okreće prema ljubavi i Bogu. Zato su se i pojavili psihički problemi, vradžbine, urok. Zgrčenost mišića predstavlja nemogućnost da se oslobojidete unutrašnjeg stresa.

Kada smo uznemirenici i zabrinuti, naši mišići se refleksno grče. Takva reakcija je neophodna da bi u trenutku opasnosti mogli brzo da

pobegnemo, ali ako um ne može da se smiri, već konstantno obnavlja stres, tada zgrčenost mišića dovodi do bolesti. Kada se mišići naprežu, rasplamsava se spoljašnja, gruba energija a naglo se smanjuje suptilna. Da bi potekla suptilna energija koja obezbeđuje razvoj i promenu, mišići moraju da se opuste. Zbog toga zgrčena i napeta osoba nikada neće moći da poboljša svoje sportske rezultate, bez obzira koliko trenirala. Zgrčenost mišića je još jedan dokaz da niste u stanju da zaustavite i isključite um. Tehnike zaustavljanja uma odavno su poznate. To su polivanje hladnom vodom ujutro, parna sauna, boravak u prirodi, lagana šetnja i ritmična muzika, o čemu sam već pričao.

Oholost se naglo pojačava kada čovek ne prihvata ono što se desilo. Sposobnost da u potpunosti prihvatimo prošlost kao datu od Boga dovodi do iznenadnog zaustavljanja uma. Ako prestanemo da planiramo i brinemo o budućnosti, ako na neko vreme odustanemo od naših ciljeva i odbacimo ih, doći će do snažnog usporavanja uma i biće nam lakše da osetimo Božju volju. Sećate se šta je govorio Hristos? - „Ne mislite na sutrašnji dan“.

Preterano uzrujan um nas vezuje za telo i blokira mogućnost viđenja božanskog plana. Prema sadašnjosti takođe treba da imamo ispravan odnos. Pokušajte da na neko vreme obustavite svako procenjivanje situacije i tada će nestati osude, kritike, odnosno prestaće uništavanje energije ljubavi. Šta je to procena situacije, njena analiza? To je spajanje uzroka i posledice, potreba da se dokuči njihova uzajamna povezanost. Ali ako kažemo: „To se dogodilo zato što je Bog tako zapovedio“ - mi ne samo što vidimo, već i osećamo te veze. Naša osećanja znaju mnogo više od naših misli. Setite se poznate izreke: „Đavo kuca u glavu, a Bog u srce“.

Bog je celina, a đavo je samo deo koji je uobrazio da je celina. Kada um doživljava sebe kao vrhunac kreacije, kada čovek sebe proglašava gospodarom prirode - onda je reč o običnom đavolizmu. Prestanite da se klanjate svom telu i umu. Uzgred, pitali ste me zašto nisu pomogli iscelitelji kojima ste se obraćali. Zato što se uzrok vaših psihičkih problema nalazi izvan vas - u vašoj deci i unucima. Da je iscelitelj poboljšao vaše psihičko stanje to je moglo naneti udarac vašim unucima. Vi ionako niste naučili da volite. A ukoliko bi se vaše psihičko i fizičko zdravlje naglo popravilo, tada bi se samoizolacija i odricanje od ljubavi razbuktali s novom snagom. Zaključak je jednostavan: ako želite da pomognete čerki i unucima, naučite da volite, naučite da pravilno

prolazite kroz traumatične situacije, da na neko vreme ograničite um i potrebe tela, usredsređeni na božansko „ja“ a distancirani od ljudskog „ja“. Tada će vaše molitve namenjene deci i unucima moći da ih promene. Ne postavljajte ispred sebe mnogo ciljeva - načinite pravilan prvi korak. Neprestano negujte ljubav prema Bogu i sačuvajte je u svakoj teškoj situaciji. Ako to budete mogli da učinite, sve drugo će se uspešno rešiti.

JOŠ JEDAN KORAK NAPRED

Sredina je oktobra 2006. godine. Pokušavam iznutra da se pripremim za pisanje knjige. Čin stvaralaštva je sazimanje vremena i prostora. Procesi kreacije i stvaralaštva oblikuju ono što se dešava u Vasioni. Razvoj Vasione se odvija kroz dva suprotstavljenia procesa - širenje i skupljanje. Na spoljašnjem planu Vasiona se širi, a na suptilnom - skuplja. Uzmimo za primer srce. U jednoj sekundi ono se širi, a već u sledećoj - steže. Proces rađanja predstavlja širenje, a ono što prethodi rođenju je stezanje. Ukoliko biste poželeli da se srce samo širi, tada biste umrli; isto bi bilo ukoliko bi se samo stezalo.

U čemu je osnovna razlika između čoveka i životinje? U postojanju svesti i duše? Ni slučajno! Životinja ih takođe poseduje. Religiozni način razmišljanja je ono što ne poseduje nijedna životinja. Bez religiozne vere ne bi postojalo nijedno pleme na Zemlji i zato je vera, čak i u paganskog boga ili duha - sasvim drugačiji nivo i kvalitet svesti.

Šta je to pamćenje? To je istovremeno zadržavanje nekoliko događaja u svesti. Da bismo u tome uspeli potrebno ih je uopštiti, sažeti, osetiti njihovo unutrašnje jedinstvo. Zato bez pamćenja naša svest ne može da se razvija. Religija omogućava čoveku da uopšti i sažme ogromnu količinu događanja, da uvidi svoju unutrašnju povezanost sa onim što se dešava i da samim tim otvara nove mogućnosti za stvaralaštvo. Međutim, vernik nije onaj koji posećuje hram i koji se klanja, već onaj koji pre svega radi na sazrevanju božanskog prisustva u sebi. Zato je potrebno težiti Tvorcu, poštovati zapovesti koje pomažu da se učvrsti jedinstvo s Bogom. Da bi se vreme i prostor saželi, ne sme postojati agresivnost ni prema prošlosti niti prema budućnosti. Ako žalite zbog prošlosti i ako je ne prihvataate, ako žurite pokušavajući da približite budućnost i strahujete za nju, kreativnost će vam biti blokirana i neće doći do sazimanja misli i osećanja. Vernik u svemu vidi Božju volju i zbog toga na unutrašnjem planu prihvata sve što se dogodilo i što će se dogoditi. Dakle, stvaralaštvo i vera su neraskidivo povezani. Čak su i pradavni crteži primitivnih ljudi, uklesani u stenama, imali magijski i religiozni karakter tako što su povezivali događaje iz prošlosti i budućnosti.

Udaljio sam se od sećanja posmatrajući sumorno oktobarsko nebo. Grad je uranjao u jesen. Priroda kao da je lagano umirala. Kod jednih ljudi je to izazivalo pritajenu depresiju, uninije i loše raspoloženje,

a kod drugih, naprotiv, želju da to odumiranje prevaziđu. Tada se, iz tog procesa umiranja, pojavljuje novi život. Zbog toga kreativnim osobama, koje imaju visok stepen oslobođanja ljubavi i energije, pri čemu ne zavise od okolnosti, takav period otvara nove mogućnosti. „Ne žalite zbog prošlosti“ - ponovo mi je ova izreka iskrsla u svesti. Pre susreta s ljudima, pre predavanja ili seminara, potrebno je da budem nevezan.

Najviši princip razvoja Vasione je princip jedinstva. Ljubav prema Bogu predstavlja sjedinjenje s Njim, međutim kada je čoveku najveći prioritet jedinstvo sa ovim svetom i ljubav prema njemu, odmah otpočinje raspad onoga što volimo. Kretanje je život. Kada se klanjamo životu, a ljubav prema drugoj osobi predstavlja želju da nastavimo život, odmah se pojavljuju problemi. To je lako reći, ali pojам ljubomore je mnogo širi nego što mislimo. Predavanje u Harkovu sam završio kasnije nego što je bilo planirano jer sam želeo da što više pomognem ljudima u sali.

Jedinstvo s drugom osobom ne sme da bude apsolutno. Želja da pomognemo mora da bude zamjenjena unutrašnjim odgurivanjem. Odnosi takođe moraju sinusoidno da se razvijaju, jer i srce otkucava u tom ritmu.

Što čovek poseduje jaču energiju, time je pogrešan pogled na svet za njega opasniji. Svaki proces podrazumeva prisustvo dve suprotne tendencije. Da biste upravljali automobilom, morate naučiti kako da koristite i gas i kočnice. Ako znate da koristite samo kočnicu, auto se neće pomeriti s mesta ili će puzati i zaustavljati se svakog časa. U svakodnevnom životu se to ispoljava kao iskompleksiranost, usporenost, bojažljivost, strah i uninije. Ukoliko, pak, budete pritiskali samo gas, najverovatnije ćete slupati automobil i poginuti. U svakodnevnom životu ovaj model odgovara hrabrosti i neustrašivosti koji se preobraćaju u drskost, ponižavanje i tlačenje drugih, što čoveka na kraju dovodi do smrti.

Kada je reč o čovekovoj sreći, takođe je neophodno znati da koristimo ne samo gas, već i kočnice. Zato, ukoliko ste osetili ovozemaljsku sreću, potrebno ju je uravnoteživati uzdržavanjem i nevezanošću, a ukoliko nekome pomažete, treba osetiti kada je potrebno okončati. Teoretski, kroz ljubav prema Bogu i sopstvenu transformaciju može se izlečiti svaka bolest, ali ako ne nastupe temeljne promene, čovek mora da propati, odboluje, inače će se njegovi prestupi

protiv duše umnožavati, a budući da smo na nivou duše svi povezani, tada će degradacija jednog uništavati sve.

U srži ljubomore je da se neprekidno klanjamo ljudskoj sreći od koje neprimetno počinjemo da zavisimo. Bojažljivost i stidljivost takođe su znaci ljubomore koja rađa iste ove bolesti.

U svesti mi ponovo izranja tema jedinstva. Svi događaji u Vasioni su međusobno povezani, ali na suptilnom planu. Razvoj je učvršćivanje jedinstva, izjednačavanje s Vasionom. Misli mi se ponovo vraćaju ka generalisimusu Suvorovom. On je od detinjstva bio slabo i bolešljivo dete i već tada je napravio izbor: prvenstveno treba ojačavati duh, a ne telo. Intuitivno, svi njegovi kasniji postupci bili su orijentisani na jačanje duha. Njegova vojska je pravila čuda jer je pod njegovom komandom bila jedan organizam. Suvorov je prvi zahtevao od vojnika da se mole. Njegov moto je bio: „Sam pogini, ali saborca spasi“. Ranije nisam shvatao sledeći paradoksalni izraz: „Ako vojnik nema šta da radi, otkini mu dugmad sa uniforme i nateraj ga da ih ponovo zašije“. Sada mi je jasan. Lenjost i neaktivnost slabe duh, smanjuju jedinstvo, stvaraju neslogu, uzajamnu agresivnost i doprinose nastanku poroka kod vojnika.

Upravo je Suvorov počeo da organizuje redovne i opsežne vojne vežbe. Pre nego što je osvojen Ismail, naredio je da se izgradi ista takva tvrđava i prisilio vojнике na nemilosrdnu obuku. Njegova krilatica: „Teško je u učenju, a lako je u boju“ prepuna je najdubljeg smisla. Ako o tome malo bolje razmislimo, on je precizno ispunjavao osnovne principe razvoja i poimanja božanskog: ljubav prema Bogu, altruizam, brigu o drugima, neprekidno davanje energije, razvoj kolektivne svesti, sposobnost da se strpljivo podnosi bol i lišavanje. Sve je to činilo njegovu vojsku nepobedivom. Pobeduje onaj koji je jak duhom - to je istorija više puta dokazivala. Snažan duhom je onaj koji ima energiju, zalihe budućnosti, a osnovna energija dolazi kroz jedinstvo s Bogom. Što je ono veće, time je jači duh pojedinca, a samim tim će i društvo biti dugovečnije.

Trenutno nam iz budućnosti pristiže intenzivan tok energije i stepen jedinstva živog i neživog na našoj planeti je u porastu. Ako su nekada isključivo duhovni i posvećeni pojedinci mogli da vide vezu između događaja i pojava, sada to primećuju čak i neposvećeni.

Prisustvo viših sila počinje u svemu da se ispoljava. Slična situacija je bila pre oko dve hiljade godina, ali danas će, po svemu sudeći, intenzitet nove energije biti daleko viši, što znači da će naša božanska

priroda morati aktivnije da se ispolji. Možda je baš to vreme Hristos nazvao spuštanjem Carstva Nebeskog.

IGRA

Noćas nisam mogao da zaspim. Um se praktično već isključivao, uranjao sam u san i najednom su mi navirale interesantne misli. Shvatao sam da ujutro mogu da ih zaboravim, pa sam odenuo ogrtač i uputio se u dnevnu sobu, gde mi se nalazila sveska za beleške.

Planirao sam da sutra završim poglavlje „Sodoma i Gomora“, u kome će biti reči o tvrđavi Masada. Međutim, nedavni razgovor u bilijarskoj sali i razmišljanja na ovu temu mi nisu dali da zaspim. Polazio sam na počinak, a onda se ponovo budio kada mi je dolazila neka zanimljiva misao. Oko četiri sata ujutro sve se ponovilo i treći put. „Po svoj prilici ču sve te misli svrstati u zasebno poglavlje“, razmišljaо sam - i nazvaću ga „Igra“.

Kada sam osetio bolove u ramenu i dijagnostikovao situaciju, odgovor je sve vreme bio jedan isti: neprihvatanje kraha jedinstva i ljudske ljubavi. Dolazilo je do neprestanog pročišćenja suptilnih planova, koje nisam mogao da izdržim pa su mi se problemi razrešavali kroz bol.

Rame je povezano s decom i unucima. Budući da me je bolelo desno rame, postojali su problemi s budućnošću, što je značilo da duše moje dece i unučadi još nisu donele pravilan izbor, odnosno ne mogu da prihvate krah instinkata i sačuvaju ljubav prema Bogu. Problem je bio ozbiljan i jednom će morati da se reši. Nešto mi nije dopuštalo da se temeljno promenim. Budući da do temeljnih promena nije dolazilo, značilo je da one za mene predstavljaju opasnost i zbog toga se proces promene automatski blokirao. Promene su opasne onda kada nedostaje ljubavi, što znači da moje jedinstvo s Bogom nije bilo dovoljno snažno, da je intenzitet ljubavi na niskom nivou.

Pokušavao sam da osetim božansku silu i da joj pođem u susret. Zaustavljao sam se i obamirao kada se pročišćenje približavalo smrtonosnom pragu. A šta će se dogoditi kada nam božanska sila dođe spontano? Teško je i zamisliti. Uzgred, svakome ko se približi ovoj informaciji dešava se nešto slično. Žena koja je počela da ukucava tekst ove knjige sledećeg dana se razbolela. Sledeći put je već došla već s temperaturom i kijavicom. Odlučili smo da napravimo pauzu. Shvatio sam da joj je potrebno da se odmori i dođe sebi.

Kod nove saradnice posao je prilično dobro krenuo, ali trećeg dana je kod njenog sina počelo krvarenje iz nosa. „Izvinite - rekla mi je - moram nešto da vas pitam. Juče je moj sin povredio glavu - iz ruku mu je

ispao sportski teg. Možda ja nešto ne radim kako treba?“

Dijagnostikovao sam polje njenog sina. „Čišćenje se ne odvija samo kod vas, već i kod vaše dece i unuka - rekao sam joj. - Vi ga ne primećujete, ali vaš sin ne može da izdrži situaciju, i na bol, koji njegova duša podsvesno oseća prilikom pročišćenja, reaguje odricanjem od ljubavi, odsustvom volje za životom. Program samouništenja izlazi zajedno s krvlju iz nosa i blokira se povredom glave.“

Dodir s božanskim planom za nepripremljenu osobu je bolan i opasan. Ali šta je sa adeptima novih hrišćanskih tokova? Oni pevaju, vesele se i ne doživljavaju nikakvu nelagodnost dok se obraćaju Bogu. „Šta mislite, zašto? - pitao sam je, i, ne sačekavši odgovor, nastavio: - Paganin koji ničice pada pred kipom veruje da komunicira s Bogom, ali on samo misli da je tako. Tvorac se nalazi van vremena i prostora. Šta mislite zašto jedna od deset zapovesti zabranjuje pravljenje idola?

Kada prikazujemo Boga, tj. ovaploćujemo Ga u kamenu ili drvetu, aktiviramo svest koja je povezana s predmetnim svetom i dolazi do neprimetnog procesa gubitka božanskog prisustva. Mi sve više pokušavamo da spoznamo Tvorca i Njegove zakone kroz um i pripisujemo Mu ovozemaljsku logiku, da se prema Njemu odnosimo kao prema ljudskom biću te je sasvim razumljivo što se pojavljuju očekivanja od Njega. Očekivanja od Boga su samoubilačka kada dotičemo božanski nivo. Da bi preživeo, čovek se neprimetno udaljava i izoluje od jedinstva s Bogom. I što se čovek više klanja materijalnom Bogu, time se više klanja svom telu i svojim željama brinući o telu, a ne o duši. Ali ako se zatvorimo pred božanskim planom i pokušavamo da odemo što dalje od njega, to ne znači da Bog ne može da dođe nama. Osoba koja je zamenila božansku logiku ljudskom gubi ljubav i neprimetno počinje da se degeneriše. I ukoliko se približi božanskom nivou, tada se njegova degeneracija i smrt dešavaju mnogo brže“.

Kada je raštimovan klavir, pozivamo majstora i on štimuje muzički instrument uz pomoć kamertona. Svaka populacija živih organizama povremeno mora da se štimuje na osnovni ritam Vasione - to je zalog za spasenje i opstanak. U slučaju da odlažemo povremeno štimovanje, umesto muzike možemo da čujemo kakofoniju. Društvo koje je prešlo tačku iza koje nema povratka umire kada se približi božanskom nivou. Povremeno stremljenje ka Bogu zna da bude mučno, ali pruža mogućnost za pročišćenje i promenu. Povremeno se u Vasioni oglasi

kamerton i božanska sila nam pristiže mimo naše volje. U tom trenutku dolazi do tako moćne transformacije da nepripremljene osobe umiru.

Sve zajednice živih organizama potčinjavaju se tom univerzalnom zakonu, umiru ili se preporađaju. U suštini, na fizičkom nivou čovek predstavlja zajednicu mikroorganizama. Zakon Vasione je univerzalan, to je zakon ljubavi i jedinstva s Tvorcem, koji je podjednako pravičan za sve.

Od nastanka naše planete pojavljivala su se i izumirala mnogobrojna živa bića. Pojedine vrste životinja i biljaka, različita plemena i civilizacije stradali su po istom principu. U Vasioni je zvučao kamerton pod nazivom ljubav i živa bića koja su izgubila to osećanje su umirala.

To što religija sve više gubi snagu i postaje falsifikat, a pojmovi ljubavi i moralnosti postaju relativni, svedoči o jednostavnoj i očiglednoj činjenici: u svetu odavno nije zazvučao kamerton i Zemlju odavno nije posetila božanska logika. Setite se šta je govorio Hristos: „Ohlade ljubav mnogih zbog umnoženja bezakonja“ - Priča o deset devojaka koje su čekale mladoženju slikoviti je opis doticaja s božanskim nivoom. Za nekoga će kamerton zvučati kao predivna muzika, a za drugog, koji nije brinuo o svojoj duši - kao truba odmazde.

Čovek se često udaljava od božanskog prisustva i provodi život klanjajući se svojim željama, a zatim, u starosti, kada ga sustignu bolesti i smrt, spokojno umire. Pa možda se ipak ne treba mučiti, odricati od ljudske sreće, prolaziti kroz težak proces moralnog usavršavanja? Poživeti, kako se kaže, do mile volje, a zatim umreti? Mnogi tako i čine. Tim pre što današnje reklame iz svakog ćoška pozivaju: „Uzmi sve od života!“ - odnosno, klanjam se svojim željama. Nijednom nisam video reklamu koja bi prizvala: „Daj bar nešto životu“. Ništa slično, već samo uzmi, uzmi sve! Šta od tog jadnog života preostane, lako možemo da zamislimo.

- Dakle - nastavio sam - sudeći po brojnim znacima, kamerton će uskoro zazvučati na Zemlji, i prvi, nečujni zvuci, već su se raspršili u prostoru. Vidim to imajući uvid u stanje pacijenata iz raznih zemalja.

- Pa ipak, kako da pomognem sinu? - pitala me je žena.

- Pročišćenje mu stiže od njegove buduće dece. Na suptilnom planu se premotavaju budući slučajevi izdaje, gubitaka, bola i uvrede. Na decu i unučad možemo da utičemo samo u trenucima najintenzivnijeg oslobođanja energije ljubavi. To je period polnog sazrevanja, prva ljubav, brak, trudnoća. Ukoliko niste mogli da sačuvate ljubav u tom periodu, da

sačuvate ljubav prema Bogu dok se ljudska ljubav raspada, a u vašoj duši su se zadržali uninije ili uvrede, tada u mislima treba da na stotine i stotine puta prođete kroz sve te situacije.

- Mogu li da vam postavim pitanje? - pitala me je.

- Da.

- Rekli ste da ukoliko je čovek harmoničan, on čak i ne oseti kada otpočne pročišćenje. On ga prolazi i pročišćava decu i unuke. Ali zašto ja ipak nisam mogla da pročistim svog sina?

- Pre svega, on ima svoju sudbinu i svoju ličnu odgovornost pred Bogom, a kao drugo, već je prošao pubertet, odnosno spoljašnja zavisnost od vas i spoljašnji nivo jedinstva značajno su se smanjili. Ako on ne želi da se moli i ide u crkvu, malo je verovatno da ćete vi moći da mu pomognete. Besmisleno je zbog toga biti uzrujan i prepuštati se uniniju. Potrebno je ići dalje i činiti sve što je u našoj moći. Na kraju krajeva, ne upravljamo mi svojom sudbinom. Naš zadatak je da se trudimo, a šta će se dogoditi to će odlučiti na Višem planu.

Začutao sam gledajući ispred sebe. Sećanja su me odnela u prekjučerašnji dan, 25. oktobar. Dugo sam nišanio bilijarsku kuglu koja je stajala nedaleko od rupe. Ranije bih kuglu udarao napamet, rasuđujući na sledeći način: jedan milimetar pomicanja kugle štapom imalo je za posledicu da druga kugla ne upadne u rupu automatski. Zatim, ukoliko je rastojanje bilo oko tri metara, udariti kuglu tako da se ne pomeri čak ni za milimetar, praktično je nemoguće. Zato sam udarao napamet, odnosno približno i - nisam pogađao. Jednom prilikom sam pokušao da primenim nov metod. Mentalno usklađujući kuglu s rupom, pronašao sam tačku udarca, zapamtio je, a zatim sam nanišanio i udario je štapom. Iznenađujuće, ali otisla je direktno u rupu. Nakon toga efikasnost igre je povećana nekoliko puta.

Iznenada sam shvatio u čemu je stvar. Zaista, praktično je nemoguće udariti kuglu štapom i ne pogrešiti bar pola milimetra - u slučaju da svet egzistira u skladu sa haotičnim materijalističkim zakonima. Ali kada shvatimo da se materijalni događaji dešavaju prvo na suptilnom planu, a da je taj plan povezan s našim emocijama, tada se slika sveta odmah menja. I kada precizno zamislimo kako se prilikom udarca prva kugla brzo kotrlja po zelenoj čoji i pogađa željenu tačku, onda buduća dešavanja već teku u skladu s modelom koji smo stvorili u našim osećanjima. I onda će to kako držimo štap, ciljamo i udaramo biti određeno već ostvarenim ubacivanjem druge kugle u rupu na suptilnom

planu. Odnosno, zamišljena slika, podržana stabilnom i snažnom emocijom utiče na uzročno-posledični tok događaja koji može kasnije da se dogodi. Kodiranje polja određuje dešavanja koja će se odigrati s materijalnim objektima u tom polju.

Shvatio sam zašto mi ranije nije polazilo za rukom da pogodim kuglu tako da upadne u rupu, iako sam to veoma želeo i bio usredsređen na tu želju. Ali što sam više želeo, više sam osećao strah da neću pogoditi i zatim sam više žalio ukoliko nisam. A bilo mi je potrebno samo da osetim kako kugla upada u rupu. Bilo mi je potrebno da „zametak uloge“ (prema Stanislavskom) u meni oživi.

Postoji nekoliko sukcesivnih radnji: uzimam štap, ciljam, udaram kuglu, zatim se ona kreće po površini stola i udara drugu kuglu koja upada u rupu. Ukoliko sve te radnje uspem da sažmem u jedno osećanje, u kome je isprogramirano upadanje u rupu, tada će sve proteći upravo onako kako sam zamislio. I ako se budem fokusirao samo na prvi pokret, na želju da ispravno udarim kuglu, ili na poslednji - kada kugla upada u rupu - te sažmem sve radnje u jednu emociju, „stvorim zametak uloge“, sliku na osnovu koje će se razvijati budući događaji, to mi neće poći za rukom. Dakle, sposobnost da se misao, odnosno namera pretvori u osećanje predstavlja osnovni recept za uspeh, sreću u životu. Na suptilnom planu je moguće upravljati bilo kakvim događajima. Zbog toga je Hristos govorio svojim učenicima da ukoliko to budu želeli, tada će se i planina pomeriti s mesta i upasti u more.

Bilijar mi se dopada jer istovremeno može da optereti ne samo telo već i duh. Najmanji poremećaj raspoloženja će odmah dovesti do toga da kugle ne pogađaju rupu i tada je potrebno pobediti sebe i koncentrisati se. Pritom, mentalno opterećenje je daleko intenzivnije od fizičkog. Ali za mene to nije najvažnije. Najvažnije je - nekoliko sati razmišljanja, kada mi niko ne smeta.

Upravo u toku bilijarske igre sam došao do vrlo važnog zaključka koji se direktno tiče mog rada na sebi. Sada ću objasniti sve redom. U bilijaru postoji pojam - kotrljati kugle, a ja sam ih udarao. U čemu je razlika? Isprva se štap ravnomerno gura, ali na kraju, zbog velike želje da pogodimo, rukom kojom držimo štap činimo grčeviti trzaj da bismo jače udarili. Udarac prestaje da bude kontrolisan. Postoji izraz „zaslepljen besom“, ili „zaglušen od želje“. Primetio sam da u trenutku udarca prestajem bilo šta da shvatam i kasnije ne mogu ni da se setim kako sam tačno udario kuglu. Ne mogu da se setim gde je odletela kugla, u koju

ivici je udarila, i, ma koliko to pokušavao, nisam uspevao da rekonstruišem njenu putanju.

Rasplamsavanje želja oslepljuje i u to sam se uverio na svom iskustvu. Dakle, odlučio sam da više neće biti grčevitih udaraca po kugli, već mirno i usmereno kretanje štapa napred, kao i da će ubuduće kotrljati kugle, da ih neće udarati. Kada je došlo vreme za novi udarac, nanišanio sam kuglu i, na svoje iznenađenje, udario sam je iz sve snage. Kako je vreme prolazilo bilo je sve gore. Od deset do petnaest pokušaja, samo par puta su mi pokreti bili ravnomerni i sigurni. Grčevit refleks nikako nisam mogao da pobedim.

Ispostavilo se da možemo da razmišljamo i želimo koliko god hoćemo, ali da promena nastupa samo onda kada osećamo da počinjemo da se menjamo. Na mentalnom nivou promene su nemoguće. Ukoliko se misao ne rastvori u osećanja, nikada se ne možemo promeniti. Kasnije sam shvatio zašto se to dešava. Zato što struktura polja podnosi sve promene. U njoj je viši nivo jedinstva, ona je mekša i savitljiva, a fizička struktura se jednostavno raspada. Naše misli su povezane s telom, a telo ima svoje granice do koje može da se menja, transformiše. Kada aktiviramo površne emocije i telesnu svest, mi se kao punoglavci batrgamo u čaši s vodom i ne vidimo nikakve rezultate. Istinska transformacija se dešava na podsvesnom nivou. Tamo se nalaze naše navike, refleksi i instinkti. Ulazak u podvest se ostvaruje putem emocija, dok je zabranjeno da mu pristupimo mislima.

Tada sam shvatio zašto kod mnogih pacijenata nema nikakvih rezultata. Već vekovima se ponavlja definicija homo sapiensa, koja je za sve postala uobičajena - čovek koji misli, misleći čovek. Ovaj izraz nije samo simbol razlike između čoveka i životinje, već je postao simbol čoveka u celini. Ali baš osnovni predznak đavola može biti izražen istom tom rečju - sapiens! Za anđela je na prvom mestu ljubav, a za đavola - misao. Stoga, prava definicija čoveka je - čovek koji voli. Dakle, potrebno je zamisliti i doživeti sebe kao onog koji voli, oprاشta; potrebno je osetiti u sebi božansko prisustvo. Potrebno je da sebe doživimo kao nekoga ko vaspitava i voli druge. U svakom bolu, patnji i uvredama neprestano treba doživljavati sebe kao onog koji voli.

Prišao sam stolu, nagnuo se i tražio tačku u koju treba da udarim kuglu. „Bilijar je sjajna igra“, razmišljaо sam. A usput, šta je to uopšte igra? Šta sve uključuje bilo koja igra? Šta pruža čoveku? U čemu je razlika

između igre i realnog života? Interesantno, pokušaću to da razjasnim". Nanišanio sam i ravnomerno gurao štap. Zaslepljenosti više nije bilo. Video sam kuglu u trenutku udarca i zamislio sam njenu putanju.

Dakle, po čemu se realni život razlikuje od igre? U bilo kojoj igri poznata su nam pravila i njen cilj. U igri koja se zove život, mi ta pravila ne znamo, zato ih i narušavamo i ispadamo iz igre. Iako generalno ta pravila postoje. Život postoji na istim principima kao i Vasiona. Dakle, budući da je nastala iz Tvorca, ona takođe mora da se vrati Njemu. Smisao života je - spoznaja Boga. Na koji način se to dešava izloženo je u deset zapovesti. U čemu je smisao bilo koje igre? U tome da se misao pretvori u osećanja. Igra se osmisli, postave se pravila i zatim se sve to realizuje kroz osećanja i pokret.

Da bi misli i namere postali situacija, potreban je posrednik. Takav posrednik su emocije, osećanja. Što je veći intenzitet naših osećanja, time je veća radost. Radost i oslobođanje energije tesno su povezani, te je zbog toga jedno od osnovnih pravila igre - radost. Najviši oblik sreće je ljubav. Nije slučajno apostol govorio: „Uvek se radujte“. Uninije je odricanje od energije i ljubavi. Ako u igri nema radosti, ona prestaje da bude igra. U čoveku se ne dešavaju promene. Nestaje drugi osnovni princip igre - promena.

Kada igramo i radujemo se, svaka informacija se usvaja i vrlo brzo transformiše u emociju. Da bismo usvojili novu informaciju potrebno je da se promenimo, a za to je potrebna emocija radosti jer ona u sebi nosi veliku energiju neophodnu za transformaciju i usvajanje novog. Kada se čovek prema životu odnosi kao prema igri, kada ima smisla za humor, odnosno ume da se raduje u situacijama u kojima bi drugi bili tužni, izgledi da bude zdrav i bogat naglo se povećavaju. Naravno, pod tim pre svega podrazumevam bogatstvo duše. Duša koja nije u stanju da se raduje oskudeva u ljubavi. U tom trenutku, kada shvatimo da je život igra, prestajemo od njega da zavisimo. Igra može u bilo kom trenutku da se zaustavi, a mi ostajemo izvan nje. Dakle, ne bi trebalo da budemo robovi igre. I ne smemo zaboraviti da su osnovni uslov te igre ljubav i radost.

Zbog toga i postoji pozorište. Na sceni se odvija igra koja se zove život i svi događaji i situacije igre nastaju iz osećanja koja proizvode glumci. Dramaturg stvara predstavu u kojoj se ideja transformiše u misaone slike i situacije, a zatim se taj proces ponavlja. Režiser od ideje stvara sliku koja se zasićuje energijom i ona postaje konkretna. Zatim

nastupa treći krug, kada glumci na sceni svojim osećanjima stvaraju realne situacije. Za predstavu je najvažnija ideja. Za režiju su najvažnije emocije. Za glumca je najvažnije - realno dejstvo.

Zašto je Šekspir govorio: „Ceo svet je pozorište i ljudi u njemu su glumci“? Zato što su život i pozorište potčinjeni principu igre. Prvobitni impuls je prvobitna zamisao. On se isprva ispoljava na suptilnom planu, a zatim na spoljašnjem, fizičkom. U početku beše reč. Vasiona je nastala iz prvobitne zamisli Tvorca, koja se ostvarila na suptilnom, duhovnom planu, a zatim se transformisala u materijalni. Kada gledalac posmatra predstavu, on sva dejstva i dešavanja mora da prenese u emotivnu sferu, odnosno da od glumca pređe ka režiseru. Sve emocije moraju da se sliju u jednu tačku, u jednu sliku, u prvobitnu zamisao. To je rasplamsavanje ljubavi. U pozorištu se to naziva katarza. I tada se vremenski ciklus potpuno obnavlja. Karike u lancu su sledeće: dramaturg - ideja, režiser - osećanja, glumac - predstava prelazi u drugu polovicu kruga: gledalac - predstava, gledalac - postavka predstave, gledalac - predstava, ideja i katarza, osećanje ljubavi. Bez rasplamsavanja ljubavi i energije ne može ni da bude prave ideje i predstave.

Isto kao što Vasiona nastaje iz rasplamsavanja ljubavi i energije, tako se stvaraju život i predstava. I sve ove tri igre pod imenom predstava, život i Vasiona moraju da se vrate nazad, u ljubav.

Hristos je govorio: „Budite kao deca“. Dete ima najviše ljubavi i energije zbog čega mu je potrebna neprestana promena i upoznavanje sveta. Njegov život je igra u kojoj se sve stalno menja i u kojoj se neprestano treba radovati. Najvažnije je shvatiti da radost pre svega mora da bude usmerena ka ljubavi i Bogu, a ne ka našem telu i njegovim željama. U svakoj igri najveća radost nije u samoj igri, već onim što čovek dobija iz nje. I kada se igra završi, čovek nastavlja da se raduje. Kada se završi ili propadne igra pod nazivom život, tu predstavu treba da napustimo s ljubavlju i radošću. Život i svi događaji koji proishode povod su, sredstvo ljubavi.

Svaka igra predstavlja minijaturni model Vasione. S obzirom na to da je život igra, znači da su svi događaji u njemu povezani. Ukoliko u predstavi oružje visi na zidu, tada ono treba da opali i onaj koji je spreman da oseti unutrašnju povezanost svih događaja, lakše se snalazi u igri pod nazivom život.

„U poslednje vreme - razmišljam sam - sve je zastupljenije učenje kroz igru. Svaka količina informacija koja se pruža u obliku igre lako se

pretvara u emociju, sažima u tačku i pamti. Mišljenje i svest ne mogu da funkcionišu bez pamćenja, a pamćenje može biti samo u slikama i osećanjima. Jednom prilikom sam sproveo interesantan eksperiment. Stvar je u tome što, da bismo se prisetili neke misli, moramo da je izvučemo iz pamćenja, iz podsvesti. Svaka misao predstavlja nekoliko situacija koje su povezane u jednu celinu. Davno sam primetio da misao, izvučena iz podsvesti, u prvi mah izgleda kao osećanje koje ima svoju boju. Ono dolazi iz podsvesti, širi se i odjednom - bum! - pretvara se u misao“.

Pokušao sam da dijagnostikujem i proanaliziram taj proces na suptilnom planu. Pitao sam se u kojoj zoni mozga se odvija taj proces. Rezultat je bio poražavajući. Transformacija osećanja u misli odvija se van glave. Sama zona predstavlja krug prečnika oko sedamdeset centimetara. Tada sam shvatio zašto svece prikazuju sa oreolom oko glave. Zona prelaska osećanja u misao kod svakog čoveka može da izgleda drugačije.

Sećam se da mi je jedna žena ispričala zanimljivu priču: „Muž moje prijateljice je mnogo pio, a ja sam se setila kako ste na predavanju govorili o tome da sat ne treba da visi iznad ikone. A kod nje je sat baš visio malo iznad ikone. Posetila sam je i rekla joj: „Vreme je simbol želje. Proizilazi da su za tebe želje važnije od božanske milosti zbog čega se u tvojoj podsvesti pojačava ljubomora; iz tog razloga tvoj muž pije“. Poslušala me je, skinula ikonu i postavila je iznad sata. Sutradan je muž odjednom prestao da pije i, evo, to traje već nekoliko meseci“.

Pristupam sledećem udarcu bilijarske kugle, nišanim ali pritom ne mogu prestati da se osmehujem sećajući se šta mi je predložio jedan prijatelj: „Da li hoćeš da te upoznam sa jednom izuzetnom isceliteljkom? Ona postiže odlične rezultate. Znaš kako leči? Nikad ne bi pogodio. Tvojim knjigama. Čita čoveku kratku lekciju, daje mu tvoju knjigu, on čita i ozdravlja“. Slegnuo sam ramenima: „Zar je važno ko je otkrio zakon? Najvažnije je da on postoji i da deluje“.

Setio sam se nedavnog razgovora s jednim čovekom koji mi je poslao nekoliko poruka putem elektronske pošte. Želeo je da pomaže ljudima tako što im je prepričavao sadržaj mojih knjiga. Oboleli su počeli da se oporavljaju. Oni, od kojih su lekari potpuno digli ruke, menjali su se i zaboravljali na svoje bolesti. Zanimalo me je kako je to uticalo na njega jer znam koliko je opasno uplatiti se u sudbinu drugog čoveka.

Pozvao sam ga telefonom i prijatno smo porazgovarali.

- Čestitam vam - rekao sam - kod vas nisam primetio neka naročita narušenja.

- Znate, jedan problem ipak postoji - priznao mi je.

- Interesantno. Ispričajte mi, molim vas.

- Imao sam kontakt s pacijentkinjom obolelom od raka, pri čemu je bolest bila znatno zapuštena. Nakon što sam joj ispričao o vašim knjigama, kod nje je došlo do naglog poboljšanja. Zatim me je zamolila za još jedan susret, da porazgovaram ne samo s njom, već i sa njenim rođacima. „Osećam da ne mogu da ih ubedim“ - rekla mi je. I tako sam otisao kod njene porodice i, moglo bi se reći, ponovio tretman, ali sledećeg dana sam se osećao loše. Otišao sam na posao i svi su me zapanjeno posmatrali. Ispostavilo se da sam za jedan dan ostario nekoliko godina. Oporavio sam se, ali uz veliki trud. Da li možete da mi objasnite šta se dogodilo?

- Mislim da nije trebalo da radite drugi tretman - rekao sam mu. - Nepripremljena osoba neće krenuti ka Bogu, već ka vama, od koga će uzimati energiju za svoju transformaciju. To se dešava u najboljem slučaju, a u najgorem - jednostavno će vam uzeti energiju da bi ozdravila i pritom se neće menjati, nego će vas i dalje vampirisati. Mi možemo podstaknuti čoveka da ide ka Bogu, ali ne treba da ga nosimo na svojim plećima. To je glupo i opasno. Potrebno je obustaviti pomoć na vreme. Pacijent mora da se usmeri na samoisceljenje. Mi smo odgovorni ne samo za one koje popravljamo, već i za one koje kvarimo.

Prestao sam da se prisećam jer sam video da je u bilijarsku salu ušao moj prijatelj i uputio se ka našem stolu. Došao je sa ženom.

- Kako ste? Šta radite? - pozdravio sam ih.

- Hteli smo nešto da te pitamo u vezi s jednom čudnom situacijom koja nam se dogodila. Prisustvovali smo jednoj privatnoj zabavi u Švajcarskoj. Na njoj se okupilo krem društvo, a u toku večere je počelo nešto čudno da se događa. Nenadano sam neodoljivo tonuo u san.

Razgovoru se priključila i njegova žena.

- Evo, mi na primer sada pijemo obično čileansko vino - rekla je - i ukus mu je odličan. A na toj večeri su se služila najbolja vina. Pila sam crveno vino i ono mi je toliko peklo grlo da nije moglo da se pije. Zamolila sam da mi sipaju belo, ali je i ono bilo čista kiselina, te takođe nije moglo da se pije. Počela sam da jedem i sva hrana je imala identičan ukus, tačnije - ukusa nije bilo.

- Šta je tačno bilo posluženo od hrane? - zainteresovao sam se.
- Pačetina, jetra i tunjevina - rekla je - ali nikakvu razliku među njima nisam osetila. Najsmešnije je to što mi se odmah nakon odlaska sa te večere iznenada probudio vučji apetit.
- I moja pospanost je potpuno iščezla - dodao je muž.
- Kod vas je proradio sistem zaštite - rekao sam im. - Hrana otvara podsvest. Raspoloženje u kome se nalazite u toku jela prelazi u podsvest i desetostruko se pojačava. Zato je pre jela korisno moliti se. Švajcarsko društvo je vrlo stabilno i bankarski sistem dovodi do toga da država više dobija nego što daje, što snižava energiju. Uz sve to postoji i problem globalne krize. Energija same države ima pojačan program samouništenja. Najstrašniji gubici su oni koje ne primećujemo. Dakle, oni su navikli na to stanje jer tamo žive. Uzgred, danas se u Švajcarskoj razmatra pitanje dozvole eutanazije, i to ne samo teško obolelih i neizlečivo bolesnih osoba, već i onih koji jednostavno pate i ne žele da žive.

Uzgred rečeno, zašto se religija protivi samoubistvu i eutanaziji? Da li ste čuli za izraz: „Spaliti mostove iza sebe“? Njen autor je čuveni kineski vojskovođa Sun Cu. Suština ove izreke je u sledećem: ukoliko vojskovođa sumnja da će njegova vojska pobediti, on treba da podigne borbeni duh vojnika, da ih ujedini. Sva duhovna energija treba da bude usmerena na pobedu. Da bi se to postiglo, u prisustvu vojske je potrebno spaliti mostove i srušiti puteve kojima bi oni mogli da se povuku.

U podsvesti svaki čovek troši dvadeset odsto svoje energije na povlačenje. Ako je nizak nivo jedinstva vojske, vojnik ne može da se fokusira na zajednički cilj, već na sebe i svoj život. Pojavljuju se strah i energija koja je fokusirana na povlačenje se povećava četrdeset do pedeset procenata. Kada je ovaj procenat veći, vojska kukavički beži sa bojnog polja. Međutim, ako je svesna da nema gde da se povuče, ne samo što će svu energiju uložiti u pobedu, već će otvoriti i svoje ogromne rezerve i na kraju pobediti. Zbog toga su dezterere uvek bez milosti streljali pred strojem. Čovek koji svoj život okonča samoubistvom je dezterter. Što teži zadatak stoji pred čovekom u životu, time više ljubavi i energije mora biti u njegovoj duši. Deztereru nije potrebna ljubav. Ozakonjenje eutanazije na državnom nivou aktivira program samouništenja društva.

Budući da se religija ne bavi samo dušom pojedinca, već i društva u celini, ona ne može da prihvati ideju odbacivanja ljubavi i Boga. Ideja legalizacije samoubistva definitivno lišava društvo vere u Boga, sprečava prihvatanje traumatičnih situacija i prolazak kroz njih.

Navikli smo da velike istine tumačimo površno i bukvalno. Obratite pažnju na to da sve Hristove zapovesti nisu upućene telu, već duši. Mišljenja sam da se osnovna ideja vaskrsenja ticala upravo duše. Hristos je video kako spoljašnji ritualizam istiskuje ljubav i uništava dušu. A duša vaskrsava kroz ljubav. Upravo je o ljubavi Hristos sve vreme i govorio i Njegovo raspeće predstavlja samo još jedan krah tela i duše, zajedno sa svim njenim vezanostima i strastima, ali takođe predstavlja i pobedu ljubavi nad svim tim.

Naša priroda je božanska. Sve je stvoreno po liku i oblicju Božjem. U našoj duši obitava neprolazna i nezavisna komponenta. Postoji nivo koji je povezan s fizičkim telom, upravlja njime i određuje njegovu sudbinu. I postoji nivo koji nije povezan samo s telom, već i zavisi od njega. To je naša telesna svest, kao i strasti i želje povezane s njom. Međutim, ako se telo održava hranom, duša se održava ljubavlju, energijom koja dotiče od Tvorca. Ali ona umire kada se preterano veže za telo, a vaskrsava kada ga odbaci i teži ka Bogu.

- Usput, kada je reč o hrani - nastavio sam, - u svakoj namirnici postoje tri komponente: kalorije, energija i informacija. Hrana može da bude kalorična, ali može dovesti i do bolesti zato što je u njoj malo energije usled čega je informacija zaprljana. Zašto je cena ribe, gajene u veštačkim ribnjacima, dva puta jeftinija od ribe koja je ulovljena u okeanu? Isprva to ljudi nisu shvatili a zatim su primetili da njen ukus nije pravi. Zato što riba u okeanu mora da preživi, pa traga za hranom, za šta joj je potrebno mnogo energije i čista informacija. Ako riba ima malo energije, uloviće je i pojesti grabljivica. U veštačkim uslovima energija joj nije potrebna - preživeće u svakom slučaju.

Šta je osećaj gladi? To je oslobađanje energije. Pre toga se pojavljuje apetit. Ako jedemo hranu a ne osećamo apetit, to znači da jedemo imajući minimalnu energiju za varenje hrane. Nesvarena hrana postaje kao otrov i počinje da truje naš organizam. Samim tim, otpočinju loše da rade creva, a zatim se pojavljuju i bolesti.

Što se tiče informacione čistoće: što manje kućni ljubimac komunicira s čovekom, tim manje informacione prljavštine preuzima na sebe. Na tom planu ovčetina je najčistija namirnica, a najzaprljanija - svinjetina. Krava konzumira travu, ali nije kao ovca, životinja stada, zato što se ona prilagođava čoveku, ima interakciju s njim. Jedan od najvažnijih principa razvoja živih bića je vrlo jednostavan: ne treba jesti sebi sličnu vrstu, inače će se uključiti program samouništenja. Zato je i kanibalizam karakterističan za najprimitivnija plemena i može dovesti do degeneracije.

Kada životinja dugo komunicira s čovekom, na emotivnom planu se među njima uspostavlja čvrst kontakt i genotipi njihovih polja se mešaju. Budući da svinja u potpunosti zavisi od hrane koju dobija od čoveka, ona mu najbrže postaje slična. Nedavna naučna otkrića to i potvrđuju. Prilikom presađivanja životinjskih organa u ljudi svinja je bolji donor od majmuna. Zašto je opasno bavljenje uzgojem životinja i zašto je ono u judaizmu strogo zabranjeno? Kada se genotip dve vrste biljaka ili životinja brzo pomeša, on postaje ranjiv i otvoren za upliv tudihih informacija. Prvenstveno za energiju domaćina, sa svim njegovim gramzivostima i nečistoćama. Odnosno, uzgojem životinja može da se bavi jedino svetac, a naučnik koji razmišlja samo o koristi i dobitku, nesvesno truje informaciju i energiju biljaka.

Uzgoj životinja dovodi do toga da one naglo počinju da liče na čoveka, tj. prestaju da žive svoju sudbinu i stiču ljudske reakcije. Nedavno je u jednoj televizijskoj emisiji emitovana tužna priča o tome kako je pas iznenada ugrizao čerku svoje vlasnice. Tokom sat vremena naučnici i psiholozi su pokušavali da objasne zašto se to desilo. Na pitanje je odgovorila vlasnica psa, a da ni sama toga nije bila svesna: „Umrla mi je majka - rekla je. - Bilo mi je jako teško pa sam tugovala. Nabavila sam psa i on mi je zamenio najbližu osobu. Ali kako je mogao tako nešto da učini, nikada mi neće biti jasno“.

Ono što se dogodilo je sledeće: pre rođenja deteta pas je bio najbliži „čovek“, a nakon rođenja deteta pretvorio se samo u psa, domaću životinju. U njegovim očima vlasnica ga je izdala, okrenula mu je leđa. Životinja je dugo kontrolisala emocije, ali su se one na kraju otrgle kontroli.

Za savremeni zapadni svet informaciona i energetska komponenta nekog proizvoda predstavlja mit. Estetika pakovanja proizvoda je postala

osnovni kriterijum njegovog vrednovanja. I što se intenzivnije razvija nauka time brže ide raspad, tj. propadanje namirnica za ishranu. Na isti način, zato što postoji poklonstvo telu, propada i ljudska duša. Znate li kako se pojavila madera? Trgovci su sipali vino u burad, ukrcali ih na brod i odvezli da prodaju u drugu zemlju. Nešto je pošlo naopako, nisu mogli da prodaju vino, pa su morali da ga vrate nazad. Trgovci su mislili da će načisto propasti, međutim vino je zbog dugog stajanja u hrastovim buradima poprimilo predivan ukus i obezbedilo ogroman profit u prodaji. Nakon toga su burad vozili okeanom izloženu južnom suncu, a onda se neko dosetio da se ono može držati i na obali, pored mora. Leti na suncu, a zimi u podrumu. Troškovi su se smanjili, a kvalitet je ostao isti. Madera dozревa u buradima pet godina i zahvaljujući tome nastaje predivno i korisno vino.

A šta rade današnji trgovci? Sipaju vino u burad, zagrevaju ga skoro do tačke ključanja i tako ga „kuvaju“ nekoliko dana. Posle nedelju dana vino je pripremljeno. Ukus mu veoma liči na pravo vino, dok je energetski ono čist otrov. Osim toga, negativan uticaj može da se pokaže tek nakon nekoliko godina. Informacioni procesi, za razliku od fizičkih, protežu se na mnoge godine.

Jednom prilikom sam na Krimu razgovarao sa radnicom u fabrici za proizvodnju šampanjca. „Kakva je situacija kod vas?- pitao sam je - Verovatno se više ne poštuje tehnologija? Baš i nije isplativo četiri godine čuvati vino u buretu? Sigurno ga čuvate tri ili četiri meseca?“ Nije mi odgovorila na pitanje, ali sam ipak saznao nešto novo. Ispostavilo se da ukoliko je kvasac dobar i svež, i penušavo vino će biti dobro. Odmah mi je bilo jasno zašto su me mučile glavobolje nakon konzumiranja penušavog vina. Uzgred, najvažnija komponenta u vinu je informaciona.

Crveno suvo vino sadrži oko dve stotine vrsta različitih jedinjenja. Ona su uzajamno povezana s čovekovim telom, otvaraju mu informacionu konturu kako bi stupio u interakciju sa okruženjem. Tako stoje stvari s kvalitetnim vinom. Vino portvejn sadrži oko dvadesetak takvih jedinjenja, odnosno uglavnom alkohol i kalorije, zbog čega uništava psihi i potenciju kod muškaraca. Današnje suvo vino nas takođe polako uništava. Na sajmovima i izložbama se ilegalno prodaje prah koji se sipa u burad, koje u kratkom roku može da se prodaje kao staro vino, pritom i udvostručene cene. Izgledom i ukusom ga podese da liči na standardno vino, ali mu uništavaju sadržaj.

Prijatelj iz Monaka mi je pomenuo jednu neobičnu činjenicu. Kada mu je tast dolazio u posetu, u prodavnici je kupio nekoliko flaša dobrog vina. Ovaj mu je pritom rekao: „Posedujem uređaj za utvrđivanje kvaliteta vina. U pravom vinu mora da bude ispoštovan određeni odnos sastojaka“. Proverili su i ustanovili da su dve od tri flaše bili falsifikati. Dakle, savremeno materijalističko poklonjenje formi vrlo brzo uništava sadržaj.

- Uzgred, kakav je trenutno muzički repertoar u Moskvi? Šta vredi posetiti? - pitao me je.

- Teško je reći - odgovorio sam mu. - Istina, nedavno sam gledao predstavu koja je posvećena modernim izborima. U njoj igra omladina, koja nastupa u okviru žanra narodnog pozorišta - zabavlja publiku, komunicira s njom. To vredi videti.

- A ima li humora?

- Pa, prizor je jedan od najtužnijih. Ako je humor nekada bio pokazatelj čovekove energije i snage da se uzdigne nad problemima i uvredama, sada je sve toliko degradiralo ili se, pak, pretvorilo u ruganje. Jedan poznanik mi je nedavno rekao: „Govorite da je smeh oslobođanje viška energije, da aktivira energiju organizma i leči. Sećam se kako smo se jednom prilikom celo veče smejali, a sutradan sam se loše osećao, da bih se na kraju i razboleo“. Dijagnostikovao sam situaciju i rekao mu da se u njegovom smehu iz nekog razloga primećivao osećaj nadmenosti i prezira prema ljudima, te da se zbog toga razboleo. Posle nedelju dana me je pozvao telefonom i rekao mi da se svega setio: „Da, zaista je tada u našem društvu bila jedna devojka. Počeli smo da joj se rugamo i onda je sve pošlo kao lavina. Nisam znao da ruganje može dovesti do bolesti“ - rekao mi je.

Dakle, u Rusiji je danas humor uglavnom seksualno ponižavajući. Samo nekolicina talentovanih umetnika se uzdržava od vulgarnosti.

Današnja igra se završava, ali igra pod nazivom život i dalje se nastavlja. Kada se ona završi, nastaviće se nova igra, namenjena duši. Sve te igre se neumitno potčinjavaju jednom osnovnom zakonu, u skladu s kojim živi i razvija se čitava Vasiona.

SODOMA I GOMORA

Bio je kraj devedesetih godina. Nalazio sam se u automobilu koji se ogromnom brzinom kretao po savršenom auto-putu. Oko nas je bila pustinja, čamotno stenje, jaruge, beskonačni žućkastosivi pesak. Kretali smo se ka Mrtvom moru. Posmatrao sam pejzaže, koji su promicali pored nas, i uranjao u sećanja. Poslednji put kada sam posetio Izrael, lutao sam nekoliko sati kroz pustinju u blizini Ejlata, pri čemu sam prestao da osećam svrab u ušima, odnosno naglo su mi se smanjile ljubomora i vezanost za svet.

Izrael poseduje čudnu energiju. Ovde postoje dva vremenska toka, harmonično povezivanje Istoka i Zapada. Zapad predstavlja svest koja je povezana s materijalnim svetom, a Istok je podsvest i nematerijalni svet. Budući da je u duhovnom svetu sve jedinstveno, način razmišljanja čoveka sa Istoka je u slikama. Slika se prenosi posredstvom hijeroglifa. Kao simbol Istoka mogao bi da posluži zaustavljeni um, odnosno čovek u meditaciji. A šta bi mogao da bude simbol Zapada? Figura zlatnog teleta, postavljena na jednoj od glavnih ulica Njujorka? Možda i plejboj koji sedi u automobilu s konzervom piva u ruci, ili striptiz barovi? Međutim, interesovanje za obnažene ženske draži na Zapadu je sve manje s obzirom na to da potencija kod muškaraca slabi i da je sve veći broj homoseksualaca. Teško je to reći. Ako Istok ima svoj simbol, percepcija Zapada se rasipa na pojedinačne kockice, isto kao i njegov način razmišljanja, govora i pisma.

Klatno se neprestano ljudi. Da bismo nešto dobili, potrebno je da nešto i damo. Pre nego što dobijemo zemaljska bogatstva potrebno je da ih se odrekнемo. Da u Indiji nije nastala filozofija absolutne nevezanosti za svet, teško da bi se pojavila savremena zapadna civilizacija sa svojim poklonstvom materijalnim vrednostima. Razvoj se kreće sinusoidno, jer kada spiralu pogledamo sa strane - ona i jeste sinusoida.

Kada klatno akumulira duhovni potencijal, ono počinje da se kreće u pravcu materijalnih vrednosti, međutim ne može dugo da se zadrži u tom položaju. Zaustavljanje klatna značilo bi smrt. Verovatno se na početku i život tako razvijao. Faza umiranja i intenzivne akumulacije budućnosti smenjivala se fazom aktivnosti koja je stupala u interakciju sa sadašnjošću i postepeno gubila budućnost. Ubrzanje razvoja dovelo je do pojavljivanja dvostrukе spirale i u živom organizmu su istovremeno

počela da se odvijaju dva suprotna procesa. Sve u Vasioni se ponavlja. Nekada su civilizacije akumulirale duhovni potencijal, razvijale ga pomoću materijalnih dostignuća, a zatim umirale. Dve suprotnosti, materijalno i duhovno, sjedinjavale su se u vremenu, ali ne i u prostoru. Pre ili kasnije, u središtu između zapadne i istočne teritorije, moralo je da se u kratkom vremenskom intervalu dogodi sjedinjenje tih suprotnosti. To je označavalo novu fazu u razvoju čovečanstva. Ali pre toga suprotnosti su morale da budu sigurne da je svaka od njih nesposobna za samostalni život. Ako se energija svake od njih povećava a ne prelazi u svoju suprotnost, dolazi do samouništenja. Svaki sistem, kada dostigne određeni nivo energije, mora da iznedri svoju suprotnost.

„Interesantna slika“ - razmišljao sam, gledajući u pustinju koja nas je okruživala. - Čitava moderna civilizacija se pojavila kao ogroman podsticaj nevezivanja za ljudske vrednosti, s maksimalnom okrenutošću ka budućnosti. To se dogodilo na teritoriji Indije. U čemu je smisao meditacije? U zaustavljanju uma i svih telesnih funkcija. Posao, porodica, komunikacija, misli, vid - sve to mora biti zaustavljen. Čovek je odlazio u šumu ili pećinu i dugo boravio u mraku ili zatvorenih očiju. Postepeno je isključivao telesne funkcije. Seksualni odnosi, hrana, disanje, razmena materija, otkucaji srca - sve ove funkcije su se postepeno gasile, a oslobađala se ogromna količina energije koja se usmeravala na stvaranje nematerijalnog tela, tela budućnosti.

Da bi se rodilo živo biće, neophodan je DNK, sabijen program budućnosti. Da bi nastala civilizacija, isprva mora da se formira njena duhovna budućnost. Zatim se ona sažima u tačku i pojavljuju se religijska, kulturna i naučna otkrića. Ideja se oblikuje neverovatno dugo i ne košta ništa. Zatim se ideja sabija u emocije i pojavljuju se muzičari, pesnici i slikari. Njihov rad je već plaćen. Emocionalna sfera, pretvarajući se u kulturu, stvara tehnološka i materijalna dostignuća i tu se mogućnost zarade povećava. Tokom mnogih vekova Istok je rađao ideje, Bliski Istok ih je pretvarao u osećanja, a Zapad je izgrađivao materijalnu sferu.

Ovaj proces je postao veoma izražen u poslednjih nekoliko vekova. Nakon Drugog svetskog rata klatno istorije sveta se nekontrolisano zaljuljalo ka materijalnim vrednostima. Prirodna simbioza dvostrukе spirale se narušila - Zapad je pobedio Istok i nametnuo svoj pogled na svet. Danas su nevezanost i duhovnost prestali da budu najpoželjnija sreća, dok su to postali novac i materijalne vrednosti, ne samo za čoveka

sa zapada, već i za onog sa istoka. Niko ne želi da radi besplatno; omladina je opčinjena obožavanjem zlatnog teleta. Na raspolaganju je višak novca i nedostatak ideja. Najsnažniju energiju poseduje dete starosti devet do šesnaest godina. Njegova energija teče u pravcu njegove predstave o sreći. Danas su ove predstave tesno povezane sa telom i umom.

Savremena civilizacija liči na osobu koja se potpuno zazidala u hermetičnu prostoriju i ne shvata da će se uskoro ugušiti. Vazduh je - ideja. Osnovna ideja je usmerena na razvoj duše. A ideja koja je usmerena na tehnološki napredak slična je već prerađenom vazduhu. On normalno cirkuliše, ali sadrži manje kiseonika. To što se danas u svetu šire mentalne bolesti, a uz bolesti duha brzo se nadovezuju i telesne bolesti, znak je da se čovečanstvo guši.

Prisetio sam se citata iz Starog zaveta: ...ako dobro uzaslušaš glas Gospoda Boga svojega, i uščiniš što je pravo u očima njegovijem, i ako prigneš uho k zapovijestima njegovijem i uščuvaš sve uredbe njegove, nijedne bolesti koju sam pustio na Misir neću pustiti na tebe; jer sam ja Gospod (Druga knjiga Mojsijeva (Izlazak) 15, 26).

Auto-put je vodio ka Mrtvom moru, ravnomerno vijugajući i otkrivajući novu panoramu. Mir i beskraj pustinje podstiču zaustavljanje misli. Običnom umu je oduzeta mogućnost da s bilo čim stupa u interakciju ili da za nešto prione. On se smiruje i sažima u tačku a okruženje se opaža drugim nivoom svesti, u kome nema sujete, straha i očekivanja.

Zašto se Tvorac obratio ljudima baš na ovim mestima? Verovatno zato što ovde vremenski tokovi predstavljaju dvostruku spiralu. Ispred mene polako izranjavaju starozavetna mesta, gde se na ljude spustila božanska energija i informacija. Međutim, ispostavilo se da je taj kontakt bio izuzetno opasan.

Tada Mojsije izvede narod iz logora pred Boga, i stadoše ispod gore. A gora se sinajska sva dimiše, jer siđe na nju Gospod u ognju; i dim se iz nje podizaše kao dim iz peći, i sva se gora tresla veoma; i truba sve jače trubljaše, i Mojsije govoraše a Bog mu odgovaraše glasom. (Druga knjiga Mojsijeva (Izlazak) 19: 17-19).

„Zanimljivo - razmišljaо sam - ranije sam sve to shvatao kao bajku. Zemljotrese i vulkanske erupcije sam video kao element zastrašivanja

lakomislenog jevrejskog naroda“. Prolazilo je vreme i ja sam postao mudriji, pa sada za mene grmljavina, dim i podrhtavanja zemlje imaju potpuno novi smisao.

Pre nego što su ljudi dobili deset zapovesti, na Zemlju su se spustile božanska informacija i energija. Jednostavnije rečeno, da bi čovečanstvo dobilo novu informaciju mora da prođe kroz period kataklizmi. Tada je postojao samo jevrejski narod i otkrovenje mu je dano s Višeg plana. Danas je čitavo čovečanstvo postalo jedan narod. To znači da otkrovenje, koje će nam doći, i razmere božanske energije moraju da budu mnogo veći. Što je čovekova duša manje pripremljena za božansku energiju i informaciju, teže ju je prihvati zbog čega će ona intenzivnije pristizati da bi se usvojila, što može biti opasno. Uprošćeno rečeno, ta energija postaje aktivnija ako čovek nije pripremljen - da bi ga otvorila, tj. nateralala ga da je oseti. Nepripremljena osoba ne može da usvoji tu energiju zbog čega je osuđena na propast. Zato je Bog rekao Mojsiju da ljudi ne treba da se približavaju mestima na kojima se izlivaju energetske struje.

Čovek se transformiše u duši i, ako je ona prekomerno vezana za telesne želje, telo se previja u mukama i on umire. Zbog toga božansku informaciju može da primi samo onaj koji je minimalno vezan za telo i um. Čak i sveštenici moraju da budu osveštani da ih Gospod ne bi razorio. Samo su dva čoveka - Mojsije i njegov saputnik - mogli da stupe u kontakt s božanskom silom i da prezive. Da bi dobili deset zapovesti, morali su da prođu kroz suštinsku transformaciju duše. Ispostavilo se da je svaka nova informacija izuzetno opasna za nepripremljenu osobu.

Utonuo sam u misli posmatrajući pustinju obasjanu suncem. Nekom prilikom sam pokušao da izračunam koliko je potrebno vremena da se čovek osloboди svojih problema i vezanosti kako bi molitva uistinu delovala. Ispostavilo se da je potrebno da on tri dana bude u samoći, u odricanju i na strogom postu. Tada se dešava odvajanje od uma i kidanje uobičajenih vezanosti. Pacijentima sam govorio: „Zamislite sve vaše probleme, zatim se udaljite od njih na pet koraka, sačekajte neko vreme, a onda se još više udaljite. Zatim misaono zatvorite vrata i neka problemi ostanu iza njih. Sledeći korak je da se razvezete od svih spona i molite se tri dana. Nakon tri dana možete da se promenite, što znači da će početi da se menja i vaša sudbina“.

U svesti mi je iskrsnuo još jedan citat iz Starog zaveta: Mojsije siđe s gore k narodu; i osvešta narod, i oprase haljine svoje. I reče narodu: budite spremni za treći dan, i ne ležite sa ženama. (Druga knjiga Mojsijeva: Izlazak) 19: 14-15).

To znači da je potrebno minimalno tri dana da se pripremimo za opažanje božanskog prisustva. Takođe, ukoliko želimo da idemo u crkvu, to ne treba da činimo posle pijanstva, prejedanja i intimnih odnosa. Voda pročišćava emocije, usporava um i otvara čoveku mogućnost za novu percepciju. Zapanjujući je podatak, ali prosečnom muškarцу se preporučuje da najmanje tri dana ne prilazi ženama, da se okupa i pripremi za susret s Bogom. Dakle, jedna od glavnih prepreka za dostizanje božanskog nivoa je zadovoljavanje seksualnih potreba. Otuda sledi jednostavan zaključak: za osobu koja se klanja svojim seksualnim željama kontakt s božanskom energijom je praktično blokiran. I ako se božanska energija spusti na zemlju, ovakva osoba će umreti u mukama.

Ovi zaključci su me podsetili na nešto, na neke događaje. Pokušao sam da pretočim osećanja u misli, ali mi to nije pošlo za rukom. Prekinuo me je vozač, saopštivši mi: „Približavamo se Mrtvom moru. U blizini se nalazi jedan vidikovac odakle se pruža veličanstven pogled. Da li želite da se zaustavimo?“ - „Naravno“ - odgovorio sam mu.

Skrenuli smo s puta i zaustavili se na samoj ivici provalije, pored manje nadstrešnice ispod koje se moglo sakriti od južnog sunca koje je pržilo. Veličanstven pogled mi je zaposeo duh. U daljinu su se videle ljubičastocrvene padine planina. U dolini se prelivalo tamnoplavu, tirkizno i svetlozelenu Mrtvo more. Tog trenutka sam shvatio zašto su isposnici živeli u pustinjama i planinama. U planinama osećamo svoju ništavnost u poređenju sa velelepnošću i razmerom okruženja. U pustinji, koju okružuje besplodnost, zaustavljaju se um i želje. Podsvesno, čovek se od detinjstva poistovećivao sa onim što vidi. Pustinja usporava seksualne nagone i oslobađa težnju ka Bogu.

„Ovo mesto je nekada bilo oaza - razmišljaо sam. - I ovde je verovatno bilo teže obuzdavati svoju seksualnost“. Koračao sam ivicom strme litice. Ugledao sam znak s natpisom naselja. „Čudno - pomislio sam - ovde nema nijedne kuće. Kako onda to može biti naselje?“

Ponovo sam pročitao natpis grada na tabli i shvatio zašto ne vidim ljude i zgrade. Na tabli je pisalo „Sodoma“. Ispostavilo se da je ovaj grad bio u blizini Mrtvog mora. Istina, nekada je bio živ i verovatno

najbogatije i najlepše mesto za boravak. Dakle, poklonjenje životu i blagostanju je dovelo do poklonjenja osnovama života.

Isprva je to bilo poklonjenje ženama, zatim deci, i, konačno, seksualnim željama. Seksualna želja, otrgnuta od svoje namene, fokusirala se na sebe, degenerisala se i sporadične klice homoseksualnosti su izrasle u bujnu, mladu šumu. Ljudi se povezuju na nematerijalnom planu i što je čovek manje vezan za telo, time će lakše da oseti jedinstvo s drugim ljudima i da bude moralniji. Više jedinstvo, kao i moralnost, rađaju se kroz osećaj ljubavi prema Bogu. Izgubivši ljubav prema Bogu, čovek se klanja ljudskoj ljubavi. U toj fazi on još uvek oseća bol drugog i može da se uzdrži od ubistva, krađe i unižavanja najbližih. Ali kada neprimetno sklizne u močvaru seksualnih želja i poklonstva telu, tada jedinstvo s drugim ljudima i pojам moralnosti naglo propadaju.

Kod svih plemena i naroda jedan od najsvetijih zakona uvek je bio zakon gostoprimestva. On je označavao da je društvo otvoreno za spoljašnje informacije, spremno za promenu i da će preživeti u budućnosti. Zbog prekršaja jedne osobe odgovara čitavo društvo, jer su na suptilnom planu svi ljudi ujedinjeni. Zajednička soubina ujedinjuje rođake, plemena, narode, države. I ako jedna osoba počini težak zločin, to znači da ga je na suptilnom planu učinilo celo društvo.

Stanovnici Sodome su bili spremni da siluju i ubijaju svoje goste. To je značilo da su se oni skoro potpuni zatvorili od Boga, zatvorili u sebe i mogućnosti za njihovu promenu i transformaciju su gotovo nestale. Vasiona se konstantno širi, što znači da se odvija neprekidna transformacija struktura polja prostora. Tamo gde ne nastupaju promene, pojavljuje se ožiljak, priraslica. Božanska energija se akumulira na tom mestu a zatim otiče u obliku jednokratnog mlaza.

Ponovo se prisećam Starog zaveta i iznova vidim kako božanska informacija dolazi zajedno s fizičkom energijom. Avramu se javilo božansko otkrovenje:

„A kad Avramu bi devedeset i devet godina, javi mu se Gospod i reče mu: Ja sam Bog Sistemogući, po mojoj volji živi, i budi pošten; i učiniću zavet između sebe i tebe, i vrlo će te umnožiti. A Avram pade ničice. I Gospod mu još govori i reče: Od mene evo zavet moj s tobom da ćeš biti otac mnogim narodima“. (Prva knjiga Mojsijeva (Postanje) 17: 1-4.)

Kako iz jednog čoveka mogu nastati mnogi narodi? Materijalista ne može to da shvati. Međutim, budući da je Vasiona nastala iz tačke i ispoljava se kroz neverovatnu raznolikost, tako se iz tačke pojavljuju i nove kulture i civilizacije. Nije slučajno Avram imao devedeset i devet godina. Njegovi osnovni nagoni su skoro zamrli, a telo i um nisu pritiskali njegovu dušu. Da bi njegov sin imao čist božanski impuls i da bi mogao primi novu informaciju za Avrama je ono božansko nužno moralo da bude važnije od ovozemaljskog.

Njegova duša je morala da izabere šta je važnije - jedinstvo s Bogom ili sa ovim svetom. Ljudska ljubav je morala da ustupi mesto božanskoj. I Bog je predložio Avramu da žrtvuje svog sina, a ovaj je bez oklevanja prihvatio tu ponudu. Njegova duša je načinila glavni izbor. Znači da će Avramovo potomstvo biti čisto i, zahvaljujući tome, moći će da primi božansku informaciju i energiju. Ali ne samo onu koja je neophodna za njihov opstanak, već i snažne sporadične impulse koji omogućavaju opstanak čovečanstva u budućnosti. To što se Bog javio Avramu i govorio mu o moralnim zapovestima, značilo je da se u to vreme na Zemlju spustio impuls božanske energije. Tom prilikom je prvi put data zapovest obrezanja kao simbola odricanja od ljudske sreće i samootvaranja za božansku energiju. Ali ako za pripremljenu osobu božansko prisustvo dolazi kroz otkrovenje i zapovesti, za nepripremljenu dolazi kao mučenje i smrt. Zbog toga na sledećoj stranici Starog zaveta vidim kako se otkrovenje, dato Avramu, preklapa sa budućom katastrofom Sodome i Gomore:

A Gospod reče: Kako bih tajio od Avrama šta ću učiniti! Kad će od Avrama postati velik i silan narod, i u njemu će se blagosloviti svi narodi na zemlji jer znam da će zapovediti sinovima svojim i domu svom nakon sebe da se drže puteva Gospodnjih i da čine šta je pravo i dobro, da bi Gospod navršio na Avramu [sve] što mu je obećao. I reče Gospod: Vika je u Sodomu i Gomoru velika, i greh je njihov grdan; zato ću sići da vidim eda li sve čine kao što vika dođe preda me; ako li nije tako, da znam (Prva knjiga Mojsijeva (Postanje) 18, 17-21).

Božanska energija uvek donosi sreću, obnavlja i spasava čovekovu dušu. Ali za nepripremljenog čoveka ona ne izgleda kao sreća i naslada, već kao duševna patnja, muka, bolest i smrt za telo. Carstvo Božje može da izgleda kao apokalipsa. „Zanimljivo - razmišljaо sam - zašto su baš ovde, u Izraelu, ljudima data tako moćna otkrovenja?“

Verovatno zbog toga što Boga poimamo kroz ljubav. Budući da se Tvorac nalazi izvan granica vremena, mi moramo da se uzdignemo iznad dva vremenska toka, nad levim i desnim, muškim i ženskim principom. Dve suprotnosti mogu da se spoje kroz ono što je primarno, što ih povezuje na suptilnom planu, odnosno - kroz ljubav. Kada pokušavamo da spoznamo Boga samo kroz materijalne ili duhovne vrednosti, uvek ćemo pogrešiti.

Na tim mestima prošlost i budućnost su se povezivale i međusobno borile do najvećeg usijanja, što je verovatno stvaralo maksimalnu mogućnost da se doživi ljubav. Dakle, maksimalni impuls božanskog otkrovenja je mogao da dođe baš ovde, uništavajući nepripremljene i spasavajući one čija je duša načinila pravi izbor”.

Naš odmor na Mrtvom moru trajao je nekoliko dana. Uokolo Mrtvog mora se nalaze planine i pustinja. U atmosferi je lebdela beživotnost, osećalo se prisustvo smrti. Voda u Mrtvom moru je uljana i gorkog ukusa. Neki poseban isceljujući efekat nisam primetio. Uticaj je bio čak više psihološki nego fizički. Ovde prilično lako možemo da se isključimo od uznemirenosti i problema.

U oči mi je odmah upalo ponašanje žena. One su ovde dominantne. U Izraelu je žena apsolutno zaštićena od strane države i bez ikakvih problema može muškarca da strpa u zatvor. U krštenici kod Jevreja se prvo navodi prezime majke, a zatim oca. Ovde je majka prva u svim odnosima.

„Zanimljiva transformacija - razmišljao sam. - Na prvim stranicama Starog zaveta je napisano da otac rađa sina i čerke, dok se žena uopšte ne pominje. Zašto? Verovatno zato što za dolazak deteta na свет nije najvažnije fizičko telo, već prenos duhovnog aspekta. I nekada, kao i danas, nacionalnost Jevreja se određuje po majci, to jest ženski, materijalni princip je pobedio.

Jevrejin nije toliko nacionalnost koliko je religija. Neko može postati Jevrejin prihvatanjem judaizma. A šta se dešava ukoliko se otac odjednom odrekne judaizma i pređe u drugu veru? Ako bi se nacionalnost određivala prema ocu, u tom slučaju deca više ne bi bili Jevreji, dok majka ostaje Jevrejka čak i ako promeni veru. Zbog toga, da bi se održao jevrejski narod, nacionalnost se nije vezivala za oca, već za majku. Spasavajući nacionalnost, Jevreji su gubili religiju. Ženski, materijalni princip je počeo da zamenjuje duhovni”.

Jedna pacijentkinja u Izraelu mi je ispričala kako se supruga njenog brata iživljava na njemu i njegovoj majci. Čak je i nožem nasrtala na muža.

- Moj brat je se plaši i ne sme da joj se suprotstavi - rekla mi je.
- Zašto nije pozvao policiju? - upitao sam je.
- Ona bi izjavila da ju je on napao, a da se ona samo branila. Ovde policija veruje samo ženi.

„Šta se desilo sa ovom zemljom - razmišljao sam. - Možda ova mesta više nisu središnji centar? Ipak, po svoj prilici, nisu. Izrael gubi ljubav i jedinstvo s Bogom. Religija postaje formalna. Dve suprotnosti, koje su nekada bile objedinjene, cepaju se i međusobno sukobljavaju. Izraelska država polako i neumoljivo klizi u materijalne i čulne vrednosti. I odmah tu, u neposrednoj blizini, na palestinskoj zemlji, sve agresivnije se ponašaju muslimani koji se klanjaju duhovnom principu“.

Pokušao sam da razumem zašto je simbol islama polumesec? Zašto u vreme Ramazana nije dozvoljeno da se jede preko dana, ali se može jesti nakon izlaska Sunca? To do sada нико nije mogao da mi objasni. Postepeno sam došao sledećeg zaključka: pun Mesec odašilje jaku svetlost tokom noći, a kada je mladina, svetlost je minimalna. Naša svest je povezana sa svetlošću. Stoga se ona noću usporava, tone u san, a samim tim se usporavaju i želje, smanjuje se oholost zbog čega je čoveku lakše da se osloboди od svih zemaljskih veza i razmišlja o Bogu. Prema tome, ako čovek ne jede u toku dana, kod njega ne dolazi do jačanja želja. Kad sam se bavio slikarstvom, nastojao sam da radim noću. U to vreme je veća nevezanost, snažniji kreativni impuls.

Istinski islam priznaje sve jevrejske i hrišćanske proroke; u njemu su harmonično iskombinovane duhovne i materijalne vrednosti. Ali to je teorija. U praksi, savremeni islam silno teži ka poklonjenju duhovnim principima. Otuda pojačana agresivnost, osude i netolerancija. Ovakav pad nije slučajan. On uravnotežava Izrael koji je pre nekoliko decenija odabrao američki put i zato nezaustavljivo klizi u poklonstvo materijalnim vrednostima.

„Zanimljiva je situacija - razmišljao sam - da u ovoj zemlji ne postoji ustav. Ali u tom slučaju, teoretski, treba da ga zameni religija. Država nema svoje zakonodavstvo. Nekada je bila pod okupacijom Engleza pa je usvojila njihovo zakonodavstvo. U zemlji je prisutna religija, ali je ogromna većina stanovništva ispoveda samo formalno,

zapravo - gubeći ono zbog čega je religija bila stvorena. Zemlja postepeno klizi u paganizam. Poklonjenje životu, željama i ženskom principu približava se opasnoj granici“. Ponovo sam se setio redova iz Starog zaveta:

„Ali ako ne uzaslušaš glas Gospoda Boga svog da držiš i tvoriš sve zapovesti Njegove u uredbe Njegove, koje ti ja danas zapovedam, doći će na tebe sve ove kletve i stignuće te“. (Peta knjiga Mojsijeva. 28, 15).

„Daće te Gospod Bog tvoj neprijateljima tvojim da te biju; jednim ćeš putem izaći na njih, a na sedam ćeš puteva bežati od njih, i potucaćeš se po svim carstvima na zemlji“ (Peta knjiga Mojsijeva. 28, 25).

Izraelski narod je već bio rasejan po čitavoj zemlji nakon što nije prihvatio Hrista i podigao se na judejski rat. Formalno poštovanje zapovesti ne garantuje očuvanje jedinstva s Bogom. Danas se primećuje sličan proces. Što narod Izraela više gubi božansko, kotrljajući se ka poklonstvu materijalnim vrednostima, time agresivnije na njega reaguje arapski svet.

Jednom prilikom sam pokušao da na suptilnom planu istražim energiju islama u prvim godinama njegovog nastanka. Ispostavilo se da se već tada, u šestom veku, u njegovoj energiji začelo suprotstavljanje katolicizmu, odnosno već tada su u katolicizmu postojale tendencije sve veće vezanosti za materijalne vrednosti. Trijumfovane materije nad duhom se uravnoteživalo suprotnom tendencijom. Poklonjenje ženskom principu u katolicizmu je neizbežno moralo da dovede do duhovne degradacije. I potpuno je prirodno što je u susedstvu morala da se pojavi moćna suprotna tendencija u kojoj je prioriteten bio muški princip i poklonjenje duhovnosti. Tako se i pojavio islam.

U Izraelu sam se upoznao s jednim bračnim parom. Oni su bili šarmantni ljudi i pošli su zajedno s nama na Mrtvo more. Četvrtog ili petog dana žena je iznenada predložila mojoj supruzi i meni da odemo na ekskurziju.

- Ekskurzija je fantastična - brbljala je. - Tamo, u pustinji, oživljavaju događaji koji su se odigrali pre mnogo hiljada godina. Svi se vraćaju potpuno ushićeni.

Smestili smo se u autobus koji se, krivinu po krivinu, uzdizao poviše Mrtvog mora. Posmatrao sam rozeljubičasti plašt koji se spustio na planine Jordana iza ogledala Mrtvog mora.

„Interesantno - razmišlja sam - faktički se jedna religija - prvobitni Judaizam (jahvizam) - podelio na tri avramske religije: judaizam, hrišćanstvo i islam. Pojavile su se dve teritorije, razdeljene Mrtvim morem, odnosno jedna zemlja a dve različite teritorije. Ako njihovi narodi ne budu pronašli zajednički jezik, mrtvo neće biti samo more, već i okolina. Ali da bi pronašli zajednički jezik, neophodno je da se vrate Bogu.

Kada gube božansko, ljudi prestaju da razumeju jedni druge. Priča o Vavilonskoj kuli oslikava upravo taj proces. Pritom, taj sukob dve polovine koje gube ljubav primećuje se i u hrišćanstvu. I nije slučajno što katolicizam i pravoslavlje čak i rođenje Osnivača hrišćanstva proslavljuju u različito vreme“.

Pogledao sam kroz prozor. Bila je noć. Autobus se, osvetljavajući put pred sobom, približavao odredištu.

„Interesantno je kako se sve koncentrisalo baš u Izraelu“ - pomislio sam. Nalazio sam se na mestu koje predstavlja model smrti naše civilizacije. Danas ka tome srlja čitav Zapad. Greh ne samo što je sve progutao, već se i opravdava. Prema rečima jednog pravoslavnog lidera greh postaje moderan.

Zapad postavlja novac i materiju iznad ljubavi i zato se tamo život polako gasi i degeneriše. Istok postavlja duhovne principe iznad ljubavi i zato teži brzom uništenju drugih, ali i samouništenju. Teško je reći šta je bolje. U poslednjih nekoliko godina pojavljuje se sve više ljudi koji žele da, radi ostvarenja nekih ideja, unište ceo svet. Fašizam i socijalizam su pripadali istoj kategoriji. Rusija je preživela katastrofu socijalizma i sada se bolno izvlači iz propasti zapadne demokratije. Dakle, još ima izgleda za srednji put koji bez moralnosti, ljubavi i vere u Boga nije moguć“.

Zamislio sam se posmatrajući siluete litica koje sam opažao usput. Autobus se zaustavio.

- Kako se zove ovo mesto? - naklonio sam se i pitao prijatelje.

- Masada. Ovde je nekada stajala neosvojiva tvrđava, koja je bila pod opsadom nekoliko godina. Svi koji su je branili su izginuli. O svemu će nam sada ispričati vodič; pripremimo se za izlazak.

Zajedno s drugim putnicima krenuli smo ka izlazu iz autobusa. Kada smo izašli i osvrnuli se oko sebe, videli smo nizove drvenih klupa i amfiteatar koji se nalazio u dolini. Pred nama se uzdizala velika stena, koja je štrčala zasebno pored planinskog venca. Ogroman nasip spajao je

njen centar sa uzvišenjem. Ispostavlja se da je taj nasip napravio čovek. Posle jevrejske pobune 72. godine, rimski legionari su sa lica zemlje izbrisali Jerusalim i na čitavoj teritoriji Izraela ostalo je samo jedno mesto gde pobunjenici nisu poraženi. To je bila Masada.

Stene na tom mestu su bile porozne, u planini se akumulirala voda i njome stanovnici tvrđave nisu oskudevali. Imali su rezerve hrane za nekoliko godina. Rimljani nisu uspevali da osvoje Masadu te su stoga odlučili da ogroman rov između stene i planinskog lanca popune nasipom. Ali branioci tvrđave su bacali kamenje i ubijali one koji su dovozili zemlju. Zatim su Rimljani doveli zarobljene Jevreje i pod pretnjom smrti ih naterali da grade nasip. Branioci nisu mogli da ubijaju sabraću i samo su čutke posmatrali njihove radove.

Oko dve godine je trajala izgradnja nasipa, a kada su Rimljani provalili u tvrđavu, nije bilo nikakvog otpora. Žene, deca, starci i vojnici, oko hiljadu ljudi - svi su bili mrtvi. Preživela je samo jedna starica koja se sakrila; ona je Rimljanim ispričala šta se dogodilo. Između pomenutih hiljadu, odabранo je pedesetoro ljudi i svako je ubio oko dvadeset stanovnika tvrđave. Zatim je izabrano desetoro koji su ubili preostalih četrdeset. Zatim dvoje koji su ubili preostalih osmoro i na kraju su se oni međusobno poubijali.

Ne sećam se u kom aspektu su bili predstavljeni ovi događaji - pozitivnom ili negativnom, ali video sam jednu stvar: principi i ideali su bili važniji od života. Duhovnost je postavljena iznad ljubavi. Kada ratnik umire u borbi, štiteći nekoga, to je spasenje ljubavi iako se gubi život. Kada žena i muškarac ubijaju sebe zbog poklonstva željama i idealima, to je odricanje od ljubavi uz gubitak života. Romeo i Julija su okončali živote klanjajući se čulima. Šekspir je među prvima primetio tu tendenciju koja je zatim počela da uništava zapadno društvo. A pre toga su bili Sodoma i Gomora. Branioci Masada su okončali živote samoubistvom zbog vezanosti za duhovnost, čast i dostojanstvo, jer njihovo uniženje nisu mogli da prihvate.

Šta će biti dalje? Prema kakvom scenariju će se odvijati uništenje savremene civilizacije - zapadnom ili istočnom? Ili će minijaturni model čovečanstva - Rusija - uspeti da na svojoj teritoriji ujedini narode i religije i pronađe put ka spasenju?

PSIHOANALIZA

Čovek se od pamтивека питало: зашто се разболјева? Он живи, одлично се осећа, успеан је у послу, али изненада наступи низ нesрећа, пристиžu болести и он потом умире. Људи су одавно shvatili да болест не настаје као производ slučaja. У прimitivnoj svesti divljaka, узрок и последica су се повезивали на sledeći начин: уколико постоји бол, значи да постоји и извор бола. Потребно га је уништити или се с њим спrijateljiti. Видљив извор бола је сused који је бацио урок, а невидљиви - зао дух с кojim је neophodno постићи dogovor ili mu принети žrtvu.

Svakog дана primećujemo kako постоји povezanost između догађаја који се odigravaju u vremenu. Ако у воду bacimo kamen, pojaviće se krugovi; ако isečemo granu на коjoj sedimo, uskoro ћemo imati problem; ако smo pojeli sve zalihe hrane ostavljene за зиму, onda ћemo, када наступи зима, gladovati i umreti. Ако нападнемо медведа са слabašnom praćkom, можемо бити повређени или nastrandati. Сваког дана видимо како погрешно ponašanje dovodi до povreda i nesreća. У природи је све међусобно povezano и сваки догађај има lanac uzroka koji nije uvek видљив и razumljiv.

Са развојем чovečanstva људи су daleko dublje поčeli да shvataju mehanizam nesreća i bolesti. Oni који су veći deo vremena posvetili mističkim spoznajama, usporavajući telesne funkcije i usmeravajući energiju ka duhovnosti, sveobuhvatnije су sagledavali uzročno-posledični mehanizam prirodnih pojava. На suptilном planu vreme је sažeto и може се sagledati prošlost, садањост и будућност у истој tački. Tako se na primer може видeti како се чoveку, који је испунjen uvređenošću i mržnjom, posle dvadeset godina raspada jetra ili oboljevaju pluća, или како су деца чoveка, који је opljačkao i ubio svog komšiju, posle nekoliko decenija postala okrutне ubice а затим су opljačkali и ubili svog oca.

Pre mnogo hiljada godina u Indiji је nastao koncept karme - povezanost uzroka i posledice. Чovekovi поступци, emocije i misli обликују njegovo fizičko stanje i sudbinu. Svako dejstvo, emocija или misao nigde ne iščezavaju, већ се zapisuju u etru sveta и те zapise су Indijci назвали „Hronika Akaše“. У древној Indiji се први пут појавио концепт duše i tela kao jedne celine. Pogled на свет, misli i поступци utiču na чovekovu dušu, а stanje чovekove duše određuje njegovo zdravlje i sudbinu. Чovek који има bolesnu dušu је nemoralan, pohlepan, podao,

zavisi od svog tela i svojih želja i kao takav ne može da bude zdrav. Drevni narodi su ovo u potpunosti razumeli. Zbog toga su nastajale etičke i moralne norme ponašanja koje su propisivale neophodnost brige o duši, umirivanje telesnih potreba, što je u budućnosti obezbeđivalo zdravo potomstvo i prosperitet u životu.

Osnivači svetskih religija - proroci i sveci, takođe su uviđali uzročno-posledične veze između tela i duše. Kroz mistična otkrovenja dobijali su zapovesti koje su pomagale da sačuvaju zdravlje duše. Razotkrivale su im se posledice kršenja Božjih zapovesti. Jer, bolest šalje Bog - kao posledicu čovekovih grehova. Ta misao je precizno i jasno navedena u Starom zavetu.

„Iди и više ne greši“ - rekao je Hristos bolesnom čoveku koga je iscelio. Bolest tela je bolest duše - o tome svedoči kompletno mistično i religiozno iskustvo čovečanstva. Međutim, nauka, koja je okrenuta isključivo ka materijalnom svetu, fizičkom čovekovom telu, dugo nije mogla da prihvati ovo stanovište. Smatralo se da se materijalno može lečiti samo materijalnim. Dakle, obolelo telo se može lečiti biljnim tincturama, melemima, kupkama, fizičkim vežbama i, konačno, operacijom. Ali, pre ili kasnije, nauka je morala da poveže čovekove emocije i postupke s njegovim zdravljem i pionir u toj oblasti bio je Sigmund Frojd. Prvo što je primetio jeste da snažni emocionalni potresi, na koje je osoba već odavno zaboravila, i dalje postoje u njenoj podsvesti.

Podsvest je univerzalno skladište informacija, hronika života svakog čoveka, gde je zapisano apsolutno sve. I podsvest je, kako se ispostavilo, u velikoj meri povezana s čovekovim zdravljem. Ali to nije sve. Ispostavilo se da je podsvest daleko tajanstvenija nego što su to mislili oni koji su je istraživali. Setimo se hipnoze. Ako se specijalnim tehnikama zaustavi čovekova svest, tada mu aktivnije radi podsvest, pri čemu se ispostavilo da, ako se bude koristila hipnoza, čovek može da razvije neverovatne sposobnosti, na primer - savršeno pamćenje. Takođe može da gurne ruku u ključalu vodu i da na njoj ne ostane nikakvih posledica, može mnogo časova nag da leži u snegu na minus dvadeset stepeni i da se sneg pod njim topi. Isto tako može da pobedi i neizlečivu bolest. Naučnici ni danas ne znaju tačno šta je hipnoza jer ne znaju šta je podsvest. Istina, u poslednje vreme su tom fenomenu smislili još jedno ime - nadsvest, naglašavajući sekundarnost svesti povezane s telom.

Vratimo se Frojdu. On je uočio da kada snažne emocije prodru u podsvest, nastavljaju tamo da žive i utiču na čovekovo fizičko zdravlje, odnosno da duša utiče na telo. Nevidljive misli i emocije mogu da uništavaju i stvaraju telo. Zapravo, oboren je najvažniji materijalistički princip kojim se nauka naoružala - da su emocije i svest sekundarni, da zavise od tela i njegovog najvažnijeg dela - mozga. Ispostavilo se da duh može da upravlja materijom.

Bilo je nemoguće, u tim vremenima, otvoreno obznaniti veliko otkriće. Svest ljudi nije mogla da prihvati dve istovremeno suprotstavljene tvrdnje, već samo jednu: ili duh zavisi od materije ili materija zavisi od duha; ili nauka ili religija. Činjenicu da su duh i materija manifestacija jedne iste supstance kojoj je naziv vreme, svest Evropljana nije mogla da prihvati iako je još u starim indijskim traktatima, koji su napisani pre mnogo hiljada godina, napisano da je vreme preteča svega.

Ukoliko za polazište uzmememo hrišćansku religijsku tradiciju i učenja Starog i Novog zaveta, moramo priznati da izlečenjem duše lečimo bolest. Znači, da bismo izlečili bolest, potrebno je da ozdravi duša, da se promene čovekove emocije, njegov karakter i pogled na svet. Samim tim, poštovanje zapovesti, pravilna ishrana, ispravne misli, emocije i ponašanje, a pre svega molitva usmerena ka Bogu, omogućavaju promenu čovekovog karaktera, pročišćenje njegove duše, što znači prevazilaženje bolesti.

Obratite pažnju: molitva usmerena prema Bogu i ozdravljenje koje iz toga proizilazi duhovni je akt koji potvrđuje prioritet duha nad telom. Ali ako je za pročišćenje duše neophodan post, uzdržavanje ne samo u hrani, već i u seksualnim odnosima, ako je tvrda postelja daleko korisnija od meke, ako pomažu osamljivanje i čutnja, tada je neophodno da vidimo i suprotnu povezanost. Telo takođe utiče na duh i u ogromnom stepenu ga oblikuje. Zbog toga se u svakoj religiji podsvesno priznavala jedinstvena priroda duše i tela i pravilno naglašavao prioritet nevidljivog sveta nad materijalnim. Materijalni svet je sićušni deo nevidljivog sveta. Naša svest i telo su sićušni deo naše podsvesti u kojoj se kriju prošlost, sadašnjost i budućnost. Ako želimo da prodremo u podsvest, onda ćemo prodreti u čovekovu dušu i time izvršiti uticaj na nju. Ako budemo pogrešno postupali, obogaljićemo dušu.

Za vernika, čovekova duša predstavlja suštinu koja je neraskidivo povezana s Bogom, što znači da duši druge osobe može da pomogne

samo onaj koji ume da voli, koji je nesebičan, pridržava se zapovesti, a takođe je prevazišao pohlepu, zavist, požudu, strah i kajanje. Za naučnika duša predstavlja telesnu funkciju, iz čega proizilazi stav da što je zdravije telo, time će biti zdraviji i duh. Ukoliko pročistimo telo od nečistoća, obezbedimo mu komforne uslove za egzistenciju, duša će se rascvetati i biti zdrava.

Frojd, kao pravi naučnik za kog su um, telo i njegove potrebe bile postavljene iznad svega, pokušao je da spoji dve suprotstavljene tendencije. Bilo je neophodno pronaći praktičnu primenu novootkrivenog fenomena - uticati na čovekovu dušu da bi ozdravilo telo. I tako, koristeći njegov metod, kako bi se oslobođio stvarne fizičke bolesti, čovek u mislima treba da se vraća u prošlost, iznova prolazi kroz događaje koji su povezani sa snažnim emocijama i tako će bolest proći. Zašto negativne emocije dovode do bolesti? Mehanizam je mogao da se primeti, ali ga je bilo teško razumeti. Naučno-materijalističko mišljenje, u pokušaju da shvati kako duša može da utiče na telo, vratilo se potrebama tela.

Osnovna funkcija tela je zadovoljenje nagona. Na njima se sazdaju uzvišenije želje. Ako su želje i nagoni suspregnuti, to znači da je telo pod pritiskom, usled čega oboljeva. Samim tim, kada dođe do oslobođanja i zadovoljenja čovekovih želja, telo će početi da ozdravlja. Želje mogu biti svesne i skrivene. Budući da su osnovne želje nagoni, a oni su u podsvesti, kroz analizu snova, u kojima se otvara naša podsvest, možemo da oslobođimo čovekovo telo od nepotrebnih stega i na taj način pobedimo bolest.

I, ova šema je profunkcionisala! Osujećenje želja Frojd je nazvao kompleksima, a budući da se sve želje svode na osnovni nagon produžetka vrste, znači da je potiskivanje seksualnog nagona - glavni uzrok svih bolesti. Zašto je tako popularna Frojdova teza o Edipovom kompleksu? Zato što je Frojd pokušao da svede svoj sistem na dva osnovna nagona. Prvi je nagon produžetka vrste, odnosno seksualnost, a drugi je samoodržanje, opstanak i kontrolisanje situacije koja se dešava. Osnovni nagoni svakog muškarca su eliminisanje suparnika i osvajanje ženke. Budući da su osnovni nagoni pre svega usmereni ka roditeljima od kojih dobijamo život, to znači da je osnovni muškarčev kompleks - želja da se ubije otac i osvoji majka.

Naučnik je, sasvim razumljivo, došao do potpunog apsurda. Pokušavajući da logički dokaže prioritet tela nad dušom, on je u osnovu

svog sistema ugradio apsolutni nemoral i slom duše. Uz svu štetnost takvog pokušaja i njegovih katastrofalnih rezultata, to je ipak bio jedan od prvih pokušaja povezivanja nauke i religije i briljantni dokaz do čega dovodi pobeda nauke nad religijom. Postavlja se logično pitanje: zašto su u zapadnom svetu otpočele tako naglo da se razvijaju škole psihoanalize? Zašto je u Americi psihoanaliza zauzela vodeće mesto? Mislim da je odgovor jednostavan i svima jasan. Civilizacija zapadnog sveta je počela da proždire kulturu, a telesne potrebe da nadjačavaju potrebe duše.

Iz božanskog plana nastaje vreme, a vreme stvara prostor iz kog nastaje materija. Materija se oduhotvoruje i sažima vreme i prostor, vraćajući se nazad, u božansko bivstvo. Božansko otkrovenje, koje se povremeno spušta na zemlju, stvara religiju. Religija postepeno degradira, pretvarajući se u kulturu. Kultura se pretvara u civilizaciju, pri čemu dolazi do dominacije materijalnih vrednosti, koje prednjače i postepeno guše duhovne, kulturne i religiozne vrednosti. Iz zrna nastaje klica koja se pretvara u drvo; ono potom stari i umire, ali pre toga donese plodove i nova zrna. To je zalог razvoja: forma se zaustavlja, a sadržaj i dalje postoji, odnosno drvo na svom evolutivnom putu rekonstruiše ciklus evolucije Vasione.

Isto tako se i svaka civilizacija rađa, stari i umire. Otpočinje s novom porcijom informacije u kojoj je sadržana njena budućnost. Ova informacija može doći kao božansko otkrovenje koje se zatim oblikuje u sistem religioznih istina. Nakon toga se religija transformiše u kulturu. Kultura se pretvara u civilizaciju, civilizacija stari i umire sve više se klanjajući materijalnim vrednostima. Da bi društvo preživelo, neophodno je brinuti se o novom semenu. Ako društvo podržava one koji interesu duše postavljaju iznad interesa tela, ukoliko je unosno biti duhovan i moralan, ukoliko društvo podržava one koji teže Bogu, a ograničavaju se na materijalnom planu, tada će civilizacija biti zamenjena drugom i evolucija će se nastaviti. Po svoj prilici, prvi mehanizam sprečavanja uništenja civilizacije je dat u Starom zavetu. Kada Bog govori Jevrejima kakve će surove kazne uslediti ukoliko se ne budu brinuli o svojoj duši i pridržavali se Njegovih zapovesti, vidimo da se na taj način pokazuje mehanizam spasenja naroda i civilizacije u celini.

Vratimo se psihoanalizi. U bukvalnom prevodu to označava analizu duše. Svest analizira podsvest, pokušavajući da je razume i njome upravlja. Svako dete pokušava da upravlja svojim roditeljima - to je škola odrastanja i učenja, ali kada ono pređe određenu granicu i smatra da je iznad roditelja, pa čak značajnije od njega, odmah sledi kazna koja spasava dete od daljih nesreća i bede.

Za temu psihoanalize sam se zainteresovao nakon što su mi postavili pitanje: zašto mnogi psihoanalitičari ulaze u seksualne veze sa svojim klijentima? U poslednje vreme je taj problem postao veoma ozbiljan i rasprostranjen pri čemu pokušavaju da ga prevaziđu ne shvatajući da je nemoralno ponašanje stručnjaka logičan zaključak izveden iz postojećeg sistema lečenja: ako je osnovni problem bolesti potisnut seksualni nagon, jednostavno mu treba pustiti na volju, čime će se pacijent izlečiti. Dakle, pojmovi kao što su čednost, moralnost, seksualno uzdržavanje, međusobna vernost, koje propisuju verski kanoni, postaju glavna prepreka za fizičko zdravlje. I kada psihoanalitičar savetuje pacijentu da ispolji svoju mržnju prema drugoj osobi, da je pljune u lice, uzme lutku nalik neprijatelju i tuče ga štapom, on precizno i dosledno prati Frojdov sistem lečenja. Ako na ovaj problem pogledamo sa stanovišta svetske istorije, videćemo da se u sistemu psihoanalize odražava postepeno slabljenje svetskih religija, skriveni sunovrat monoteizma i kotrljanje u pravi paganizam. Poklonstvo željama i životinjskoj prirodi predstavlja celokupnu psihoanalizu, koja je, zapravo, priručnik za pretvaranje čoveka u životinju.

Sećam se priča o iskušenicima - ljudima koji su se pripremali da postanu monasi. Oni su morali da se odreknu gramzivosti, odnosno težnje ka materijalnim dobrima, zatim seksualnosti, a, takođe, i da se kroz poniznost odreknu svih svojih želja i uobičajenog načina života. Mnogi nisu bili u stanju da sve to izdrže zbog čega su napuštali manastir, a prvenstveno nisu mogli da izdrže seksualna ograničenja. Ispostavlja se da životinska energija kod ovih ljudi nije uspela da se transformiše u božansku. Jer, težnja ka Bogu pomaže da se prevlada ogorčenost na žene, uninije, nezadovoljstvo sudbinom, osuda ljudi, neprihvatanje Božje volje. Međutim, onaj koji ne uspe da transformiše životinsku energiju u božansku, može da se razboli i umre, i tako se vraća nazad, u svet želja.

Nesposobnost razmišljanja isključuje dijalektičku percepciju sveta, što principijelno i predstavlja božanski pogled na svet. Iz božanskog

praizvora nastaje vreme, koje se deli na dva toka - prošlost i budućnost. Ova dva potencijala su u interakciji i energetski tokovi koji se pojavljuju kreću se jedan drugom u susret. Muški i ženski princip, duhovno i materialno, prošlost i budućnost, levo i desno, crno i belo - sve su to manifestacije božanske potencijalnosti.

Da bismo videli Boga, potrebno je da istovremeno vidimo prošlost i budućnost, da imamo u svesti parove suprotnosti, kao što su levo i desno, crno i belo, itd. Kada se duša veže za ovaj svet a zaboravi na Boga, um se izobličava i čovek isključivo razmišlja u kategorijama levo ili desno. On može biti samo tužilac ili samo advokat. Pritom dolazi do uništenja povezanosti među pojavama i čovek prestaje da sagledava uzrok i posledicu. Kada osujećene želje dovedu do bolesti, on smatra da se, naprsto, treba osloboditi svih zabrana i na taj način će biti zdrav, da je potrebno ili potpuno da se uzdrži od seksa ili da mu se klanja. Ali da bismo osetili božansko prisustvo, potrebno je objediniti ove suprotnosti. Životinjsku energiju treba pretvarati u ljudsku, a zatim u božansku. I onoliko koliko je snažna težnja ka Bogu, u toj meri suzdržana telesna energija hrani dušu, što obezbeđuje strateški razvoj i preživljavanje čoveka i njegovog potomstva.

Uključio sam televizor i video uobičajenu sliku. Ponovo je u još jednoj u nizu zemlji narod ogorčen i zabrinut. Ekonomski rezultati su negativni, kvalitet života se pogoršao. Mediji o tome trube svakog trenutka. Niko ne pominje da su moral i kultura degenerisani. Niko ne pominje ni to da je homoseksualnost preplavila svaku zemlju, da je to znak propasti duše. Sutra ćete posetiti psihoanalitičara i on će vam samouvereno i strasno objasniti da su stidljivost i moral patologija koja je štetna po zdravlje, pri čemu će vas namigujući gurkati na kauč, to jest ka osnovnom instrumentu ozdravljenja duše i tela. Ponovo sam pogledao ka televizijskom ekranu i razmišljao o tome da li će Rusija prodati svoju dušu takvom psihoanalitičaru? Vreme će pokazati.

SEMINAR U FRANKFURTU

Pet sati je ujutro, 3. oktobra 2006. godine. Probudio sam se ali mi je svest još uvek bila uspavana, a podsvest aktivna. Most između beskraja i mojih ograničenih misli još nije bio porušen. Ovo je najbolje vreme za kreativnost, kada bivamo svesni sebe kao ličnosti, ali još uvek se ne nalazimo tamo - u svetu osećanja i slika. U oblasti nesvesnog se sadrži sva informacija Vasione, sve što se u njoj već desilo i što će se desiti u budućnosti. Kada je visoka unutrašnja koncentracija, iz te neverovatne ostave mogu da se iscrpe sve potrebne informacije. Kreativnost se pojavljuje kao novo osećanje i u tom osećanju i imaginaciji zgusnute su nove knjige, slike, i, na kraju krajeva, novi svet.

Danas je utorak. Proteklog vikenda sam održao seminar. Volim seminare u Nemačkoj jer ih posećuje mala grupa ljudi, tako da u njoj nema zalutalih likova. Sedeo sam u sobi čija atmosfera je podsećala na kućnu. „Ne možete ni da zamislite šta su osećanja - rekao sam publici. - Naše misli i naša svest su povezani s telom i zato su tako isprekidani, međusobno se ne spajaju. Možemo da imamo beskrajno mnogo misli, ali ako ne dođe uopštavanja - od njih možemo poludeti. Umesto sto pojedinačnih misli pojavljuje se jedna i ovo uopštavanje se odvija kroz osećaje i slike, čiji se koren nalazi u podsvesti.

Osećaj koji u nama izazovu materijalni objekti prelazi na nematerijalne. U njemu informacija može da se sažme do mile volje. U principu, čitava Vasiona se sažima u jedan osećaj - ljubav prema Tvorcu i jedinstvo s Njim, Što je veća ljubav prema Bogu, veće su naše mogućnosti da informaciju uopštimo i učinimo je kompaktnom. Tada se naša pamet pretvara u mudrost. Dakle, zamislite situaciju u kojoj ste se sreli s prijateljem i u vama se pojavio neki osećaj. U tom osećaju se sadrži celokupno iskustvo vašeg kratkotrajnog postojanja u telu. U njemu su refleksi, koji dolaze još iz perioda kada smo bili ribe i dinosaurusi. Taj osećaj će odlučiti šta će vam se desiti u bliskoj budućnosti; i ne samo vama, već čitavoj našoj civilizaciji. Gustina informacija u osećaju može znatno da se poveća a da se pritom ne oseti težina, jer ona nema težine, a u najvećoj meri nema ni početka ni kraja“.

U noći između subote na nedelju proizveo sam malo otkriće koje se ticalo deset zapovesti. Kada sam se probudio, pokušao sam da na nov način shvatim probleme koji su stajali pred mnom. Od četiri sata izjutra

otpočinje priliv energije i ovaj talas se ravnomerno podiže do četiri sata popodne, kada isto tako ravnomerno dolazi do njenog pada. Najčistija kreativna energija protiče kroz nas od četiri do sedam časova ujutro. To je vreme molitve, stvaralaštva, novih početaka.

U poslednje vreme neprestano sam ponavljaо: „Vaša duša mora da načini izbor, da definiše šta je za nju važnije - jedinstvo s Bogom ili jedinstvo sa ovim svetom“.

Iznenada sam se setio razgovora s jednim poznanikom. „Doživeo sam osećaj božanskog stanja - rekao mi je.- Znate li kako to izgleda? Pričao sam s jednim prijateljem i tog časa mi se pojavio osećaj da je moje „ja“ van tela“. - „Upravo tako - podržao sam ga. - Doživeo sam isti takav osećaj, samo se unekoliko razlikovao od tvog: kao da se telo istanjuje, postaje lakše i počinje da iščezava; kada taj osećaj iluzornosti tela dođe do neke granice, naše „ja“ prestaje da se poistovećuje s telom - kao da se nalazi svuda, pri čemu nestaje osećaj telesne težine. To nije letenje - jer čak i kada letimo, vezani smo za svoje telo“. - „Slažem se - podržao me je sagovornik. - Samo sam pokušao da opišem svoje stanje onako kako umem“.

Dalje se razgovor nadovezao na temu religije. „Mnogi vernici - rekao mi je - ne mogu da primene veru u stvarnom životu. Moj prijatelj, musliman, strogo se moli pet puta dnevno, živi poštujući Kuran, Ramazan takođe, ali ako ga zaustavi saobraćajac i naplati mu kaznu, u tom trenutku mrzi i proklinje ne samo saobraćajca, ne samo kompletну policiju, već i celu Rusiju“. - „To je danas problem svih religija - rekao sam mu. - Vernik smatra da je religija - jedno, a realan život - nešto sasvim drugo. Neki ljudi se strogo pridržavaju svih rituala, odnosno poštuju formu, a gube sadržaj. I to već ne predstavlja jaz između religije i života, već ponor koji se sve više širi“.

Sve dok u našoj podsvesti ne budu zamenjeni idoli, sve dok se sistem prioriteta bude izgrađivao u korist voljene osobe, svaki pacijent koji se uzda u moju pomoć samo će mi oduzimati energiju. Ispostavilo se da je osobi prepunoj mana opasno pomagati, kao i da je to opasno za obe strane. Ko god pomaže ljudima, a u sebi ne oseća božansku ljubav, kroz tu pomoć će kvariti onog drugog, dok će onaj koji tu pomoć dobija, postati potrošač, vampir i potpuno će zaboraviti na Boga. Iz tog proizilazi da će stradati onaj koji pokušava da pruži pomoć osobi s bezbroj mana. Zbog toga i ne oboljevaju oni koji optimaju, ponižavaju i pljačkaju, dok

one koji brinu o drugima i pomažu im, vrlo brzo stiže kazna. Iako to izgleda nepravedno, u svemu postoji viši razlog.

Opasno je pomagati u ozdravljenju i poboljšanju subbine osobi koja je pohlepna, sebična, koristoljubiva i ne ume da voli. To kvari njenu dušu i gasi u njoj poslednje iskre božanskog prisustva. Sve u svemu, posećujemo svece da bismo poboljšali svoje zdravje i sudbinu. I, naravno, da bismo pomogli duši, ali pritom ne zaboravljujući da će i telu biti bolje, što predstavlja koristoljubiv odnos prema Bogu. A onako kako se odnosimo prema Bogu, tako se odnosimo i prema celom svetu. Zaključak je jednostavan i logičan. Ako sebičnost i vezanost za ljudsku sreću u nekom društvu dođu do tačke s koje nema povratka, u tom društvu više ne mogu postojati sveti ljudi, njihova pomoć će biti izvitoperena, a samim tim besmislena i štetna. Znači, nestajanje svetih ljudi pokazatelj je gubitka božanskog prisustva u jednom društvu. Upravo iz tog razloga i nije bilo svetaca u Sodomi i Gomori.

Po svoj prilici, zaključak ne može biti radostan i vedar: ili će svako dopuzati ka Bogu, prevazilazeći močvaru ljudske sreće, ili će pomoći drugima zaista predstavljati sve veću opasnost, što znači da će duše otvrđnuti i da će u čovečanstvu morati da dođe do porasta talasa uništenja sebi sličnih.

Svako mora da probudi u sebi žđ za Bogom. Prizivi iz nekog razloga ne pomažu. Misli ponovo postaju maglovite, pamćenje pomaže da istovremeno prisustvujemo nečemu što se dešava ali da se istovremeno i distanciramo. Zahvaljujući pamćenju možemo da apstrahujemo i sporedno se tada briše, dok preostaje ono najbitnije.

Razgovor se dotakao teme psihoanalyze. Stavili su mi na sto ceduljicu na kojoj je bilo opisano kako je Sigmund Frojd umirao. Bolovao je od raka vilice zbog čega nije mogao da jede i govori. Na nemačkoj televiziji je nedavno bila emitovana emisija o tome. Naučnik je nekoliko puta operisan i mogao je da govori isključivo pomoću aparata koji su specijalno za njega bili napravljeni. Na ceduljici je neko postavio pitanje da li je sistem, koji je ustanovio Frojd, na neki način bio povezan s njegovim završetkom. Odgovorio sam da u to nema nikakve sumnje.

Počeo sam izdaleka da objašnjavam. Pre nekoliko godina sam čuo na radiju interesantnu informaciju. Naučnici su u blizini ostataka dinosaurusa pronašli čudnu tvorevinu - amorfnu masu, koja je bila sastavljena od kostiju, kamenja i dr. Neki naučnik je izneo iznenađujuću ideju da je to bila masa koju su dinosauri izbacili povraćanjem. Oni

nisu imali analni otvor i creva, već su jeli žrtvu, probavljali je u želucu, a zatim je povraćali. Odnosno, varenje hrane kod životinja koje su se prve pojavile na zemlji malo se razlikovalo od varenja hrane amebe.

Dakle, biološki mehanizam produžetka vrste, odnosno reprodukcije, prvo je bio povezan s hranom, a ne sa seksom. Impuls održanja i očuvanja života pojavio se pre impulsa produžetka vrste, tačnije, produžetak života se prvo manifestovao kroz hranu, a tek potom je energija odlazila na razmnožavanje. Zato, ako čovek gladuje, kod njega prvo slabi seksualni nagon, a želje su na dubljem nivou povezane prvenstveno sa ustima. Simbol želje su usta.

Izvesna žena - stomatolog, ispričala mi je da su problemi sa zubima uvek povezani sa problemima urogenitalnog sistema. Kada žena ima seksualne probleme, kod nje će stradati zubi. Ukoliko se stanje urogenitalnog sistema pogorša, lečenje zuba može da bude neefikasno i da prolazi s neprijatnim komplikacijama.

„Uzgred - obratio sam se publici - kad sam avionom leteo za Frankfurt, čitao sam knjigu o Svetom Aleksandru Svirskom. Umro je u 85. godini života, ali njegove mošti, koje su ležale oko 500 godina, nisu bile osušene niti potamnele, već je koža imala svetložutu nijansu. Mošti su se nekim čudom održale i u doba sovjetske vlasti. Prenesene su u muzej Vojnomedicinske akademije, gde je izvršena ekspertiza posmrtnih ostataka. Svima je bilo jasno da je posredi telo sveca jer nije bilo znakova raspadanja. Ekspertiza je pokazala da kosti i zubi pripadaju šezdesetogodišnjoj osobi. Takođe je i niz drugih pokazatelja dokazivalo da je reč baš o moštima prepodobnog Aleksandra Svirskog.

Odgovor na zagonetku je stigao kasnije. Kod osobe koja je oslobođena, nevezana za svet, procesi unutrašnjeg starenja i raspadanja se usporavaju. I obrnuto. Navešću vam priču koju mi je ispričala jedna isceliteljka. Kod nje je došla jedna žena i rekla: „Začarajte mi jednog muškarca - želim da budem s njim“. „Ne bavim se time - odgovorila joj je isceliteljka. - Odlazite odavde“. A ova, uvređena do srži, okrenula se, napravila nekoliko koraka i srušila se na pod. Ljudi su joj pritrčali, ali je ona već bila mrtva. Odmah su pozvali hitnu pomoć, koja je došla tek nakon dva sata. Za to vreme telo se raspalo i toliko je iz njega izbjiao smrad, kao da je umrla nedelju dana pre toga. Lekari nisu mogli da poveruju da je smrt nastupila samo dva sata ranije. Zatim su istražni organi pokušali da pokrenu krivični postupak, ali nisu imali za šta da je optuže.

„Mogu li i dalje da se bavim isceliteljstvom?“ - pitala me je ona. Slegnuo sam ramenima: „Naravno. Navikli ste da pomažete ljudskim dušama, a duši te žene ste takođe pomogli. Sudaranje duše s telom nije se dogodilo zbog vaše krivice“.

Mnogo puta sam čuo da se ljubomore, pohlepne, zavidne osobe, odnosno obuzete strastima, posle smrti jako brzo raspadaju. Čitao sam o tome kako su jednom slavnom glumcu, veoma emocionalnom čoveku, jako brzo propadali zubi. Lekari su mu ih ojačavali veštačkim materijalima, ali su se čak i takvi zubi nakon dva-tri meseca do korena ogoljavali. Zašto se to dešavalo? Zato što glumac nije osećao božansko prisustvo u sebi, i svet koji je stvarao na pozornici, bio je satkan od ljudskih instinkata. Ali budući da je bio talentovan i inteligentan čovek, uspevao je da prodre do same čovekove srži - nagona za produžetkom vrste, tj. bio je fokusiran na seksualnu zavisnost koja leži u osnovi svih želja. Stoga je njegova pojačana zavisnost od želja uzrokovala propadanje zuba.

Ali vratimo se Frojdu. On nije zavisio samo od želja, odnosno nije ispoljavao ljubomoru, uvredljivost, mržnju, već je izgradio ceo sistem poklonjenja željama. Seks je u njegovoј interpretaciji prestao da bude nešto posramljujuće i grešno. Iz jedne krajnosti, ka kojoj je težila religija, naučnik je otiašao u drugu krajnost. Seks je koristan i neophodan - ovi Frojdovi zaključci omogućili su da se opravda seksualna revolucija na Zapadu i pojača tendencija raspada zapadne civilizacije. Da bi se Frojdova duša spasila morala je biti uništena želja, povezana s telom, pri čemu je i um takođe povezan s telom. Zbog toga su rak vilice, nemogućnost da jede i priča bili sasvim prirodne posledice.

Kada su nacisti došli na vlast u Nemačkoj, Frojd nije postradao. Nije bio odveden u koncentracioni logor nego mu je uoči Drugog svetskog rata bilo dopušteno da otputuje u Englesku. Ogromnu cenu za taj izlazak platila je njegova pacijentkinja. Obratite pažnju na to. Frojdov život nije trebalo da se okonča iznenada, on nije trebalo da bude žrtva, mučenik, odnosno objekat poklonjenja. Njegov sistem je morao da proždere njega samog, što se i dogodilo. On je izabrao datum svoje smrti kada mu je ubrizgana smrtonosna doza morfijuma, odnosno - faktički je završio život samoubistvom, što je još jednom potvrdilo njegovu pagansku psihologiju i okončalo raspad njegove ličnosti. Zašto je imao tako veliki uticaj na savremenu psihologiju? Zato što je napipao istinu. Međutim, nije mogao ispravno da je upotrebi.

U suštini, time što je potvrdio jevandželjsku istinu da je stanje duše povezano sa stanjem tela, Frojd ne samo što je obznanio, već je i dokazao da problemi duše dovode do bolesti tela i da uticajem na čovekovu dušu možemo da izlečimo njegovo telo. U tom aspektu psihoanaliza neće umreti, nego će nastaviti da se razvija. Frojd je uočio da najdublje želje uzrokuju bolest. Ali budući da nije bio vernik, nedostajalo mu je energije ljubavi da poveže dve suprotnosti.

Ako je potiskivanje želje loše i dovodi do stvaranja kompleksa, po Frojdu to znači da je potrebno obrnuti proces na drugu stranu i potpuno udovoljavati svim željama. Ali Bog ne traži od nas da uništimo želje. Ne treba ubijati želju, ali je ne treba ni podsticati niti joj se potčinjavati. Religija apeluje na obuzdavanje želja. U konceptu obuzdavanja sadrže se dve suprotnosti, koje se istovremeno lepo međusobno slažu - potiskivanje, uništavanje želja i istovremeno njihovo spontano otvaranje, razvoj i sloboda. Frojd je kao naučnik uvideo da nije dobro ići nalevo pa je odlučio da treba načiniti zaokret nadesno. Onaj koji ne vidi Boga, ide kroz život teturajući se iz jedne krajnosti u drugu.

Mislim da je Frojd u značajnoj meri došao do svog otkrića tako što je podsvesno imao polazište u hrišćanstvu. Celokupno Hristovo učenje satkano je iz protivrečnosti. S jedne strane, On je govorio o apstinenciji i odricanju: da bi se zadobilo Carstvo Božje neophodno je odreći se bogatstva, preobilne hrane i životnih zadovoljstava. U suštini, proglašio je tezu odricanja od želja, ali je istovremeno rekao: „Tražite i naći ćete, kucajte i otvoriće vam se“... „Ako verujete da će se planina pomeriti s mesta i pasti u more, to će se i desiti“. Hristos objašnjava da strah ubija naše želje i energiju. On o tome govorи figurativno, a ponekad demonstrira i kroz situacije. Tako na primer apostol Petar, koji osećа strah i sumnja u svoje moći, gubi snagu i počinje da tone. Ako analiziramo ono što je Hristos govorio, shvatićemo da ne možemo da donosimo polovične zaključke. Proizilazi da ne smemo ubijati želje. Potrebno je samo uzdržavati se od životinjskih želja i otvarati put za buđenje božanske želje, pa će se tada životinjska energija pretvarati u ljudsku i božansku.

U čovekovom telu cirkulišu dva energetska toka: božanska energija, koja dolazi odozgo i pretvara se u duhovnu, potom ljudsku i na kraju životinjsku energiju. Istovremeno se dešava suprotan proces - niža energija se podiže, pretvara se u višu, odnosno životinjska, seksualna energija se pretvara u ljudsku, a zatim u božansku. Božanska energija

stvara dva vremenska toka, koji, kao dva potencijala kreiraju energiju, a, samim tim, i svaki pokret u Vasioni. Zašto ne treba ubijati želje? Zato što svaka želja proističe iz naših nagona, a nagoni proističu iz božanske ljubavi.

Strogo suzbijanje bile koje želje dovodi do naglog pada energije i do smanjenja ljubavi u našoj duši, naglog porasta agresivnosti, što potom uzrokuje bolesti i probleme. Zbog toga želje ne treba uništavati, već ih treba vaspitavati. Uzgred, o vaspitanju dece: zašto u porodicama s jednim roditeljem nastaju problematična deca? Zato što dolazi do narušavanja interakcije dva energetska toka. Obično je majka simbol pružanja energije, nekažnjavanja, zadovoljstva, ispunjenja želja. To se oseća podsvesno, biološki. Otac je, pak, simbol obuzdavanja želja, njihovog ograničavanja. Otac ograničava i kažnjava, a majka miluje i štiti. Dete odraslo u takvoj porodici je harmonično, u njegovoј duši je mnogo ljubavi.

Više puta sam na predavanjima govorio o problemima jakih, pametnih i strogih žena. One po pravilu nemaju dece ili su im deca podložna bolestima. Majka treba da pomaže detetu da razotkriva, oslobađa energiju želja, da je usmerava na ljubav, ali kada guši dete, kada ne ispoljava nežnost i ne miluje ga, tada uobičajen podsvesno-nasledni mehanizam prestaje da funkcioniše. Dete je iskompleksirano, skrhano, instinkтивno prati majku i ubuduće već samostalno potiskuje svoja osećanja i želje. I što je manje ljubavi u njegovoј duši, time se snažnije aktivira mržnja prema celom svetu.

Odsustvo umeća da volimo i ispravno razmišljamo je pravi uzrok pojave kriminala. Kada su psiholozi istraživali ličnost sadista i serijskih ubica, došli su do interesantne činjenice. U zatvorima su ovakvi ljudi bili najprezreniji i najponiženiji. Što je više poniženja i uvreda neka osoba pretrpela u zatvoru, postajala je nasilnija. Ako se energija zaustavi - nastaje bolest. Isprva se ona krije u našim osećanjima, a zatim prelazi u telo. Znači, ako se energija pokrene i oslobodi potisnutu emociju, tada čovek ozdravlja. Stoga on treba bar da progovori! Da otkloni naviku potiskivanja energije i želja.

Pronalazak koji je načinio Frojd bio je sjajan i odmah dokazao svoju istinitost. Energija se ne sme potiskivati, čovek ne treba da se guši. Preostala je samo još jedna sitnica: objasniti šta je zapravo čovek. Ako je čovek samo telo, um, nagoni, tada je potrebno oslobođiti ih se i sistem

će proraditi i spasiti ogroman broj ljudi. Sistem je proradio, ali je pre toga uništio svog tvorca.

Edipov kompleks je zamenjen kompleksom Frojda i autor psihanalize nije mogao da se izbori s tim kompleksom. Zaključak je jednostavan i logičan: čovek nije samo telo, um, nagoni, već je, pre svega, božanska suština koju ne treba pritiskati. Nedopustivo je njeno suzbijanje i ograničavanje. Štaviše, da bi se normalno razvijala, potrebno je da se povremeno obuzdavaju nagoni. Površno tumačenje velikih istina mnogo je opasnije od ma kakve laži i prevare. Čovek oseća da je istina tu, u blizini, i, zaboravljujući da treba da bude oprezan, odlazi u suprotnom smeru. Mislim da većina hrišćanskih sledbenika greši upravo u tome. Od onoga što je govorio Hristos uzima se samo ono što može da se nauči. Čovek olakšava sebi posao i bira gde će da podje - levo ili desno, a onda počinju problemi. I to ozbiljni problemi.

Nebitno je da li smo naučnici, kompozitori ili umetnici. Pogrešna slika sveta je pogrešan energetski tok koji je osuđen na slabljenje, a samim tim - i čovek i čitavo društvo će se razboljevati i umirati.

Neko iz publike mi je postavio interesantno pitanje:

- Da li možete da proanalizirate roman Bulgakova „Majstor i Margarita“?

- Hajde da pokušamo - rekao sam - bez ikakve pripreme. I mene interesuje šta ćemo dobiti. A dobićemo sledeće: primetili ste da su u današnje vreme sve reklame u časopisima i popularnim knjigama iz ezoterije usmerene samo na ispunjenje želja. A to je najobičnija vrsta paganizma. Uče vas da se fokusirate na svoje želje, da upravljate budućnošću zarad zadovoljenja svojih želja, izveštavaju o tehnikama koje će ubrzati njihovo ispunjenje.

Na jednom predavanju sam ispričao priču o izvesnoj ženi koja se dve godine neprestano molila da dobije stan. Čudom ga je dobila, ali je nakon mesec dana izgubila sina jedinca.

Današnje knjige iz ezoterije su vrlo čitljive, te nas zato i vraćaju u paganstvo. Da bi paganin verovao u Jedinog Boga, da bi osetio da je u ovom svetu apsolutno sve povezano i potčinjeno Tvorcu, on treba da uloži ogromne napore, prođe najteži put ograničavanja želja i uveća svoju duhovnu energiju. Pročitajte Stari zavet! Kakav su neverovatno težak put morali da prođu Jevreji da bi postali svesni Jedinog Boga, dok za degeneraciju duše nije potreban nikakav napor. Degeneracija nam, naprotiv, daje energiju koju smo dobili „džabe“. Zbog toga, naša

životinjska priroda teži ka lakoj energiji, odnosno ka grehu. Još jednom podvlačim: degradacija je prijatna a razvoj je bolan. Ali razvoj daje uvećanje ljubavi, a degradacija nam je oduzima.

Ljudi su navikli da plaćaju za zadovoljstva svog tela, i zato će sve što se naziva biznisom uvek imati tendenciju da razvija telo i uništava dušu. Ova tendencija ka degradaciji će uvek biti prisutna, ali će početi da ubija onda kada ne bude više bilo kontrole nad njom. Dakle, vraćamo se Bulgakovu. On opisuje socijalistički sistem - sistem ateista, ljudi koji ne veruju u Boga. Ali čovek ne može da ne veruje ni u šta. Životinja može da ne veruje, ali čovek poseduje razvijenu dušu. Duša omogućava daleko veći raspon vremena i sezanje u budućnost, i bez vere, težnje prema nečemu višem čovek jednostavno neće biti čovek. Zbog toga će onaj koji ne veruje u Boga verovati u voljenu osobu, u svoje želje, u svoje blagostanje, odnosno - ateista je osuđen da bude paganin.

Kada je primitivni čovek došao do paganskog shvatanja Boga, on je načinio korak koji ga je odvojio od životinje. Obratite pažnju na to da se svuda i oduvek u ljudskom društvu na određenoj etapi pojavljivala potreba za verom u lokalne duhove, božanstava i dr. Znate li zašto? Zato što lokalni duh upravlja svim događajima na tom prostoru. Verujući u lokalnog duha, čovek uči da shvata sve uzročne-posledične veze koje se dešavaju oko njega. Sve što se dešava, svaki događaj, pripisuje se volji lokalnog duha, što znači da su svi događaji povezani i proishode iz jedne tačke. Što je veći stepen razvoja društva, veća je sfera delovanja duhova i paganskih bogova. Što je više energije u čovekovoj duši, on snažnije oseća jedinstvo svih događaja koji se dešavaju oko njega. To znači da pre ili kasnije u svom razvoju čovek neminovno mora da dođe do ideje monoteizma, odnosno apsolutnog jedinstva svih događaja koji se odvijaju u Vasioni. Zato, kada životinja teži da postane čovek - to je normalan proces. Kada paganin prihvati monoteizam, to je takođe normalan proces - životinja se jednostavno pretvara u čoveka, ali kada je suprotno, kada čovek teži da se pretvori u životinju, taj proces uništenja i gubitka energije po pravilu je nezaustavljiv. Tada nema povratka.

Taj proces je uvek vodio ka raspadu i smrti, što je i opisano u Starom zavetu. I kada čovek, osetivši jedinstvo s Tvorcem, počne da popušta svojim životinjskim željama i sklizne nazad, u paganizam, on je osuđen na propast. Pročitajte Stari zavet, tamo je sve lepo napisano.

Opet se vraćamo na Bulgakova. On je živeo u paganskom društvu i osetio je kako ono polako gubi svoje moralne vrednosti. Monoteizam u

obliku ateizma počeo je da se degeneriše u okultizam i magiju. Šta su magija i okultizam? To je korišćenje božanskog plana zarad ličnih interesa. Kada se prvobitni čovek obraćao lokalnim duhovima posredstvom magijskih bajalica, on je pokušavao utiče na uzročno-posledični tok događaja u svom okruženju. Male, primitivne želje karakteriše mali, primitivni lokalni duh. Zapravo, obraćajući se lokalnim duhovima, čovek se obraća svojoj podsvesti, i, kroz ideju jedinstva svega onoga što se dešava na određenom mestu, on se uključuje u taj proces i u određenoj meri njime upravlja. Ali kada se čovek obraća Tvorcu Vasionem sa istim takvim malim i sebičnim željama, situacija se kardinalno menja. Ćelija pokušava da potčini sebi ne samo nekoliko ćelija u svojoj okolini, već čitav organizam. Stoga ona više nema pravo da postoji.

Primitivno pagansku tendenciju raspada ateističkog društva prvenstveno osećaju veoma duhovne osobe. Osobi koja je umetnički nadarena dešava se ono što će se zatim dogoditi i čitavom društvu. Umetnik otkriva i odražava tendenciju koja je prisutna u svima. Odricanje od Boga ne vodi samo ka paganizmu, već i životinjskom principu. S obzirom na to da je u pitanju visoka energija, nastaje tendencija đavolizma. Delo Bulgakova opisuje stanje ljudske duše koja je izgubila Boga i oseća svoju degeneraciju. Ali, razumljivo, pojačava se i oholost kod autora koji u svom delu uvek opisuje sam sebe i na taj način pokušava da reši svoj problem. I zato je potpuno logično da kod Bulgakova otkazuju bubrezi usled čega on umire.

Još mnogo ranije, pre Bulgakova, istu takvu tendenciju gubljenja božanskog, poklonjenja svesti i željama zabeležio je Gogolj. Zbog toga je bio toliko opsednut demonima, imao psihičke probleme i skončao na čudan način. Nije slučajno što je pisac svoje najznačajnije delo nazvao „Mrtve duše“. Osećao je kako izumire savremeno društvo, opisao je taj proces i pokušao da stvori sliku pozitivnog heroja koji bi društvu poklonio novu ideju, ideju sopstvene transformacije. U tome nije uspeo, zbog čega je spasio drugi deo romana. Pozitivan junak, koga je Gogolj pokušao da oslika, i dalje nije imao ljubav u svojoj duši, nego je njegova transformacija bila površinska. Takav heroj nije mogao da spasi društvo mrtvih duša. U poslednjih nekoliko godina Gogolj se okrenuo ka Bogu, ali budući da je bio predstavnik svog vremena, nosio je na sebi prljavštinu društva koje ga je okruživalo, uzimao ju je na sebe i nije uspeo da prevaziđe samouništavajuće tendencije tog društva.

- A šta je sa Puškinom? - iznenada je upitao neko iz publike.

- U redu. Setimo se da jedno od njegovih najpoznatijih dela, „Bajka o popu i njegovom radniku Baldi“ predstavlja izrugivanje sveštenstvu. Puškin je video da se crkva, koja je sebi potčinila državu, preporađa i pretvara u velikog feudalca - veleposednika. Nepoštovanje prema crkvi Puškin je preneo na nepoštovanje hrišćanstva i, uopšte, veru u Boga. Ovu opasnu granicu bilo je lako preći jer se crkva čvrsto vezala za hrišćanstvo i dozvoljavala spoznaju Boga samo kroz sebe. Puškin je izgubio veru i osećaj jedinstva s Bogom, a počeo je da se klanja svojim željama, tj. nagonima. Otisnuo se u beskrajne seksualne pustolovine. Imao je dve tendencije: da ostvari nagon za samoodržanjem - kontrolom, ili nagon za produžetkom vrste.

Ako se zamislimo, poema „Evgenije Onjegin“ predstavlja Puškinovo priznanje kraha čovekovog nastojanja da shvati kako je uređen svet, kako da s njim bude u interakciji, kako da otkrije smisao života i kako da zadobije i spozna svoju sudbinu. Budući da nije uspeo da realizuje prvi nagon, preostalo mu je da to pokuša s drugim. Seks je povezan s ljudskim telom, njegovim „egom“. Klanjanje željama i seksu jačaju čovekov egoizam. Što čovek ima bolje mišljenje o sebi, time brže raste oholost i opada moralnost. Dakle, Puškin ne samo što je zavodio žene koje su mu se dopadale, već je pisao uvredljive epigrame o njihovim muževima. Kako se ophodimo prema ljudima, neminovno nam se vraća istom merom. Zašto? Zato što nam se događa upravo ono što odgovara strukturi našeg polja, našoj podsvesti. Kako se u duši ophodimo prema okruženju, to postepeno prelazi u našu podsvest i nakon nekog vremena na isti način se ophode prema nama. Ponekad nam se vraća tek nakon nekoliko godina, ponekad i na kraju života, a ponekad tek u sledećem životu. Puškin je morao da nastrada upravo zbog onoga čemu se klanjao. Ono zbog čega se odričemo Boga i ljubavi mora biti uništeno. Kada se sam suočio s bračnim neverstvom, ispostavilo se da uopšte nije mogao da prihvati razaranje onoga čemu se klanjao i njegova nekontrolisana mržnja prema izvoru bola, osuđivanje i uvređenost, stvorili su jak program samouništenja. On je bio osuđen na propast i nije slučajno što ga je Dantesov metak pogodio baš u donji deo stomaka.

Kroz svoje nepodnošljive patnje on je delimično okajao gubitak vere u Boga i klanjanje ovozemaljskim vrednostima. Već decenijama nastavnici u školama hvale Puškinov talenat a niko i ne sluti da je ovaj

talenat zalutao, i to tragično zalutao. Tragična smrt je bila prirodna i nužna za njega. Postavlja se pitanje: kakve veze s tim ima carska vlada, koja se okriviljavala za sve grehe? Uzgred, krava je u to vreme koštala četiri rubalja, a Puškin je svojoj porodici ostavio dug od oko 160 hiljada rubalja. Ove dugove je zatim platio car.

Mislim da je Ljermontov mrzeo vrh carske Rusije jer je osećao da su ti ljudi takođe zalutali, da ne mogu pomoći narodu kojim upravljaju. Vlast koja izgubi Boga vodi zemlju u propast - Ljermontov je to osećao i pod svakim izgovorom je optuživao vlast. I što se jače stezala omča oko njegovog vrata, imao je silniju želju da pronađe krvce i u njegovoj duši se više nagomilavao prezir i nezadovoljstvo situacijom.

Ljermontov, koji je izgubio Boga u sebi, mučio se i patio kao svaki talentovan čovek. Međutim, za razliku od Puškina, on je pokušao da realizuje nagon za upravljanjem. Poklonjenje volji, sudbini i svesti dovode do neverovatnog povećanja oholosti. Kada je povиšena oholost, čovek pokušava da pronađe Boga, pri čemu uništava sve ovozemaljsko oko sebe. Junak Ljermontova, Pečorin, uporno to čini. Ljubav nam često dolazi onda kada sve izgubimo; kada nas silnici vređaju i ponižavaju - preostaje nam samo da se uzdamo u Boga i iz tog uzdanja se pojavljuje ljubav. Da bismo osetili ljubav, neophodno je da smanjimo vezanost za svet. Pečorin pokušava da smanji ovu vezanost u ljudima tako što ih ponižava, sejući oko sebe potpuno razaranje. On se nada se da će raspaliti iskru ljubavi u ljudskim dušama i poći za njom. Međutim, čak i kada mu kneginja Meri priznaje ljubav, on shvata da je uspeo da rasplamsa samo strast.

Čovek koji nije preterano ohol prevazilaziće vezanost na prirođan način - kroz molitvu, težnju prema Bogu i kroz nevezanost. A kod osobe sa prekomernom ohološću, razaranje vezanosti se dešava kroz uništenje spoljašnjeg sveta, ona seje smrt oko sebe, razaranje i uništenje. Pečorin predstavlja prototip budućih potresa, ratova i dr. Međutim, stvaranje novih vrednosti sa uporištem na razaranju je opasna tendencija.

Porast đavolizma neizbežno vodi ka samouništenju i Pečorin traži smrt. Smrt je tražio i Ljermontov. Kada je ponižavao Martinova, potajno se nadao upravo tome. Uprkos poniženjima pred svima, Martinov se prvi put uzdržao, samo rekavši: „Zamolio sam vas da me ne ponižavate pred svima“. Ali Ljermontov ga ponovo proganja i iznova ga, glasno se smejući, s blagom podrugljivošću pita: „Nećeš me valjda zbog toga izazvati na dvoboj?“ Pesnik ne želi da živi, već traži smrt jer oseća da je

I ljubav nestala iz njegove duše. Čuo sam da su Martinova, kada je već bio u dubokoj starosti i živeo u Australiji, pitali: „Da li vam je žao što ste ubili velikog pesnika?“, a on je odgovorio: „Ako bi se sve ponovilo, tog podlaca bih opet ubio“.

Čovek umetnosti mora da ide ispred svih, jer opisuje dušu. Mučeći se i pateći, on celom društvu pokazuje šta će se uskoro dogoditi.

- A šta je s muzikom? - iznenada se čulo pitanje iz publike.

Slegnuo sam ramenima: zakoni su isti za sve.

- A šta možete da kažete o Čajkovskom? - nije se snebivao muškarac koji je postavio pitanje.

- O samoj muzici mi je teško da sudim - odgovorio sam. - Hajde da analiziramo njegovu muziku kao prilog uz događaje.- „Labudovo jezero“ po svoj prilici predstavlja najpoznatije baletsko delo. Muzika Čajkovskog, iz sasvim razumljivih razloga, mora da bude uklopljena s dešavanjima na pozornici. Ogroman broj ljudi je gledao „Labudovo jezero“, ali mislim da nijedan od miliona gledalaca ovog baleta nije shvatio smisao dela, kao i zašto Odetu i Odiliju mora da igra jedna te ista balerina.

Kada ne shvatamo smisao predstave, tada ne razumemo ni na šta nas ona poziva, što znači da umetničko delo može da nas usmeri na pogrešan pravac. Prosečan gledalac saoseća sa sirotom lepoticom Odetom, kojoj je zla Odilia otela mladoženju. Ispada da je zlo pobedilo dobro i publika iznutra negoduje, saosećajući s jadnom Odetom. Simbol dobrote uništava se silama zla. Dakle, ako čovek u većoj meri bude saosećao s nesrećnom Odetom, kod njega će se pojačavati sklonost ka homoseksualnosti. I ako balerina bude plesala, a na unutrašnjem planu se klanjala Odeti prezirući Odiliju, ona će u svojoj duši pojačavati sklonost ka nemoralu i razvratu.

- Teško je poverovati u ovo što sam rekao? - smeškao sam se. - Dozvolite mi da vam objasnim. Nedavno sam razgovarao s jednom pacijentkinjom koja mi je pričala svoje snove - čisto po Frojdu. U snu je prišla ringišpilu i vozila se na njemu. Odjednom je ringišpil počeo da se obrušava i pada. Ona je vrištala od straha. Pokušavala je da iskoči i da ga zaustavi, ali utom ju je uhvatila policija i pretila da će je strpati u zatvor. Iza tog sna odmah je usledio novi: uhvatili su je neki Arapi, a ona je plakala i molila ih da je poštede. Čini se da su se sažalili i pošteli je. Snovi su bili realni i veoma teški. Žena me je zamolila da joj objasnim s čim to može biti povezano.

To je vezano za vašu čerku - rekao sam joj. - Niste je naučili da prolazi kroz bolne situacije. Ona sluti da joj se približavaju neki događaji od kojih oseća strah i ne može da ih prihvati. Ringišpil predstavlja - točak, simbol sADBINE. Odnosno, vašoj čerki se približavaju neki problemi u životu i budući da ona ne može da ih prihvati, sva njena osećanja se prenose na vas. Za njene greške ćete odgovarati vi, a Arapi, koji prete da će vas ubiti, simbolizuju muškarca koji može da ponizi vašu čerku, a to poniženje, potrebno radi pročišćenje njene duše, ona možda neće uspeti da prođe.

- Čudno - rekla mi je - moja kćerka se priprema za skorašnju udaju.

Napravio sam pauzu da bih shvatio kako su snovi povezani s brakom njene čerke. Shvatio sam da u svesti svake žene udaja predstavlja istinsko zadovoljstvo, ispunjenje želja, simbol sreće, dok je na podsvesnom planu to uniženje sADBINE, potčinjavanje mužu. Žena mora sebe da žrtvuje radi dece i muža (kao i muž, uostalom). Komunikacija ne može da postoji bez žrtvovanja i moguća je samo ako svako žrtvuje nešto zarad onog drugog. Za komunikaciju i povezanost među ljudima potrebno je mnogo energije. Ako čovek nije navikao da se žrtvuje i brine, ove veze se kidaju.

- Dakle - rekao sam joj - vaša čerka se plaši budućnosti koju opaža njena podsvest. Ona ne želi sebi ništa da uskraćuje, da se žrtvuje, da zaboravi na sebe zbog dece i muža. Besane noći, bolest dece, sukobi, teškoće i problemi - sve joj to predstoji da prođe. To je najvažniji element ljudske sreće. Bol nas primorava da idemo ka ljubavi aktivnije jer je bez bola razvoj nemoguć. Zbog toga se kod devojke koja se udaje u duši sudaraju dve tendencije: sreća tela i sreća duše. I ukoliko pobede interesi tela, ona neće hteti da se uda, neće hteti da rodi decu, nego će, poput Ljermontova, gurati svoju porodicu u propast. Ako pobedi ljubav, tada će sva iskušenja koja su primerena suptilnom planu, doživeti s lakoćom i izrodiće zdravu decu. Ako pobede blagostanje, egoizam i udobnost, malo je verovatno da će deca biti zdrava, kao i da li će se uopšte pojaviti na svet, a tada će odgovornost snositi ne samo majka, već i baka.

Pogledom sam obuhvatio ljude koji su sedeli u publici.

- Dakle, Odeta susreće Zigfrida i njena duša se priprema za stvaranje porodice. Ona treba da se uzdigne iznad svojih želja, težnje ka sigurnosti i blagostanju, tj. potrebno je da prihvati njihov kratkotrajni krah i sačuva ljubav. Odilija, Odetina suparnica, zapravo je njen odraz u

ogledalu, njena mračna podsvest, njeni nagoni u kojima caruju poklonjenje seksu i blagostanju. I Odilija mora da preotme Zigfrida od Odete, da ga bar na kratko udalji kako bi je uniženi nagoni podstakli na ljubav prema Bogu. Odeta na spoljašnjem planu, umom, opršta neverstvo, ali njena duša ne može da oprosti i da sačuva ljubav. I iza svih tih ruža, dragulja i muslina, krije se najobičniji seksualni nagon koji guši ljubav. Lepa Odeta se klanjala seksu, iako je veoma suptilno, uzvišeno i elegantno prikrla to poklonjenje.

Muškarac koji se klanja svojim seksualnim željama i ne može da prihvati njihov krah, osuđen je da ih izgubi, a to su impotencija ili homoseksualnost. Gubitak želje se ponekad sprovodi kroz gubitak života, tako da bi vremenom prelepa Odeta postala prostitutka, a zatim lezbejka, a u najboljem slučaju - monahinja, pokušavajući da prevaziđe svoju seksualnost i pretvori je u ljubav prema Bogu.

U umetničkim delima je lako napraviti srećan kraj uništenjem čarobnjaka koji je bacio čaroliju na pozitivnog junaka i tako dokazati da dobro pobeđuje zlo. Ali budući da je zlo posledica prekomernog klanjanja dobrom, nemoguće ga je uništiti. Zlo su naše strasti i svaka snažna vezanost koja ograničava ljubav pretvara se u zlo. Strast i želje se mogu uništiti, ali tada i mi umiremo zajedno s njima. Stoga je proces pobjede nad zlom - proces pobjede nad svojim strastima, sopstvena bolna transformacija, koja se ne može postići bez ljubavi prema Bogu. Zato u stvarnom životu nije uvek moguć „happy end“.

A sada se prisetimo sudbine Čajkovskog. On je bio talentovana i pasionirana osoba, ali je izgubio jedinstvo s Bogom. Osuđen je da se klanja ili oholosti ili seksualnosti. Ali tu seksualnost je prikrivao vrlo lepo i elegantno u vidu klanjanja ženskoj lepoti i uzvišenim osećanjima. Ludo se zaljubio u jednu glumicu i htio da je oženi. Ona je na kratko otišla na turneju u Varšavu a Čajkovski je iz novina neočekivano saznao za njen venčanje s drugim muškarcem. Nije mogao da podnese osećaj izdaje, kraha idealu, nada i uzvišenih osećanja. Iz toga sledi smrt, homoseksualnost ili okretanje Bogu. Krajnji ishod vam je poznat iz njegove biografije (Čajkovski je za života nekoliko puta pokušao samoubistvo. Bio je homoseksualac, a veruje se da je život okončao samoubistvom, jer je popio arsen, koji je po simptomima podsećao na koleru, u to vreme rasprostranjenu u Rusiji - prim.prev.)

Kompletna ruska umetnost predstavlja opis patnje čovekove duše koja je izgubila veru u Boga, za razliku od zapadne umetnosti čiji se predstavnici preterano ne muče, već se bezbrižno i radosno klanjaju željama i blagostanju, pritom se neprimetno degenerišući. Najstrašniji gubici su oni koje ne možemo da uočimo. A ruski umetnici, pesnici i pisci su ih uočavali.

Jednom prilikom su mi prijatelji-slikari pričali o pojedinim činjenicama iz biografije Mihaila Vrubelja. Jednog dana je s prijateljem otišao da se kupa na reci i ovaj je sa iznenađenjem primetio da su grudi slikara prepune ožiljaka. Ispostavilo se da se Vrubelj ludo zaljubio u neku ženu, ali da romansa nije uspela. Osećao je tako strašan duševni bol da je nožem nanosio sebi rane po grudima i tako je fizičkim bolom olakšavao onaj, duševni. Da bi preživeo, kod njega se aktiviralo preusmerenje, odnosno ogromnu energiju koja je tražila izlaz, Vrubelj je sa nagona za produžetkom vrste preusmerio na nagon kontrole i samoodržanja.

Da bismo preživeli nužno je da upravljamo situacijom, da je kontrolišemo, potčinjavamo sebi okolinu. Kao čovek sa velikom energijom i talentom, Vrubelj je odmah osetio da je posredi đavolizam. Pokušao je da se u tome zaustavi tako što je naslikao platna „Oboren demon“ i „Demon koji sedi“, na kojoj je predstavljen demon koji je zamišljen i pati. Njegova slika nosi pečat uništenja - kao i kod svih impresionista - oblici se nanose zasebnim potezima četkice. Deca pojačavaju sklonosti roditelja i potpuno je razumljivo što je Vrubeljevo dete rođeno sa zečjom usnom - znak blokiranja svesti. Kod osoba koje imaju izuzetne sposobnosti često se primećuje ta mana; smrt prouzrokovana upalom pluća je ista šema blokiranja i uništenja oholosti. Činjenica da je Vrubelj kasnije poludeo i oslepeo, manifestacija je istog tog procesa, jer svest koja zaboravi na Boga odmah poprima demonske odlike.

RAD NA SEBI

Do polaska voza za Sevastopolj ostalo je još dva sata. Krenuo sam mnogo ranije da ne bih brinuo zbog saobraćajnih gužvi u Moskvi. U principu se do stanice može doći za oko četrdeset minuta. Međutim, u poslednje vreme više volim da čekam, nego da za nečim trčim. Godine, možda? Uzgred, odakle poznata izreka: „Najgore je čekati i sustizati“. Kada nešto očekujemo, to je zavisnost, a zavisnost stvara strah. I što više očekujemo od budućnosti, time više brinemo o njoj i od nje zavisimo. A kada nešto sustižemo, plašimo se da nećemo uspeti i opet se pojavljuje strah od budućnosti. Ponovo je u pitanju isti problem poklonjenja budućnosti. Naučio sam da čekam bez ikakvog nadanja i da sustižem bez imalo zabrinutosti. Tek nedavno sam shvatio izreku starih Rimljana - „Požuri polako“. Odnosno, sve se može raditi brzo, ali istovremeno u sebi biti smiren.

Sećam se kako sam pre nekoliko godina leteo iz Volgograda. Do leta je bilo sat i po vremena, a vožnja do aerodroma je trajala oko sat vremena. Već sam postajao nervozan, ali me je vozač, sin mog prijatelja smirivao: „Ne brinite - pritisnuću gas i za četrdeset minuta ćemo doleteti“. Seli smo u automobil i zaputili se ka aerodromu. Isprva su pored nas promicali prizori večernjeg grada, a zatim - auto-put. Četrdeset minuta kasnije, pogledao sam na sat. Vozač je primetio moj gest i još jače pritisnuo gas. Do leta je ostalo još pola sata. Prolazili smo pored nekog mračnog, zabačenog sela. Predložio sam da se zaustavimo i saznamo gde je put za aerodrom. Optimizam je kod mladića splasnuo i on se nakon pet minuta vratio i saopštio da smo prešišali aerodrom za 40 km.

Nekada bih se odmah kajao što sam dopustio sebi da zavisim od mišljenja druge osobe. Budući da smo već kasnili u polasku, žurili smo, a kada je čovek u žurbi, on gubi kontrolu nad situacijom. Žalio bih, bio uznemiren i potajno mrzeo onoga kome sam poverovao, a zatim i sebe jer sam dopustio da zavisim od drugog. Sada sam video samo jedno: ako se budem nervirao, vozač će juriti još više.

Zavalio sam se udobno u sedište i potapšao vozača po ramenu. Prvo pravilo je: ni za čim ne treba žaliti. Drugo pravilo je: nigde ne treba žuriti, ali treba ići brzo. Treće pravilo: sve što će se desiti ne određujemo mi. Mi činimo sve što možemo, i stoga ne treba da preuzimamo na sebe previše odgovornosti. „Pusti muziku“ - rekao sam mu. Deset minuta pre

poletanja aviona stigli smo na aerodrom. Uspeo sam da čekiram kartu pri čemu sam primetio da mi je raspoloženje bilo ravnodušno - nisam osećao nikakvu sumanutu radost zbog toga što smo uspeli. Iako bi se, da sam zakasnio, dogodilo more problema. Prisustvo visoke energije veoma je dobar osećaj. Umesto razaranja, celokupna energija je otisla na stvaranje. Shvatio sam kako ljudi postižu uspeh u životu. Potrebno je da se ispravno ponašaju u kritičnim situacijama.

Prilikom stresa, u toku oslobađanja energije, otvara se podsvest. Takav stres predstavljaju: opasna situacija, fizička i temperaturna preopterećenja, zaljubljenost, period puberteta, prva ljubav, brak, rođenje dece - sve navedeno je propraćeno ogromnim oslobađanjem energije. Način na koji se budemo ponašali u ovakvim situacijama odrediće našu sudbinu. Sva naša svesna iskustva se sažimaju u emociju i ukoliko je emocija komunikacije sa spoljašnjim svetom harmonična, mi ćemo se razvijati. Celokupan naš pogled na svet se takođe sažima u emociju. Upravo ta emocionalna slika i predstavlja matricu naše reakcije na okruženje. Ona raspoređuje energiju koja prolazi kroz nas.

Naši instinkti takođe predstavljaju slike, i bez te imaginarnе percepcije sveta povratna veza je nedelotvorna. Da bismo reagovali na situaciju koja se pojavila, potrebno je da ogromnu količinu informacije što nam pristiže sažmemo u sliku. Svaka informacija predstavlja događaj u okviru jednog vremenskog isečka. Potrebno je da sve te vremenske snopove sažmemo do jedne desetine sekunde i tada će slika oživeti, profunkcionisati. Uprkos tome što takva imaginarna emocija radi samo deseti deo sekunde, da bi se ona formirala potrebno je mnogo godina. Bez obzira koliki bio volumen informacija i vremenskih isečaka, sve to mora da se sažme u desetinku sekunde. Ono što se ne sažme mora biti odbačeno. Kod neke osobe gustina slike može biti izuzetno visoka, a kod druge slaba. Ali one emocionalne mogu međusobno da liče.

U prethodnim vekovima ljudi su naivno verovali da se razvoj - prikupljeno znanje i iskustvo - sadrži prvenstveno u intelektu. U suštini, razvoj se sadrži u bogatstvu naših emocija. Mentalna informacija se ne sažima. Poezija, slikarstvo i pozorište pomažu da se misao prenese u osećanja i omogućavaju budući razvoj ljudske duše. Kada kulturne i verske tendencije u društvu slabe, hipertrofirana svest tada ne prelazi u svoju suprotnost - osećanje, već ga uništava. U prirodi nisu mogući polovični procesi. Svaki proces, kada dostigne određeni stadijum, prelazi u svoju suprotnost. Misao mora da se pretvorи u emociju, a emocija se

zatim apstrahuje u misao, iako su na dubljem planu misao i emocija jedno te isto. Život takođe mora da se pretvori u svoju suprotnost - bestelesno postojanje u drugim svetovima. Smrt zapravo nije suprotnost životu, već granica između dva oblika postojanja duše.

Zakon jedinstva i borbe suprotnosti odražava strukturu vremena. Uprošćeni model vremena je prsten; svaki proces se odvija kružno: započinje iz jedne tačke i kreće se duž luka. Zatim dolazi do suprotne tačke i nastavlja u suprotnom smeru, a nakon toga se vraća na početnu tačku. Prva polovina kruga je jedna krajnost kojoj protivreči druga. Zato u svakom procesu Vasione postoje dve suprotstavljene tendencije: jedna je vidljiva, a druga nevidljiva. U svakom gomilanju krije se budući gubitak, u svakoj radosti - buduće razočaranje. Što se jače klanjamo dobru time ono brže postaje zlo.

Ako fontana izbacuje vodu nagore, ona neminovno mora da padne dole. I onaj koji pokušava da podeli suprotnosti, mrzi vodu koja pada nadole a klanja se vodi koja stremi nagore. Da bismo uživali u fontani koja ukrašava zelenilo i suncem obasjan park, ne treba da se borimo s vodom koja pada, već je potrebno da na vreme dosipamo nove količine vode.

Zamislite gejzir: on prvo izbacuje vodu, koja zatim pada dole. Tako je i sa našim životom. Mi dobijamo deo božanske energije; ona se pretvara u naše duhovne i materijalne vrednosti u kojima uživamo, a zatim postepeno pada nadole. Dakle, navikli smo da žalimo zbog pada, odnosno gubitaka, da iznalazimo krivce i mrzimo ih zbog toga, a potrebno je samo da količina voda neprestano dotiče i da gejzir postane vodoskok. Odnosno, umesto žaljenja i uvređenosti, neophodno je da naučimo da volimo. U ljubavi nema suprotnosti i oni koji kažu da je mržnja suprotnost ljubavi, jednostavno ne umeju da razmišljaju. Mržnja je suprotnost vezanosti i poklonjenju. Onaj koji mrzi, želi da uništi ono što mrzi, a onaj koji se klanja želi da učini večnim ono čemu se klanja. Poklonjenje i mržnja su međusobno blisko povezani. Kada se klanjamo voljenoj osobi, mi želimo da učinimo večnim odnos i zadovoljstvo s njom. Kada mrzimo voljenu osobu, želimo da uništimo sve odnose s njom, skoro do fizičkog uništenja. Vezanost se brzo pretvara u mržnju i zato sve ono čemu se klanjamo i što želimo da učinimo večnim - ne može da bude večno. Voljena osoba može da ne odgovara svim našim idealima i zato će se pre ili kasnije poklonstvo pretvoriti u svoju suprotnost, odnosno mržnju. Potreba da se nešto učini večnim pretvara

se u želju za uništenjem. Ako čovek nije vezan i ako se ne klanja, osećaj mržnje će mu biti nepoznat. U ljubavi, za razliku od vezanosti i mržnje, postoji jedinstvo, ali i istovremena udaljenost - a to i jeste harmonija.

U ljubavi ne postoje suprotnosti zato što je ona absolutno harmonična. Ljubav sama stvara suprotnosti, ona istovremeno pruža ogromnu sreću i bol. Ljubav ne samo što daje, već i oduzima. Neke osobe, kada dotaknu ljubav, postaju zdrave i srećne, a na druge se sruče nesreće i one umiru. Kada ljudi pokušavaju da zamisle ljubav kao jednu polovinu, npr. sreću, sigurnost, ispunjenje želja, ona se odmah pretvori u vezanost, a iza njenih leđa izviruje mržnja.

Ukoliko naša emocija, koja nastaje prilikom kontakta i interakcije sa svetom, ljubav zamišlja isključivo jednostrano, tada možemo računati na patnje, bolesti i nesreće. Pogrešan pogled na svet i srodne emocije rađaju pogrešne misli i postupke, koji oblikuju naše navike i karakter, a zatim se sve to utiskuje u sudbinu. Stoga se čovek decenijama, a ponekad i tokom nekoliko života, batrga između poklonjenja i mržnje. Potom, jednog lepog dana, posle teške bolesti on umire. Postaje slab i bespomoćan. Nema više snage za mržnju, a više ne može ni da se klanja - nedostaje mu energije za oboje. Potom, iznurenja i sterilna duša iznenada oseti ljubav i oživljava. Spoznajući da se može klanjati samo ljubavi, dobija novu količinu energije čime je pripremljena za sledeći život.

I ponovo vodoskok gejzira izbacuje vodu nagore, a zatim se ona obrušava nadole. Što jaču ljubav čovek oseća, time više ovozemaljske sreće može da dobije i time ona mora da se uravnotežava uz veći bol. Neki osećaju strah pred vodom koja pada, pa smanjuju visinu vodoskoka. Neki rešavaju pitanje još jednostavnije: odmaraju se pored mirne vodene površine gde nema slapova, niti ma kakve fontane. Da bismo se uzdigli nad levim i desnim principom, moramo se fokusirati na ljubav; i što je ona intenzivnija, lakše je pomiriti sve protivrečnosti.

Pred očima mi je iskrsla ikona Kazanske Majke Božje: na njenom licu se istovremeno odražavaju uzvišena tuga i radost. Radost zbog rođenja deteta i tuga jer oseća Njegovu smrt. Radost, jer će On spasiti duše ljudi i tugu jer će biti razapet. U očima katoličke Deve Marije je prisutna samo radost u očima, jer se ostvario njen nagon produžetka vrste.

Psiholozi kažu da čovek ne može istovremeno da doživljava dve protivrečne emocije, i na neki način su u pravu. To je u redu što se tiče

tela. Ukoliko je psiha - telesna funkcija, tada je sve tačno. Ali čovek ima dušu od koje zavisi telo. I više od toga, ako duša ne može da opstane bez ljubavi prema Tvorcu, onda moramo priznati da duša ne može da postoji bez dve suprotstavljene emocije.

Duša u sebi spaja suprotnosti. Postoji etapa koja se zove život, ali, istovremeno, postoji i ona koja otpočinje nakon smrti. Da bismo osetili božansko prisustvo, neophodno je da istovremeno doživljavamo dve protivrečne emocije jer istinska spoznaja Boga pristiže kroz ljubav.

Pre nekoliko dana jedan čovek mi je rekao:

- Patim kada vidim bolesnu decu jer shvatam da ne mogu da im pomognem. Zbog toga još više patim.

- Da li znate do čega će dovesti takva percepcija? - pitao sam ga. - Prvo ćete preuzimati njihove bolesti na sebe, nebitno da li će to biti ista bolest, jer energija bolesti se kod svakog čoveka drugačije ispoljava. Dakle, prvo ćete se razboleti, a zatim umreti. Da biste preživeli okrenućete se drugoj krajnosti - ravnodušnosti i nemarnom odnosu prema ljudima, pri čemu ćete pronaći formulu: ako su grešili, neka za to i plate. Uglavnom ljudi krenu drugim putem. Onaj koji pojačano pati zbog nesreće drugog, da bi preživeo, počinje da se raduje njihovim nesrećama. Zato se lekari, koji previše saosećaju s pacijentima, razboljevaju i skraćuju svoj život, ili piju, ili postaju prikriveni sadisti. Uglavnom se trude da budu ravnodušni i fokusiraju se na sferu novca.

- Šta da radim? - pitao je moj sagovornik. - Kako da se ponašam prema bolesnoj deci?

- S ljubavlju, isto kao što se Bogorodica ophodila prema svom novorođenčetu. Ako budete toliko saosećali sa bolesnom decom, ubijaćete ljubav u duši i zato će se u vama aktivirati program samouništenja. Ukoliko prema njima budete ravnodušni, ubijaćete ljubav u njihovim dušama. Da bismo postali ravnodušni, neophodno je da uništimo osećaj jedinstva s drugom osobom, kao i da se odrekнемo ljubavi prema njoj. Da bi se to postiglo o njoj treba loše misliti, osećati da je loša i tada će naša ravnodušnost biti opravdana. Mnogi smatraju da je ravnodušnost - spokojstvo, ali to zapravo nije tako. Ravnodušnost je spolja neprimetna, ali prilično intenzivna agresivnost prema dušama drugih ljudi. Kada loše mislimo o nekoj osobi, ubijamo ljubav u njenoj duši i zbog toga su ravnodušne osobe, govoreći jezikom crkve, veći grešnici zbog čega će morati da dobiju svoju porciju nesreće.

Dakle, kada vidite bolesno dete, potrebno je da istovremeno budete saosećajni, ali i da osećate ljubav prema njemu. Bolest je mehanizam povratne sprege između nas i Boga. Ona pristiže onda kada je u duši nedovoljno ljubavi. Juče smo je imali dovoljno, a već sutradan se situacija promenila i ona nam nedostaje. Pred nama su dva puta: ili ćemo se razboleti ili ćemo težiti ka Bogu i ljubavi. Onaj čija je duša ispunjena ljubavlju neće ni primetiti nove uslove, jer je za njih već unapred pripremljen.

Dakle, ako vam se pojavila jedino saosećajnost prema bolesnom detetu - nastavio sam - trudićete se da se s tom emocijom izborite tako što ćete neodložno prionuti u pomoć detetovom telu, a to može da naškodi njegovoj duši. Potrebno je istovremeno pomagati telu i duši. Ukoliko je u vašoj duši prisutna ljubav, tada će se pomoći telu dopuniti tako što će se pomoći duši pacijenta. Ljubav nas primorava da se brinemo kako o telu tako i o duši. Ako možemo da pomognemo telu materijalno, kroz novac, brigu, pomoć, tada duši možemo da pomognemo ako umesto patnje i ravnodušnosti budemo osećali ljubav. Ako ste videli bolesno dete i na unutrašnjem planu ste se zaustavili, osetili povezanost s njim, tada će vaša unutrašnja usredsređenost na ljubav i molitva predstavljati najbolju pomoć zato što će lečiti uzrok bolesti.

Odlutao sam od svojih misli zagledan u put. Automobil se kretao prilično brzo i nije bilo nekih naročitih saobraćajnih gužvi. Do stanice me je odvezao čovek koji je pročitao sve moje knjige i posećivao seminare. Kada me on vozi, često vodimo polemike. Ovaj put je on čutao, a ja sam takođe bio zaokupljen svojim mislima. Svako putovanje predstavlja istrgnuće od kuće i normalnog ritma života, izdvojenost. Tom prilikom je lakše koncentrisati misli, stvarati nove slike, dospeti do novog razumevanja.

Danas je 29. oktobar, 2006. godine. Juče smo išli u Teatar na Taganki da pogledamo predstavu čija radnja se dešavala u srednjem veku. Stariji i bogati trgovac nije imao dece, ali je zato imao mladu i lepu ženu u koju je bio zaljubljen izvesni simpatični mladić. Svaki lik u predstavi se nalazi pred izborom: šta je za njega važnije - ljubav ili moralnost, a na kraju treba da pobedi ljubav. Istina, u predstavi ta pobjeda i nije bila baš ubedljiva. Verovatno režiser i glumci nisu u potpunosti shvatili suštinu predstave. Čini se da je uglavnom pobeđivala

seksualna želja, i zato se dešavanja nisu sažimala u tačku. Ali i pored toga, predstava je bila dobra.

Tokom pauze sam prošetao pozorištem. Zaustavio sam se pored fotografije Vladimira Visockog. Ličnost ovog izuzetnog čoveka bila je protkana snažnim individualizmom i moralnošću. To je naročito bilo primetno u njegovim pesmama o ratu. Njegovi junaci su se osećali kao autentične ličnosti; absolutno nisu želeli da liče na druge, a često nikome nisu hteli ni da se potčinjavaju. Istovremeno su bili spremni da žrtvuju život radi drugih, pri čemu su snažno osećali njihov bol. Pojmovi kao što su opraštanje, briga i žrtvovanje bili su za njih prirodni. Oni koji su slušali pesme Visockog, neprimetno su od poklonjenja svetlijoj budućnosti intuitivno prelazili na ljubav i doživljavali je kao najvažniji cilj. U stvaralaštvu ovog čoveka spajali su se nauka i religija. Kolektivno i individualno međusobno se nisu uništavali, već su se dopunjavali i pomagali u razvoju. Svrha umetnosti je naučiti voleti. Visockom je to pošlo za rukom.

Ponovo sam posmatrao put. Danas je prijatan dan. Temperatura je bila ispod nule, a snega je bilo malo. U Sevastopolju, gde sam se zaputio, biće toplije. „Obavezno ću se kupati“ - obećao sam sebi. Za trenutak sam se zamislio i sećanja su me odvela u neki drugi vremenski period. Nalazio sam se u Izraelu, u blizini Tel Aviva, na termalnim izvorima. Kupanje u njima otklanja psihički zamor. Nervna opterećenja su neprimetna, a oporavak traje mnogo duže. Kada je reč o posledicama, svaka konsultacija predstavlja za mene paket nesreća koji mi se svaljuju na glavu i posle kojih obavezno moram da se oporavim. I evo, ležao sam u termalnom izvoru i osećao blaženost, potpuno spokojstvo i opuštenost.

„Moramo da se usredsredimo na ljubav - razmišljaо sam. - Najbolje je znao da voli Isus Hristos. Njegove zapovesti su bile usmerene na očuvanje ljubavi. U čemu je suština onoga što je govorio? Ako su nas udarili po jednom obrazu - da okrenemo drugi? O ljubavi prema Bogu i bližnjem govorilo se još u Starom zavetu. Shvatio sam da je agresivnost u samoodbrani nedopustiva. Ni onda, kada nam drugi nanose bol, ne sme biti unutrašnje agresivnosti“. Ležao sam u vodi i ponavljaо: „Ne opirem se, već prihvatom sve što se događa. Ne branim se ni od jednog nanetog bola i uvrede“. Upravo je na to pozivao Isus Hristos, što znači da sve ispravno činim. Znao sam da će nakon pet do deset minuta ponavljanja

proces poteći automatski i da će biti potrebno samo da ga ponekad podržavam.

I odjednom sam neočekivano shvatio da su reči „Ne branim se“ prestale da deluju. Umesto toga su mi izronile situacije povezane sa smrću ljudi. Zašto su mi došle takve misli? Osećao sam da to nije slučajno, da postoji neka čudna veza. Dijagnostikovao sam svoje polje i uočio četvorostruko-petostruki program samouništenja. Dakle, šta se dešava? Ako se ne branimo, onda ubijamo sebe, a ukoliko se branimo, onda ubijamo drugog?

U svesti su mi se pojavile scene iz Jevanđelja. Eto, Juda je izdao Hrista i po njega su došli stražari. Eto, apostol Petar je branio Hrista tako što je mačem odsekao uho jednom stražaru. Stop! Kakvim mačem? Odakle Hristovim učenicima mač? Zaključak je neočekivan. Apostoli su bili dobro naoružani, ne samo noževima, već i mačevima. Dakle, Hristos nije govorio o fizičkoj zaštiti, već o nedopustivoj mržnji prilikom odbrane.

Ali ležeći u termalnom izvoru i ponavljamajući reči „ne branim se“, nisam mislio samo na odsustvo mržnje i uvređenosti. Odnosno, nisam se branio ni na spoljašnjem, niti na unutrašnjem planu. Iz tog razloga se pokrenuo program samouništenja. Dakle, šta ispada? Da je ipak potrebno braniti sebe? I odjednom sam sve shvatio. Neophodno je braniti se i to intenzivno. Potrebno je braniti se pomoću ljubavi. Odnosno, najviša zaštita se dešava kada se obraćamo Bogu. U trenutku bola i opasnosti u nama se oslobađa energija koju moramo da usmerimo prvenstveno na ljubav i jedinstvo s Bogom, dok samo deo treba da bude usmeren na spoljašnju zaštitu. Ali ukoliko u trenutku opasnosti u nama nema težnje ka Bogu i ljubavi, ostaju nam samo dve mogućnosti: da ubijemo sebe ili drugog. I čini se da je Hristos pozivao da se spoljašnja, primitivna zaštita zameni višom.

Refleks očuvanja ljubavi i težnje ka Bogu omogućava ne samo da se sami promenimo, već da promenimo i druge, kao i kompletnu situaciju, u kojoj se nalazimo, u roku od nekoliko sekundi.

Možemo se zaštititi tako što ćemo drugoga udariti nožem, pripremiti mu ili se odbraniti ne pokazujući nož, već svoju snagu istaći rečima. Možemo se štititi unutrašnjom dobrotom i razumevanjem onoga što se dešava u duši drugog, kao i sprečavanjem takvih situacija svojim unutrašnjim stanjem. Kroz ljubav i okretanje Bogu čovek može da promeni sebe, kao i buduću situaciju. Ako se u trenutku bilo kakvih neprijatnosti, bola i uvređenosti prisetimo Boga i sačuvamo ljubav u

duši, mi ćemo biti pobednici. Možemo u tom trenutku da izgubimo na spoljašnjem planu, ali smo na unutrašnjem, dugoročno, već pobedili. Osoba koja nije navikla da misli na Tvorca niti da mu teži, osuđena je na to da u trenucima bola mrzi druge ili sebe.

Svest me ponovo vraća u sadašnjost. U ovom trenutku osećam nelagodnost - došlo je do naglog porasta vezanosti za ovozemaljsku sreću. Na suptilnom planu sam video da se budući čitaoci vezuju za informaciju i da mi probijaju zaštitu. „Ne treba žuriti s knjigom - pomislio sam. - Prvo treba propatiti i prevazići posledice ne samo konsultacija ili nastupa, već i sledećeg poglavlja u knjizi. Ispada interesantno: posle konsultacija obavezno moram da se oporavljam. Dobro je što čišćenje proradi automatski i što ne dopušta prljavštini da prodre dublje. Posle nastupa se dešava isto, što je razumljivo. Međutim, nikako nisam očekivao da će najopasniji biti rad na knjizi. Po svoj prilici, jedini spas je u tome da se informacija ponudi na takav način da ja za čitaoca iščeznem, a da on u svemu vidi manifestaciju Više volje. Za sada mi to vrlo loše uspeva.

Na početku se dešava erupcija jedinstva sa svetom. Kada čitalac oseti mogućnost za ozdravljenje, vezuje se za mene na suptilnom planu a moja duša klizi od božanskog ka ljudskom. Pročišćenje na ovom nivou ne mogu da izdržim i zato automatski sledi prebacivanje na sledeću kariku u lancu koja se raspada na dve polovine: ljubomoru i oholost. Ljudska ljubav se deli na dve struje. Ljubomora se ispoljava kao žaljenje, ideali i budućnost, a oholost kao volja, upravljanje i sudbina. Krah ljudske ljubavi ni sada ne mogu dostojanstveno da prihvatom, kao ni krah budućnosti. Zbog toga najverovatnije i osećam bolove u ramenu.

Čini mi se da je ovaj proces otpočeo još juče“.

Moj poznanik je i dalje čutao dok smo se vozili.

„Deluje mi da ni njemu nije dobro - razmišljao sam. - Kod mene je jasno da sam istrošen zbog rada, a šta se kod njega događa?“

Dijagnostikovao sam njegovo polje i video vrlo ozbiljne probleme. Program samouništenja je bio osam puta viši od kritičnog nivoa; nije izdržao gubitak budućnosti i idealu.

- Kako ste - upitao sam ga ravnodušnim glasom.
- Dobro sam - odgovorio mi je.
- Niste imali neke probleme?
- Nisam. Sve je manje-više dobro.

- Pojavila mi se iznenadna ideja - rekao sam mu. - Sećate li se da sam govorio o jednoj neobičnoj zakonomernosti. Svaka informacija može da se usvoji ako se sažme u tačku, u sliku. Kakva slika se kod vas formira dok čitate moje knjige?

Zamislio se.

- Mislim da je to opraštanje.
- U smislu - oprosti i bićeš zdrav i sve će biti dobro. Tako nešto?
- Ali vi sami govorite da je najvažnije oprostiti i prihvati situaciju.
- A zbog čega je potrebno opraštati?
- Pa, verovatno da se ne bi pojavila agresivnost.
- I zbog čega još?
- Pa, da bismo sačuvali ljubav.

- Dakle, cilj je ipak ljubav, a ne oproštaj. Mi opraštamo radi toga da bismo sačuvali ljubav u duši, kao i u duši druge osobe. I kažnjavamo takođe da bismo sačuvali ljubav. U sebi uvek moramo da opraštamo, a na spoljašnjem planu često moramo da kažnjavamo da bi se ta ista ljubav očuvala. Stepen kazne zavisi od čovekove spremnosti da se menja. Pogledajte šta s nama čini Bog. Onaj koji ide ka Njemu oseća ljubav i menja se, pri čemu se izbavlja od bolesti i nesreća. Onaj koji neće da se menja, uništava sebe. Tako je sazdan mehanizam evolucije: ako ne želimo da se promenimo - onda se razboljevamo, a ako ne možemo da se menjamo - umiremo. Zbog toga je kažnjavanje često neophodno, ali ne s ciljem da se osvetimo, već da pomognemo čoveku da se promeni, te stoga uz kaznu uvek mora ići ljubav. Dakle, ukoliko u vašoj slici oproštaj zamenjuje ljubav, tada, umesto da potiskujete u sebi energiju bezvoljno prihvatajući situaciju, vi ćete voleti i menjati svet koji vas okružuje, menjajući pritom i sebe.

Biću iskren - nastavio sam - situacija je kod vas ozbiljna. Prvo sam htio da prečutim, da se ne bih mešao u vaše probleme, ali ne želim da vaša smrt bude posledica moje uzdržanosti. Uzgred, već ste bili suočeni sa smrtonosnim situacijama?

On je slegnuo ramenima.

- Pa, nedavno sam imao neprijatnu situaciju. Na krivini sam umesto kočnice slučajno pritisnuo gas i izleteo u suprotnu traku. U susret mi je dolazio automobil, istina udaljen oko pedeset metara. Samo da je bio bliže, oba automobila bi bila smrvljena.

- Da li ste se zapitali zašto se to dogodilo?
- Ne - odgovorio je.

- Ukratko - rekao sam - priznajte sebi: nedavno ste doživeli veliku neprijatnost i niste izdržali krah idealu.

On je odmahnuo glavom.

- Ne bih to nazvao velikom neprijatnošću, nego se čovek samo nepošteno poneo prema meni.

- Šta se dogodilo?

- Jedan moj prijatelj je imao ozbiljne probleme i ja sam mu pomogao. Dogovorili smo se da će zauzvrat i on meni pomoći, a on se sada pravi kao da ništa nije bilo. I evo, već nekoliko dana čekam da se probudi njegova savest. Naravno, ja radim na sebi i opraštam mu.

- Sada je sve jasno - rekao sam mu. - Očekivanje je zavisnost. Što duže čekate, više ćete mrzeti ili njega ili sebe. Očekivanje je gubljenje energije. Pozovite tu osobu i iznesite joj svoje mišljenje. Nikada ne zadržavajte u sebi osećaj uvređenost, zato što je to samoubistveno. Nezahvalnog čoveka treba kažnjavati. Ukoliko ga bar u nečemu ograničite, to će pomoći njegovom vaspitanju. U čemu je smisao kazne? Čovek zaboravlja na Boga i na ljubav, a klanja se svom blagostanju. Ova tendencija ga vodi ka nezahvalnosti, prevarama, krađama. Možemo mu pomoći tako što ćemo ga uskratiti za njegove želje i blagostanje. Isto kao i bolest, to uskraćivanje će ga podstaknuti ka ljubavi i Bogu.

- Ali ja ne mogu da ga kaznim - uzvratio mi je.

Svejedno, iznesite mu svoje mišljenje i izvucite zaključak za ubuduće. A zaključak je jednostavan: nezahvalnim ljudima ne treba pomagati. Precizno govoreći - pomoći telu mora biti minimalna, a pomoći duši - maksimalna. Zato, pomoći nezahvalnom, odnosno zavidnom i pohlepnom čoveku, možemo tako što ćemo ograničavati njegove mogućnosti. Spolja to može da izgleda kao kazna.

Setite se šta je Hristos govorio - da treba spasavati onoga ko traži pomoć. Ali zašto je onda govorio: „Ne bacajte bisere pred svinje“? Jer je najvažnija pomoći informacija. Znači, svakome treba pomagati na različite načine. A osnovna pomoći je u tome da se čovek približi Bogu, u tome je suština vaspitanja. Kada čekate da se kod čoveka probudi savest, vi na taj način odustajete od vaspitanja, od davanja energije, što znači - od ljubavi. Vaspitanje je pre svega ljubav, a zatim nagrada i kazna, podrška i ograničenje.

U vašem pogledu na svet mora da postoji ideja vaspitanja, odnosno sopstvene transformacije, kao i transformacije okoline. U našoj podsvesti postoje samo dve pozicije: čovek se menja, ili ga mi

uništavamo. Ukoliko odlučimo da je osobu nemoguće promeniti i vaspitati, naše emocije gneva, osuđivanja i uvređenosti podsvesno se usmeravaju na uništenje onoga koji nas je uvredio.

Svaka komunikacija s drugom osobom predstavlja vaspitanje. Da bi se prihvatile nova informacija, potrebno je da se promenimo. Mi drugoj osobi pružamo energiju i brigu i moramo od nje da zahtevamo isto. Odnosno - nije dovoljno da budemo samo altruisti i da se žrtvujemo, već iste osobine moramo da odnegujemo i u drugima. Ako smo srećni, treba i druge da naučimo da budu srećni.

Automobil se zaustavio kod železničke stanice i mi smo izneli stvari iz njega. Potom se moj saputnik udaljio na pet minuta zbog svojih obaveza, naime s nekim je trebalo da se sretne i porazgovara. Kada se vratio, osetio sam jedva primetnu promenu kod njega. Dijagnostikovao sam mu podsvesnu agresivnost i video neverovatnu sliku: sve je bilo besprekorno. Program samouništenja je nestao.

- Uzgred - obratio mi se - pozvao sam tog čoveka i izneo mu svoju poziciju. Rekao je da želi sa mnom da se sretne i da iskreno porazgovaramo.

- Proces vaspitanja je krenuo - osmehnuo sam se.
- Jednom je to moralo da se dogodi - klimao je glavom.

Ukrcale smo stvari u vagon i posle izvesnog vremena sam kroz prozor posmatrao pejzaže koji su promicali. „Ako svaka situacija vodi ka Bogu - razmišljaо sam - tada reakcija na svaki događaj mora da bude rasplamsavanje ljubavi. A šta je sa savešću koja nas muči zbog nečasnih postupaka? Uostalom, savesna osoba mora da se kaje zbog učinjenog“.

Ali sada shvatam da je to stereotipni, polovični pogled na stvari. Savest bi trebalo da izazove patnju, ali energija koja se oslobođa ne treba da se preusmeri na žaljenje, jer je žaljenje prikriveno samouništenje i priznanje nemogućnosti sopstvene transformacije. Energija mora da se pretvara u erupciju ljubavi i u takvu samopromenu koja neće dopustiti ponavljanje grešaka. Da bismo radili na sebi potrebno je da se menjamo, a da bismo se promenili, potrebna je energija. Da bismo imali energiju potrebno je da se naštimumo na ljubav. A da bismo se na nju naštimovali, treba da je u svakoj situaciji vidimo kao uzrok, cilj i posledicu.

Pejzaž koji je promicao iza prozorskog stakla postepeno je tamnio, ali ja sam video potpuno drugačiji svet i opažao ga potpuno drugačije. „Svet vidimo našom dušom - razmišljaо sam. - Istinski pogled prestaje da

zavisi od oblika, i ako je osećaj ljubavi postojan, tada stari svet negde
iščezava a umesto njega se pojavljuje potpuno novi“. Smestio sam se na
svoj krevet u vozu i polako se oslobođao od postojećih veza. Zanimalo
me je kako će mi taj svet izgledati sutra?

JEDINSTVO

Vasiona je jedna. Nastala je iz tačke, koja nadilazi granice vremena, i nastavlja da bude tačka. Ono što se pretvorilo u vreme, deleći se na dva toka, razvija se, povećava i teži da se vrati u prvobitno stanje. Svaki proces u Vasioni ponavlja njen ciklus razvoja, odnosno u Vasioni deluju samo dva procesa: vreme se deli na dve struje, pojavljuju se dva potencijala, otpočinje kretanje, stvaraju se prostor i materija i proces sažimanja vremena.

Kada zvezda sija, oslobađajući ogromne količine energije, ona pokušava da sažme vreme. Što je veće oslobađanje energije, time se vreme silovitije zaustavlja, odnosno sažima. Model ponašanja svakog objekta u Vasioni, živog ili neživog, sastoji se od težnje da se vreme sažme, tj. zaustavi. Najjače se ova tendencija ispoljava u živim bićima. Sam život je simbol sjedinjenja dva vremenska toka. Ukoliko živo biće ne bi posedovalo pamćenje, prikupljeno iskustvo, njegovo prilagođavanje na sredinu ne bi bilo moguće. Ako živo biće ne bude osetilo i modelovalo budućnost, njegove šanse za preživljavanje će takođe male. Izkustvo prošlosti nam je potrebno da bismo predviđeli budućnost, ali osim koncepta predviđanja, postoji još predosećaj i intuicija, koji nam pomažu onda kada se prethodno iskustvo ispostavi kao nedovoljno.

Mi posmatramo drveće i biljke i kažemo: „Ove godine će biti hladna zima“ - i ne zamislivši se nad tim da nas biljke i životinje svojom intuicijom često nadmašuju. Kada je ogroman talas preplavio Tajland, nastradali su ljudi, ali ne i životinje. Nijedna životinja nije nastradala. Ljudi su jahali na slonovima koji su se odjednom okrenuli i s urlikom pobegli u šumu, zajedno sa jahačima na leđima. Ukočeni od straha, ljudi nisu mogli ništa da shvate. Tek kasnije su shvatili, i to oni retki, koji su uspeli da prežive.

Na osnovu svog iskustva, životinje su mogle da osete da se negde dogodio zemljotres, ali džinovski talas, koji je uskoro prekrio obalu, morale su da zamisle, vide unapred - i to nije intuicija, već predviđanje. Odnosno, živa bića povezuju dva vremenska toka i u odnosu na to koliko su razvijena, obuhvatanje ta dva toka i njihovo sažimanje u jednu tačku se pojačava.

Danas se Darvinova teorija izlaže kritici u čitavom svetu zato što sve jasnija postaje sledeća činjenica: nove vrste životinja i biljaka pojavljuju se iznenada, ignorišući prethodne stadijume evolucije. Da,

adaptacija i postepene promene kod životinja i ptica se dešavaju, ali je nemoguće evolucijom objasniti pojavu novih vrsta. Majmuni nikako ne postaju ljudi, i skeptici već kažu: „Negiramo Darwinovu teoriju. Sve je sazдано sa Višeg plana“.

Međutim, ljudski embrion u različitim stadijumima razvoja poseduje škrge, rep i u prvim mesecima prolazi kroz sve faze evolucije. On nosi u sebi sećanje na sve životne cikluse, skoro do jednoćelijskih organizama, koji su se prvi pojavili na zemlji. Pogled na problem čini se nerazrešivim samo zato što ljudi pogrešno razmišljaju: isključivo u kategorijama materijalnog, priznajući teoriju evolucije, ili samo kroz kategorije idealnog, priznajući teoriju stvaranja svih živih bića Višom voljom.

Svest materijalistički nastrojenog čoveka može da izdrži samo jedan vremenski tok, za njega je prethodno iskustvo sve što poseduje. On primećuje kako se materijalni svet neprestano razvija i menja, i kao najuzvišeniji cilj pred sobom on vidi svetu budućnost. Za idealistu je čitav svet degradacija prvobitnog božanskog impulsa. Duh degradira i degeneriše se u telo. Sve je određeno sa Višeg plana i budućnost je žalosna. Uzimajući u obzir to da sve postepeno degradira, kraj može biti samo jedan - propast. Dogodiće se Viši sud, a zatim povratak Prauzroku.

Za materijalistu je koncept predodređenosti i predviđanja - šuplja fraza. Za idealistu svi postulati nauke, pogotovo kada se tiču čoveka, izgledaju potpuno absurdni. Ako ne postoji duša, a svest je telesna funkcija, kako onda objasniti činjenicu da ljudi identičnog tela poseduju potpuno različitu svest, i da se od iste majke rađaju potpuno različita deca? Svakom naučniku se može postaviti jednostavno pitanje: prema vašoj teoriji, Zemlja predstavlja nebesko telo koje se hlađi? Zatvorite poklopac na čajniku i uključite gas. Čim se protok energije zaustavi, poklopac će prestati da klepeće. U čajniku u kome se voda hlađi nemogući su spontani procesi i zato na Zemlji ne sme da bude zemljotresa. Zemlja bi morala da se skuplja, a ne da se širi. Sličnih argumenata može se navesti jako puno.

Oprečnost Istoka i Zapada je nepomirljiva sve do danas samo zato što ljudima nedostaje ljubavi u duši i Boga doživljavaju nepotpuno. I tek kada pokušamo da sačuvamo ljubav trajno u duši, shvatamo da su u pravu i jedni i drugi. Prava istina obuhvata obe suprotnosti.

Iz budućnosti nam u sadašnjost pristiže zrnevlje. U tom zrnu je najveća gustina informacija o svetu koji nas okružuje. Svaka civilizacija

živi, razvija se i usavršava, ali bez tog semena, koje pristiže iz budućnosti, informacija se brzo gasi i civilizacija umire. To se oduvek dešavalo - izumirala su plemena, gradovi, civilizacije. Na isti način izumiru i kompletne vrste životinja i biljaka. Kretanja ne može postojati ako postoji samo jedan potencijal. Ali bez obzira koliko bio visok nivo civilizacije, osnova njenog postojanja je interakcija dva vremenska toka. Ima koliko bilo plodonosno tle svake naredne civilizacije, bez novog semena, koje je palo iz budućnosti, civilizacija neće zakoračiti u sutrašnji dan. Zrnevље budućnosti su ljudi dobijali u mističnim stanjima i tako su nastajale nove religije. Kratkotrajni kontakt s Tvorcem je omogućavao doživljavanje jedinstva prošlosti i budućnosti, iz čega se stvarao novi impuls razvoja.

S naučne tačke gledišta, rečenica koju je Avram čuo od Boga - „Načiniću od tebe narode mnoge“ - predstavlja absurd. Svaki naučnik će se razbesneti - to je suštinski nemoguće. Proučavajući istoriju Zemlje, mi vidimo apsolutno drugi proces - izumiranje živih bića. Nekada je na Zemlji postojao ogroman broj plemena i naroda, a vremenom ih je ostalo sve manje i manje. U naše vreme svakog dana na Zemlji nestane desetine vrsta životinja i biljaka. Ova tendencija se ne menja. Naučnik koji objektivno rasuđuje odlično shvata da uskoro neće ostati živih bića, osim ljudi, čiji broj će premašiti dvadeset milijardi - pritom teško da ćemo uspeti da preživimo među ostacima nekada bujne i bogate prirode. Ali ostaje pitanje: da li su se posle Avrama pojavili novi narodi? Pojavili su se.

Rani judaizam nije stvorio samo novog čoveka, već se raširio po čitavom svetu; doveo je do pojave hrišćanstva i islama, što je otvorilo mogućnost pojavlivanja novih kultura i novih naroda. Jer narod je prvenstveno religija i kultura, a tek potom jezik, boja kože i običaji.

Narod razvija unutrašnje jedinstvo i ukoliko ovog jedinstva nema, rasparčava se na pojedinačna plemena i klanove. Svako živo biće se razvija u skladu s principom jedinstva. Najviši nivo tog jedinstva i najveća gustina informacija se nalazi u semenu, zrnu. U odnosu na to kako se stablo razvija i raste, nivo jedinstva se smanjuje, a kada se spusti ispod minimuma, drvo se razboljeva i umire. Kroz iste stadijume prolazi i čovek, a po istom principu se razvijaju i degradiraju društva i države.

Jedan od glavnih uslova za opstanak i razvoj pojedinca jeste visok stepen unutrašnje energije. Što se čovek više usredsređuje na Boga, ne suzbijajući ljubav, time poseduje više energije, viši stepen jedinstva,

takođe se u njemu sveobuhvatnije sažima vreme, pri čemu bolje vidi i oseća budućnost. Gubeći jedinstvo s Bogom i postavljajući za cilj telesno zadovoljstvo, čovek postepeno smanjuje nivo unutrašnje energije, usled čega se razboljeva i umire.

Ako je čovek vernik i pritom je moralan, duže živi od pohlepnog, zavidnog i pohotnog čoveka. Često se čovek proglašava ateistom da bi se što više naslađivao i da ne bi obuzdavao svoje želje. Budući da degeneracija želja obično nastupa u narednim pokolenjima, čini se da ateista uspeva da postigne svoj cilj. Ali ako oseća jedinstvo s budućnošću, kao i sa svojim potomstvom, on mora znati da njegovo ponašanje vodi ka uništenju buduće dece.

Moralna osoba je ona koja oseća jedinstvo s drugim ljudima, ali i sa budućnošću. Zbog toga je kod nje razvijen strateški način razmišljanja, naime ona poseduje bolju intuiciju i predviđanje budućnosti. Takva osoba će preživeti i njeni potomci će biti zdravi.

U jednoj knjizi sam pročitao izuzetnu priču o tome kako je neki čovek postao ateista. To je bilo početkom XX veka. Jedan mladić je došao kod sveštenika i rekao mu je da je on ateista i da ne priznaje Boga. Ovaj ga nije okrivljavao i osuđivao. Samo mu je predložio da se seti kada su mu se prvi put pojavile misli da Bog ne postoji. Vrativši se kući, mladić je počeo da vraća vreme unazad i odjednom se setio da mu je majka, kada je imao šest godina, svakog dana davala dve kopejke - jednu za džeparac, a drugu kao milostinju za prosjake pored crkve. Jednog dana dečak je silno poželeo da kupi konja, ali novca za to nije bilo. Želja mu je bila toliko snažna da je pomislio: ako ne budem davao novčić slepom čoveku, prikupiću novac duplo brže. Stoga je nekoliko dana prolazio pored slepog čoveka, pri čemu je novčić zadržao za sebe. Potom mu se rodila misao: ako od slepca ukradem novčić, on to neće ni primetiti.

I tako je dečak počeo da krade, ali kada je ušao u crkvu, odjednom je osetio da mu je teško na duši, da mu je loše i da oseća sram te je ubuduće pod svakim izgovorom nastojao da u crkvu više ne ulazi. Kada mu je brat - ateista - rekao da Bog ne postoji, odjednom je osetio olakšanje i griža savesti je nestala. Osetio je da može raditi sve što poželi, da se ne mora uzdržavati pa je krenuo tim putem.

Degeneracija je prijatna, a stvaranje je bolno. Potrebno je samo zaboraviti na dušu i sve potčiniti interesima tela. Dakle, intuitivno, ateisti postaju ljudi kod kojih proces degradacije dostigne veliko ubrzanje. Kada

se uništi princip unutrašnjeg jedinstva sa svetom, unutrašnje odgovornosti prema okruženju, tada život postaje lak i jednostavan.

Ogroman duhovni potencijal, koji je akumulirao sovjetski narod, bio je uslovljen kolektivnim načinom razmišljanja. Budući da je socijalizam pokušao potpuno da uništi ličnost i individualnost, bio je osuđen na propast, jer je razvoj moguć samo uz očuvanje dve suprotnosti. Međutim, trenutak prelaska iz jedne krajnosti u drugu i pored toga je plodotvoran, jer se na neko vreme održava zlatna sredina.

Tendencija individualizma, koja jača u zapadnoj civilizaciji, dobila je svoju suprotnost u socijalizmu i zbog toga je neko vreme bila izuzetno plodonosna. Nakon pada socijalizma došlo je do naglog povratka na vrednosti zapadne civilizacije i, shodno tome, do naglog raspada moralnosti. Ljudi su prestali da saosećaju jedni s drugima.

Često govorim pacijentima: „Vaša sadašnja osećanja su telo i subbina vašeg deteta u budućnosti“. Iz toga proizilazi da, čineći sve za svoju decu na spoljašnjem planu, a narušavajući moralne zakone, ljudi zapravo ubijaju svoju decu, uništavaju svoje potomstvo.

Ravnopravnost je materijalistički koncept jedinstva. Kada u duši postoji ljubav i jedinstvo s Bogom, tada će među ljudima postojati duhovno jedinstvo, koje će se ispoljiti kroz religiju, moralnost, kulturu i materijalno jedinstvo, koje neće dozvoliti siromašnom da umre od gladi, a bogatom da beskrajno uvećava svoj kapital zbog čega bi mogao postradati ne fizički, već duhovno. Tada će se fizička različitost među ljudima očuvati, ali neće dostizati ekstremne nivoe usled kojih nastupa degradacija i raspad. Spoljašnja, materijalna, razlika među ljudima može da podstiče na pojačavanje unutrašnjeg jedinstva. Pojačavajući se, spoljašnji sukob između suprotnosti ih primorava da sve više teže ka jedinstvu. Međutim, ukoliko karika koja ih spaja ne očvrsne, tada će suprotnosti uništiti jedna drugu, ili će se prekinuti njihova povezanost i zaustaviti razvoj.

Dve najoštrije suprotnosti u Vasioni su prošlost i budućnost - dva vremenska toka. One se uravnotežuju neprestanim dotokom ljubavi, koja ishodi od Tvorca, i to celu Vasionu čini jedinstvenom. U svakom procesu se odražava čitava Vasiona! Kada grupa živih bića ima visok stepen jedinstva, a ne postoje spoljašnje različitosti, oni će živeti, ali će se njihov razvoj zaustaviti, kao kod mrava. Ali ukoliko spoljašnje razlike

pređu određenu granicu, jedinstvo će iščeznuti, zajednica će se raspasti, uz pretnju nestajanja.

Negovanje patriotizma predstavlja moćan faktor uvećanja jedinstva i opstanka zemlje. Smisao patriotizma je u sledećem: čovek mora da oseti da je jedno sa svojim narodom i svojom zemljom. I kada mu ponude da krade svoj narod, da svojim postupcima nanese štetu budućnosti i sadašnjosti svoje zemlje, on će odbiti da to učini. Običan osećaj patriotizma može da učini daleko više od bilo kakvih propisa, parola i ustava. Nikakvi zakonodavni akti i uputstva ne mogu čoveka da spreče da počini zločin ukoliko je on nemoralan. I nikakva kazna neće zaustaviti čoveka ukoliko u njegovoj duši nema ljubavi, nego mu je glavna vrednost komad hleba.

Spoljašnje jedinstvo, odnosno potpuno potčinjavanje poretku, opštim principima i pravilima dovodi do unutrašnjeg pustošenja, gubitka energije i zaustavljanja razvoja. Najstroža regulacija čovekovog života u svim sferama prouzrokuje odumiranje njegove ličnosti. To može dovesti do homoseksualnosti i neplodnosti. Totalni seksualni promiskuitet lišava čoveka energije na isti način kao i potpuna zatvorenost, samopotiskivanje i potčinjavanje.

Suzdržavanje, oplemenjivanje seksualne energije, njen prenošenje u duhovnu sferu, odigrali su ogromnu ulogu u razvoju umetnosti i kulturi sovjetske države. I ta nakupljena energija, uz gušenje prava na posedovanje privatne imovine i obuzdavanje seksualnih nagona, omogućilo je postsovjetskom društvu da brže prođe faze unutrašnjeg raspada, da dođe do same ivice i otpočne novu moralnu izgradnju.

Suzbijanje dva osnovna nagona omogućavalo je snažnu podsvesnu težnju ka Bogu i razvoju duše. U telu koje pati nalazi se zdrav duh. Ova biblijska istina jasno se potvrdila na primeru Sovjetskog Saveza.

Rusiji veoma nalikuje njen glavni svetski konkurent - Sjedinjene Američke Države. To je takođe multietnička i potpuno materijalistička država. Ujedinjenje naroda se ovde odvijalo pod parolom okupacije i osvajanja novih zemalja, a osnovni ujedinjujući faktor je bilo sticanje novih bogatstava. I čim ovaj faktor počne da slabi, narušava se i unutrašnje jedinstvo, pri čemu dolazi do pada energije, a zemlja ulazi u depresiju koja preti raspadom. Rezultat „velike depresije“ 1930-ih godina morao je da bude raspad zemlje ili povećanje nivoa njenog jedinstva.

Uvođenje planske ekonomije, jačanje sindikata, smanjenje jaza među bogatim i siromašnim, razvoj i jačanje srednje klase omogućilo je Americi da preživi i nastavi nagli razvoj. Kombinacija tržišta i planske ekonomije, agresivnog američkog individualizma sa kolektivnom svešću davao je novi impuls razvoja. Ali to nije moglo dugo da traje.

Zalog razvoja američkog društva mogao je biti dalje jačanje državnog sektora i kolektivnog načina razmišljanja. To se nije dogodilo. U takvim slučajevima pomaže rat. Rat kao model smrti podstiče aktiviranje životne energije, pomaže jačanju jedinstva društva i, samim tim, obezbeđuje strateški opstanak. Učešće u Drugom svetskom ratu nije doprinelo samo ujedinjenju Amerike, već i nagomilavanju ogromnog kapitala od prodaje sirovina i gotovih proizvoda nacističkoj Nemačkoj i njenim protivnicima u isto vreme. To je takođe doprinelo jedinstvu nacije. To što se u pasošu građana SAD ne navodi nacionalnost, takođe doprinosi jedinstvu nacije.

Sovjetski Savez, sa sličnom idejom o ravnopravnosti nacije, zadržao je takvu rubriku u pasošu što je dovelo do mnogobrojnih problema. Ovaj propust je bio otklonjen tek u postsovjetskoj Rusiji. Reč „Rus“ postala je uobičajena kao što je i reč „Amerikanac“.

Reč „Amerikanac“ postala je simbol ujedinjenja čitavog kontinenta; u njoj je već podsvesno ugrađena uloga SAD kao zemlje koja ujedinjuje i usmerava sve druge zemlje. Često smo svedoci raznih događaja, ali ne možemo da ih objedinimo. Slučajno sam u jednoj emisiji čuo zanimljivu izjavu vojnog psihologa: svakih sedam godina Amerika otpočinje novi rat, i to pod bilo kakvim izgovorom, u bilo kojoj tački sveta. Ako pobedi, onda je to vrlo dobro jer ujedinjuje naciju; a ako izgubi - još je bolje jer se jedinstvo dešava na dubljem nivou, koje je manje primetno, ali je efikasnije. To je kao obnavljanje imuniteta, prikupljanje nove snage. Postratna konfrontacija sa Sovjetskim Savezom je razvoju Amerike dalo ogroman podsticaj; bio je to „hladni rat“, ali je ipak bio rat.

Sva nevolja je u tome što impuls razvoja i novi paket energije moraju biti raspodeljeni i razdeljeni na dva toka. Veći tok mora biti dat duši, odnosno religiji, kulturi, strateškom načinu razmišljanja, jačanju kolektivne svesti, razvoju kolektivnog oblika vlasništva, a manji deo treba da bude usmeren na lični razvoj, ono što se naziva civilizacijskim bogatstvom.

Kako je suptilno zapazio jedan Francuz - Amerika je zemlja koja je napravila korak ka civilizaciji mimošavši kulturu. Inicijalno bogatstvo, sklonost ka konzumerizmu, odnosno prioritetima tela, doveli su do neravnomjerne raspodele energetskih tokova. U skladu sa Šopenhauerom, civilizacija je počela da proždire kulturu. Borba sa Sovjetskim Savezom razvijala je kulturno i tehnološko rivalstvo. Ali dok se Sovjetski Savez hvalio moralnom nadmoćnošću, Amerika je apelovala na životni komfor i tehnički razvoj. Bili su u pravu i jedni i drugi. Međutim, duhovni potencijal može da izgleda kao prosjak u ritama, a materijalni - kao prelepo izrađen mrtvački kovčeg. Duša ne može da preživi bez tela. O tome govori iskustvo celokupne ljudske istorije, kako ezoterično tako i religiozno. Telo ne može da živi bez duše. Najveći problemi u Sjedinjenim Američkim Državama otpočeli su posle raspada Sovjetskog Saveza. Pisao sam o tome, čini se, u svojoj četvrtoj knjizi. Umesto opasnog protivnika, ostala je degradirana zemlja, raspadnuta na zasebne kneževine, a dotući poraženog neprijatelja - više nije bila stvar nadmetanja.

Energija Amerike je morala da se poljulja i da oslabi. Nivo jedinstva je morao da se smanji i Amerika je bila osuđena da krene putem Sovjetskog Saveza.

Zašto u Sovjetskom Savezu nije postojao pojam „ruski narod“? Zašto nije bilo Ruske akademije nauka? Zašto su narodi, koji su bili na daleko nižem kulturnom i razvojnom nivou, dobijali daleko više novca, pažnje i pohvala? Ne samo zbog toga da bi mogli da uhvate korak s ruskim narodom.

Sklonost ka izolaciji i osećaju sopstvene izuzetnosti uvek ima narod koji je jači i visoko razvijen. Jak potiskuje slabog - ova tendencija postoji od pamтивека, ali to slabog podstiče da se uzdiže do nivoa jakog. Međutim, kada jak ne potiskuje slabog, već mu pomaže da se razvija, to je put ubrzane evolucije.

Budući da u Sovjetskom Savezu nije moglo da bude realnog duhovnog jedinstva, trebalo je ugušiti najrazvijeniji narod, lišiti ga ličnosti, pretvoriti u cement za spajanje svih naroda i narodnosti. Na isti način kako se uništavala talentovana ličnost koja je narušavala princip jedinstva, tako je počelo i istrebljenje najprogresivnijeg i najrazvijenijeg naroda.

Zbog toga je u socijalizmu najviše nastradao upravo ruski narod. Mnoge republike i narodi, umesto razvoja, otvoreno su parazitirali na ruskom narodu. Ovaj proces je postao naročito očigledan kod kavkaskih i republika srednje Azije. To je bio proces moralnog raspada čija se šteta nadoknađuje daleko duže nego bilo kakvi ekonomski gubici. Ekonomija se može izgraditi za deceniju, a kultura se stvara vekovima. Zbog toga, ma kako čudno zvučalo, raspad Sovjetskog Saveza je bio najkorisniji za Rusiju.

Proletariat svih zemalja se nije ujedinio. Bez vere u Boga i brige o svojoj duši spoljašnje jedinstvo ne može da traje večno. Ili će jak gaziti, sputavati i vezivati slabog, ili će slab gaziti i ponižavati jakog.

Umetnost uvek ide ispred realnih događaja, njoj pripada budućnost. Pre nego što pogledam američki film, nikada ne sumnjam u jedno: ako je glavni junak belac, u blizini će obvezno biti crnac, a ako je neko od njih dvojice budala, tada, verujte mi, to nikada neće biti crnac. Amerika se ponižava i dodvorava crnim, obojenim i svim drugim nacionalnostima, osim belcima. Bela populacija se sve više potiskuje u drugi plan - ne samo u umetnosti, već i u životu. Ako je potrebno da se na posao primi pametan, energičan belac, a pored njega stoji glup i lenji crnac, budite sigurni - vlasnik će primiti crnca, jer će u suprotnom odjeknuti čarobna reč „diskriminacija“, i vlasnik će imati velike probleme. Pametan i energičan ima daleko manje prava od budale i lenčuge. Ova tendencija je primetna golim okom.

Na osnovu toga, mnoge razborite osobe su izjavile da Amerika počinje da gradi socijalizam. Međutim, u Americi se ne gradi nikakav socijalizam. Zemlja gubi energiju, veći deo naroda se nalazi u depresiji, stepen jedinstva se približava najnižim granicama. Upravo zato joj je bilo suđeno da napadne Irak, iz tog razloga se danas vrše pripreme za rat sa Iranom i iz istog razloga pokušavaju da rasplamsaju ratne sukobe na svakoj tački planete.

U suštini, Sjedinjene Američke Države idu ka Trećem svetskom ratu i približavaju se izboru: smrt i raspad sopstvene države ili smrt čitave civilizacije. To što se danas u Americi guše privatna preduzeća i dolazi do jačanja državnog sektora dobar je znak, jednako kao što studentima predlažu da nose istu uniformu, upozoravaju na opasnost od neobuzdanog seksa, kao i seksa pre braka. Jačanje vere u Boga i povratak moralnim načelima mogu da spasu planetu od Trećeg svetskog

rata. Amerikanci počinju da se prisećaju Biblije, razmišljaju o neophodnosti samoograničavanja. Shvataju da kada imaju dobar automobil, nema potrebe da kupe još bolji, već je bolje da energiju i vreme ulože u negu svoje duše.

Budući da će čovečanstvo, po svoj prilici preživeti, Treći svetski rat ne bi trebalo da se dogodi. To znači da će Sjedinjene Američke Države ili promeniti svoju psihologiju i državnu koncepciju, ili će se pretvoriti u razjedinjene države, ili će na njihovoj teritoriji morati da se dogodi kataklizma koja će zaustaviti raspad duše. Uzgred, naziv Sjedinjene Američke Države, uz zajednički ustav i različite zakone za svaku državu, dugo je davalо snažan podstrek razvoju. Za sada, kompletна savremena civilizacija stiže unutrašnje jedinstvo.

Celokupan razvoj se odvija otprilike po sledećoj šemi: dve suprotnosti isprva nisu ni svesne postojanja jedna druge. Zatim se one susreću i dolazi do njihove interakcije, takmičenja i borbe koja se sve više rasplamsava. Da se ne bi uništile, one razvijaju i pojačavaju tendenciju unutrašnjeg jedinstva. Što je jače spoljašnje oslobođanje energije, viši je nivo unutrašnjeg jedinstva. Kada dostigne određeni spoljašnji nivo, nivo unutrašnjeg jedinstva se toliko poveća da sukob prestaje. Dve suprotnosti zadržavaju svoju individualnost, ali predstavljaju jednu celinu. Svaka grupа ljudi koja se okupi mora da se pretvori u jedan tim ili da se raspade.

Svi ljudi koji žive na zemlji počinju da se sabiraju u jedan organizam. Razlog je jednostavan: približili smo se nivou iza kog treba da otpočne radikalna transformacija čovečanstva. Energija i moral novog čoveka moraju biti znatno veći. Savremena civilizacija će nestati, izgubivši unutrašnje jedinstvo, ili će, obrnuto - preći na daleko viši nivo. I kada jedna zemlja uspe da nametne svoju volju drugima i da ih potčini sebi, takvo površno jedinstvo će naglo oslabiti unutrašnju energiju, što može dovesti do smrti civilizacije u celini. Zaključak je jednostavan: u svakoj zemlji koja želi da nametne volju celom svetu, da potčini druge, pojavljivaće se ozbiljni problemi. I nije bitno koja je to zemlja - da li Amerika, Rusija ili Kina.

Narušenje Viših moralnih normi će postati sve opasnije kako za jednu osobu, tako i za celu zemlju. I ako tendencija ka povećanju jedinstva u savremenoj civilizaciji bude nedovoljna, moraće da se pojavi novi neprijatelj u vidu kataklizma, poplava, epidemija i dr. Svaka osoba koja oseća jedinstvo s drugima, i o svojoj duši vodi računa više nego o

telu, shvata da je najveće bogatstvo sposobnost da se voli i pomaže svima u tom teškom i odgovornom prelasku u novo stanje.

KLASIFIKACIJA

Trebalo je da se odvezem do aerodroma. Hteo sam da pozovem taksi, ali sam se setio da je jedan moj pacijent želeo sa mnom da razgovara zato što su mu se pojavili neki problemi. Tokom telefonskog razgovora se ispostavilo da ima slobodnog vremena i da će me sa zadovoljstvom odvesti na aerodrom.

Ponovo su bile gužve u saobraćaju, tmurno nebo i napet ritam velikog grada. U automobilu je svirala muzika, prijatan muški glas je pevao lirske pesme. Zamislio sam se, posmatrajući reku automobila koja je plovila putem.

Do kakvih zaključaka sam došao nakon petnaest godina istraživanja? Do shvatanja da je ljubav absolutna vrednost. U čitavoj Vasioni ne postoji nijedan razlog zbog koga bismo se odrekli ljubavi. Naprotiv, potrebno je odreći se svega što ometa ljubav. Što je sveobuhvatnija ljudska sreća, time snažnije mora da bude težnja ka Bogu i ljubavi.

Ljudske vrednosti se na kraju krajeva svode na pojam vremena. Vreme se sastoji iz dva toka, dve suprotnosti koje se spajaju u prvobitnom impulsu. U interakciju sa vremenom stupamo posredstvom dva nagona: nagonom produžetka vrste i nagonom samoodržanja. S prvim je povezana ljubomora, a s potonjim - oholost. S druge strane, ljubomora i oholost su povezani s budućnošću i sudbinom. Zatim se u nekom trenutku ova dva toka spajaju u strukturi koju sam nazvao „život“.

Mislio sam da je to bila poslednja karika. Ali kako sam odmicao dalje u svojim istraživanjima i pomoći drugim ljudima, opet sam sa čuđenjem primetio kako radi zakon parnih slučajeva. Na dubljem nivou, život se ponovo podelio na dva toka. Nakon istraživanja i klasifikacije došao sam do neočekivanog zaključka: opet je reč o strukturama budućnosti i subbine, ali u daleko većem obimu. Sudbina je povezana ne samo s jednim, već s mnogim životima. I budućnost je daleko većih razmera. Shodno tome, sačuvati ljubav prilikom uništenja takvih struktura isprva je bilo jednostavno nemoguće.

Zamislite izvesne životne neprijatnosti: ukrali su vam novčanik. Ali novčanik je bio star i novca je bilo malo. Posle nekoliko dana kupujete novi novčanik i zaboravljate na ovu neprijatnost. Klasifikujemo: domet neprijatnosti je - dva dana. Nakon nedelju dana vikendica vam izgori u

požaru. Ali, bila je oronula, a i nameštaj je bio star. Klasifikujemo: domet neprijatnosti je oko dve godine. Otrilike će toliko biti potrebno za nadoknađivanje štete.

Šta je to nadoknađivanje štete? To su utrošena energija i vreme. U principu, novac je ekvivalent utrošene energije. A energija se troši tokom određenog vremenskog perioda. Odnosno, mi prodajemo i kupujemo vreme. Ako je intenzivnost energije visoka, dužina zahtevanog vremena se smanjuje, odnosno vreme se sažima. Što se više sažima vreme, više se energije oslobađa i brže se prevazilaze gubici, odnosno životni problemi. Za jednu osobu izgorela vikendica predstavlja tri meseca brige i muka da bi se obnovila, a za drugu je to - katastrofa za ceo život.

Setimo se Gogoljeve „Kabanice“. Junak je mali činovnik koji ima sićušne želje i slabu energiju. Za njega je nova kabanica predstavljala količinu sreće za ceo život. Obim patnje je samim tim bio isti toliki. Zato nije mogao da podnese takav gubitak pa je umro.

Dakle, postoje životni problemi koji po obimu traju dva dana, dve godine, dvadeset godina, dvadeset života. Taj obim se zapravo ne određuje cenom materijalnog gubitka, već unutrašnjim čovekovim stanjem. Što je manje energije, time je teži gubitak. Da bismo ga izdržali, ako imamo nedovoljno energije, nije nam dato da osetimo sreću velikih razmera. Pokazatelji niske energije su - depresija, zavist, žaljenje, nezadovoljstvo sudbinom. Ako ljudi sa ovakvim karakternim osobinama dobiju malo veću porciju sreće, to može da se završi tragično po njih.

Visoka energija je adekvatna sažetom vremenu. A vreme se sažima ljubavlju. Neranjivost i postojanost osećanja ljubavi omogućavaju čoveku da izdrži katastrofe u kojima se slabiji sruši posle prvog primljenog udarca. Što čovek poseduje manje energije, više zavisi od drugih ljudi i od sredine. Ako se ulagujemo drugima i zavisimo od njih, ukoliko sputavamo sebe i popuštamo drugima u svemu, to dovodi do pada energije, smanjenja ljubavi u duši, a zatim i do problema i bolesti.

Dakle, život se deli na dva dubinska toka - sudbinu i budućnost. Radio sam sa ovim strukturama, radoznalo iščekujući čime će se sve završiti, i na kraju sam nadošao na strukturu u kojoj se prošlost i budućnost ponovo spajaju u jednu celinu. Odabrao sam joj radni naziv - jedinstvo.

Šta je ljudski organizam? To je skup mineralnog, biljnog i životinjskog načela. Sva ova masa ćelija prestaje da bude isključivo

životinjska i pretvara se u ljudski organizam, uz intenzivan razvoj veza unutar organizma.

Odnosno, ljudske vrednosti nadilaze materijalne. Najviše funkcije samo se zamenjuju mozgom i telesnim funkcijama.

Lako se možemo uveriti da je duhovnost u čoveku primarna.

Recimo da dve osobe imaju potpuno identičnu fizičku građu. Anatomija tela, struktura mozga i refleksi su im potpuno identični. Ali iz nekog razloga jednu nazivaju kretenom i podlacem, a drugu genijem i plemenitom osobom. A one imaju samo različitu energiju. Prva u duši ima malo ljubavi, a energije samo onoliko koliko je potrebno da se osigura jedinstvo organizma i održe najprimitivnije želje. Pojmovi kao što su dostojanstvo, čast, moralnost, takvoj osobi nisu dostupni: ona može samo da imitira ove kvalitete. Za takve funkcije joj jednostavno nedostaje energija.

Kada čovek poseduje malo energije, osuđen je da egzistira u režimu egoizma. Ukoliko poseduje višak energije, dolazi do stvaranja novih funkcija - energija se izliva spolja: čovek se smeje, pleše, slika, komponuje muziku. Odnosno, umetnost je neraskidivo povezana sa viškom energije. Čovek prestaje da živi samo za sebe i svoje želje, a zanima se za sve ono što ga okružuje, razmišlja o drugim ljudima i pokušava da shvati kako oni žive i dišu. Povećava mu se mogućnost analize i razumevanje sveta, a osećaj jedinstva, koji je nekada bio orijentisan samo na održavanje funkcija organizma, proširuje se i na decu i rodbinu. Za njega postaje navika da ne razmišlja samo o sebi, već i da brine o svojim najbližim.

Što je više ljubavi i energije u duši, time je sveobuhvatniji osećaj jedinstva. Čovek ne oseća da je sastavni deo samo svoje porodice, već i svog naroda, države te je spreman da je štiti isto kao što štiti sebe i svoj život.

Umeće da volimo, intenzitet ljubavi, određuje onaj stepen jedinstva na kome se nalazi čovek.

Ali egoizam je takođe neophodan, neodeljiv uslov za ljudsko postojanje. To je jedna od nižih, ali bazičnih funkcija bez koje je nemoguće živeti. Mnogi su tokom istorije čovečanstva pokušavali da odstrane egoizam i učine čoveka apsolutnim altruistom, ali je rezultat uvek bio isti - brzo ili sporo gašenje svih funkcija.

Naš digestivni sistem, creva - potpuno su ista kao i kod životinja, ali mi ipak osećamo da smo ljudi. Da bismo potpuno odbacili životinjsku

prirodu možemo raseći svoj stomak i izvaditi creva, ali će to prouzrokovati trenutnu smrt naše ljudske prirode. Da, moguće je suprotstaviti ljudsko i životinjsko, ali pritom ne smemo zaboraviti na njihovo neraskidivo jedinstvo.

Dve suprotnosti se, ulazeći u interakciju, razvijaju. Njihov razvoj podrazumeva jačanje jedinstva, a simbol jedinstva je ljubav. Jednostavno rečeno, borba između dve suprotnosti treba da dovede do toga da se one više zavole, a zatim to mora da se pretvori u osećaj neraskidivog jedinstva. One će postati jedna struktura, jedna celina, ali će se posle nekog vremena razdeliti na višem nivou.

Na našoj planeti danas nastaje zanimljiva situacija. Različite države simbolizuju suprotnosti. Pre ili kasnije, na Zemlji će se pojaviti dva suprotstavljeni tabora i sve zemlje će se pridružiti jednom ili drugom bloku. Da bi svet mogao da preživi, inercija ljubavi i jedinstva mora da bude veća od inercije agresivnosti i konkurenциje.

Međutim, mi vidimo suprotnu sliku: trenutno se razvija scenario mogućeg uništenja čovečanstva. Ako se suprotnosti ne budu harmonično spojile, one će morati međusobno da se unište. Sovjetski Savez i SAD su imale ulogu dva suprotna pola. Među njima nije bilo ljubavi. Jedan je pokušavao da uništi onog drugog na sve moguće načine. Čini se da je raspad Sovjetskog Saveza spasio čovečanstvo od uništenja.

Svojevremeno je Sovjetski Savez postigao sporazum sa nacističkom Nemačkom o prijateljstvu i nenapadanju. Postignuta je potpuna saglasnost o podeli Evrope i sveta. Čista idila. Odnosi između Amerike i Sovjetskog Saveza su u to vreme bili još napetiji. Međutim, uprkos potpunom „bratskom“ razumevanju i Sovjetski Savez i Nemačka su se grozničavo pripremali za rat. Hitler je prvi napao zato što je shvatio neminovnost rata i želeo je da iskoristi prednost.

Činjenice, koje su sada poznate, svedoče samo o jednom: od poraza u prvim mesecima rata Sovjetski Savez je spasila slučajnost, tačnije - vera u Boga koja se razбудila u zabludelim dušama. Kada je rat počeo, spremnost ljudi da žrtvuju svoje živote radi spasenja drugih ponovo je u njihovim dušama probudila moralne ideale, izobličene socijalizmom. Iz ateizma i paganstva ljudi su koraknuli ka Bogu i ljubavi. I nakon toga su, u vihoru rata, počela da se dešavaju čuda.

Pojmovi savesti, moralnosti i etike nisu mogući bez pojma ljubavi. Zastrašivanjem se čovek može prisiliti na najprimitivnije vrste discipline.

S druge strane, samodisciplina je nemoguća bez ljubavi. Ljubav, kao oblik apsolutnog jedinstva, proističe od Tvorca. Sve religiozne zapovesti po svojoj suštini usmerene su na održavanje, očuvanje i umnoženje ljubavi. Dakle, upravo religija omogućava ljudima da osete visok stepen jedinstva. Zbog toga se religija uvek koristila u političke i ekonomski svrhe. Ratovi su takođe proticali pod verskim znamenjima. Sama religija s tim nije imala nikakve veze već se jedinstvo, koje je ona omogućavala, koristila u političke svrhe. Ali kada religija počne da zavisi od politike, tada se može ujediniti samo jedna od zaraćenih strana. Umesto da sjedinjuje suprotnosti, religija ne doprinosi razvoju već samouništenju.

Današnja kriza svetskih religija sastoji se u tome što one ne pružaju onaj nivo jedinstva koji će pomiriti sve narode i države jer im nedostaje intenzitet ljubavi. Ni judaizam, ni katolicizam, ni pravoslavlje, ni islam, ni budizam to ne mogu da postignu. Međutim, ta mogućnost je pre dve hiljade godina data kroz Hrista. Ipak, ljudi nisu mogli da shvate i primene to što je On govorio.

Duša svakog čoveka prinuđena je da u životu napravi izbor šta je za nju važnije: jedinstvo s Bogom ili jedinstvo sa svetom. Kad se ruši sve ono što vrednujemo u ovom svetu, za šta smo vezani, nastupa trenutak istine. Ukoliko u tom trenutku dođe do rasplamsavanja ljubavi i težnje prema Bogu, to znači da je duša načinila ispravan izbor i da ubuduće neće biti zavisna od poniranja u ljudsku sreću.

Ukoliko su se pojavili uninije, žaljenje, mržnja ili uvređenost, to je znak da je jedinstvo sa ovim svetom za čoveka važnije od jedinstva s Bogom. Odricanje od ljubavi predstavlja odricanje od najviše energije. I tada, vremensko polje čoveka, koje je povezano s budućnošću, počinje da slabi. Što je veća zavisnost od vrednosti sveta koji nas okružuje, time je više unutrašnje agresivnosti, neprijatnosti i bolesti.

U principu, simbol jedinstva sa svetom je ljudska ljubav. Mi počinjemo da sagledavamo taj svet kroz ljubav prema roditeljima. Upravo nam oni pomažu da se pojavimo na ovaj svet, da volimo i načinimo prve korake. Druga etapa je mladalačka zaljubljenost. Kako osetiti da je ljubav prema Bogu važnija od ljubavi prema voljenoj osobi? Uostalom, mi istovremeno volimo božanskom i ljudskom ljubavlju. Odgovor je jednostavan: sačuvati težnju ka božanskim vrednostima, kada su ugrožene ljudske. Ukoliko prema voljenoj osobi budemo osećali ljubav i kada nas uvredi, ili nam unizi sreću, tj. ako je se ne odrekнемo, već nastojimo da je vaspitavamo, znači da je božanska ljubav za nas

važnija od ljudske ljubavi i jedinstvo s Bogom je više od jedinstva sa ovim svetom. Kada nas voljena osoba napusti, izda, premine, a mi je i dalje volimo, to je onda božanska ljubav.

Zadubio sam se u misli. Nedavno su mi rekli da su mnogobrojne žene, nakon što su pročitale moje knjige, počele potpuno da se potčinjavaju i popuštaju svojim muževima, a zatim su upadale u depresiju. Nažalost, čovek vidi samo ono što je spremam da vidi. Žena je pročitala knjigu i usvojila samo jedno: potrebno je da prihvati svako uniženje. A šta zapravo za nju znači prihvatanje uniženja i bola? To znači da oprosti mužu i da prema njemu ne oseća mržnju, da ne oseća ljutnju i da mu se ne sveti. Žena svu snagu usmerava u tom pravcu, ali odjednom primećuje da se pojavitija depresija. I što se više trudi da se ponaša „ispravno“ time je gore po nju.

U suštini, uvek sam govorio da se prihvatanje traumatične situacije sastoji u očuvanju osećanja ljubavi. Ukoliko u trenutku problema u vama ne treperi ljubav prema Bogu, preostaju samo dve varijante razvoja događaja: ili agresivnost prema drugoj osobi, kao način zaštite, ili depresija i mržnja prema sebi, kada ne postoji mogućnost ili želja da se zaštитimo.

Sve što se dogodilo u prošlosti je Božja volja. Zato prema prošlosti treba da se odnosimo s ljubavlju i potpunim prihvatanjem. U sadašnjosti i budućnosti prisustvuje naša volja. Stoga, ako trpimo uvrede u sadašnjosti, naša energija se raspoređuje na drugačiji način: na prvom mestu prema ljubavi i Bogu - što svakako predstavlja najviše i najdublje samovaspitanje, promenu sopstvene duše i okruženja, a zatim sledi drugi, spoljašnji nivo zaštite. Odnosno, prvi impuls je zaštititi se ljubavlju, a drugi je - težiti ka jedinstvu i razumevanju onoga koji nas je povredio. To je traženje kompromisa i vaspitanje partnera u odnosu na situaciju. Kompromis podrazumeva vaspitanje i promenu sebe, svojih očekivanja. Samim tim, vaspitanje drugog je pokušaj da ga promenimo.

Suprug koji vređa i ponižava ženu takođe je jedna vrsta zločinca. Ako mu budemo popuštali u svemu i potčinjavali mu se, to će ga još više iskvariti. U tom slučaju ne može da se promeni ni on, niti žena. Ukoliko ga bude mrzela, suprotstavlja mu se ili pozivala miliciju, biće još manje mogućnosti da se promeni. Zločin se ne može izlečiti kažnjavanjem. Potrebno je da se promenimo i pomognemo zločincu da se promeni. Da

bi se dogodila promena, ljubav mora biti neprestana i tada će se čak i okrutne mere doživljavati kao neophodno vaspitanje i pomoć.

Pre nego što upotrebite bilo koju strogu meru prema drugome, pokažite svoje prijateljsko raspoloženje i odsustvo nadmoćnosti. Kada nešto želite da dobijete od čoveka, prvo vi njemu učinite poklon, a ako želite da s nekim budete srećni, prvo njega učinite srećnim.

Na unutrašnjem planu žena ne bi trebalo ni od koga da zavisi. Ne možemo da vaspitamo onog od koga zavisimo! Zbog toga žena treba da posmatra muža kao dete. Tada će se s blagošću odnositi prema bilo kakvim uvredama s njegove strane. Onda ga se neće iznutra odricati i energija će, umesto na depresiju, biti usmerena na vaspitanje kako sebe tako i muža.

Da bismo se okrenuli Bogu neophodno je da budemo razvezani od svega, uključujući i um. Ako otpočnete molitvu i razmišljate samo o novcu, tada je obraćanje Bogu za vas samo sredstvo, a novac je cilj. Najobičnija magija. Ako osećate uvređenost na nekoga dok se obraćate Bogu, to znači da se podsvesno molite onome što je bilo uzrok uvrede. Ako ste se uvredili zbog novca, znači da se klanjate novcu. Ukoliko ne možete da oprostite izdaju, znači da se klanjate idealima. Ako ne možete da oprostite prijatelju koji vam je okrenuo leđa, znači da se klanjate odnosima. Stoga, obraćanje Bogu i molitva zahtevaju potpunu unutrašnju nevezanost. U suprotnom se pretvaraju u magiju. Zato je Hristos govorio da ni oltaru ne smemo prići ukoliko smo gnevni na svog brata.

Dakle, veoma je teško biti nevezan za našu telesnu svest. Prosečno, to nam uspeva oko trideset ili četrdeset minuta, a zatim, nastavljujući da se molimo i obraćamo Bogu, ne primećujemo kako se uključio naš um i preusmerava nam težnje ka idealima, uzvišenim osećanjima i seksualnim željama. Zato, kada čovek živi u neprestanom komforu, dobro se i ukusno hrani, a uz to je još uvredljiv i osuđuje druge, tada će po svoj prilici njegovo obraćanje Bogu biti iluzija. U tom slučaju molitva neće pojačavati ljubav, već seksualnost ili gordost. Tada će, da bi ublažio proces raspada, čovek prestati da posećuje crkvu i da čita svete knjige a zameniće ih toboznjom religioznošću. U principu, to se i dešava u savremenom svetu.

Dakle, mi možemo da izgubimo vezu s Bogom? Dublju povezanost nikada ne gubimo, ona samo ojačava. Međutim, spoljašnju, koja se odnosi na život, zdravlje i blagostanje možemo izgubiti. Došao sam do zanimljivih zaključaka kada sam dijagnostikovao žene koje se bave prostituticom. Potrebno je da se ljubav oseća na četiri nivoa: božanskom, roditeljskom, prijateljskom i onom koji je povezan sa seksualnošću i produžetkom vrste. Očekivao sam da će kod prostitutki videti previsoku koncentraciju na seksualnost i potpunu potisnutost drugih nivoa, ali uopšte nije bilo tako. Seksualni nivo zaista jeste bio previsok, i, kao rezultat toga, prouzrokovao je ženske bolesti u budućnosti, problematičnu decu i tako dalje. Skoro potpuno uništen bio je prijateljski i roditeljski nivo, što dovodi do uništenja porodice, sADBINE, psihe i zdravlja. Ali božanski nivo je bio netaknut.

Tada sam shvatio da je svima nama oprošteno za ono prethodno što smo učinili i da smo spaseni u budućnosti. Kod kriminalaca se primećuje slična slika: naglo pojačanje seksualnih i materijalnih želja i posledično uništenje viših nivoa jedinstva. Ali to ne utiče na mogućnost obraćanja Bogu i dostizanja jedinstva s Njim, već znači da svaki zločinac može da promeni sebe i svoj život kroz ljubav prema Bogu i smanjenje zavisnosti od svojih nagona.

Shvatio sam kako čovek postaje zločinac. Apsolutno jedinstvo s Bogom na najdubljem nivou je večno. Ali na dubokom nivou, koji je povezan s našom podvešću, mi možemo da oslabimo ovo jedinstvo. Tada dolazi do uništenja roditeljske i prijateljske ljubavi. Ako dete nije bilo voljeno od roditelja i ako su ga oni sputavali, ako su bili nevernici, ako dete nije imalo prijatelje i ako ga nisu naučili da se brine, žrtvuje i voli, tada je to, s velikom verovatnoćom, budući prestupnik. Kada su uništeni ili zatvoreni svi nivoi ljubavi, preostaje poslednji, životinjski, egoistični i tada materijalno bogaćenje, upravljanje i vlast, uz seksualne užitke, postaju osnovni smisao života. Bez obzira kakav novac, vlast i položaj imao neki zločinac, smisao i životna sreća za njega ostaje u jednom - u seksu i blagostanju.

Najčešće proces degradacije izgleda ovako: isprva čovek gubi osećaj Boga u sebi. Zbog toga će potiskivati ljubav u duši. Nakon toga, klanjaće se onome što voli, počev od najbližih i dragih osoba, prelazeći postepeno na sve druge stvari. Što se više klanjam svetu koji nas okružuje, time više raste konzumerizam i zavisnost. Nadalje čovek više ne moli, već zahteva. I što je manje ljubavi i energije u njegovoj duši,

time agresivnije zahteva, a potom otima. Mislim da je svima jasno šta se dalje dešava.

Dakle, jedinstvo sa ovim svetom isprva postaje najvažnije i na vodećem mestu. Zatim se klanjamo svetu, lepoti, pravdi, idealima, uzvišenim osećanjima. A zatim sve više zavisimo od tog sveta i spuštamo se na niže i niže nivoe. Uzvišena i lepa osećanja prema voljenoj osobi neprimetno se zamenjuju primitivnjim i životinjskim - ljubav se zamenjuje seksom, telesnim željama. Žrtvovanje i ideali se zamenjuju egoizmom i konzumerizmom, odnosno kada se klanjamo ovom svetu, božansko se pretvara u ljudsko, a ljudsko u životinjsko. Poklonjenje budućnosti kroz uzvišene ideale i uzvišena osećanja može dovesti do gubitka iste ove budućnosti, što znači i do smrti, i tada se aktivira instinkt samoodržanja, a ljubomora se pretvara u oholost. Umesto lepoti i čulima, čovek počinje da se klanja novcu i vlasti. Ali kada poklonjenje srećnoj sudbini dostigne kritičan nivo, na ovom planu otpočinje raspad - nesreće, bolesti, zatvor i dr. Ako se ovaj proces ne zaustavi, tada se želja i srećna sudbina smanjuju do minima, jer da bi preživeo, čovek mora da se vrati u svoje prvo bitno stanje, kada poseduje minimum želja i komfora. Uzgred, upravo se iz tog razloga beskućnici, kojima se radi eksperimenta daju novac i stan, posle nekog vremena ponovo nađu na ulici. Oni jednostavno nemaju energiju neophodnu za egzistenciju na višem društvenom nivou.

Bez uvećanja jedinstva sa okruženjem razvoj je nemoguć. Ali čim to jedinstvo zakloni od nas božanski plan, dolazi do neosetne degradacije, čije posledice ne osećamo odmah.

NASTAVAK ANALIZE

Prvi put sam došao u kontakt s Biblijom u Novom Atonu, u Abhaziji. Tada sam bio mlad turistički vodič i često sam organizovao ekskurzije u Novoatonski manastir. Dali su mi tekst jednog ateističkog predavanja koji razobličava „verski opijum“. Međutim nisam htio da bubam napamet reči, po šablonu. Da bismo nekoga optuživali, potrebno je bar da znamo zašto je kriv. Zato sam uzeo članke istoričara - akademika i doktora nauka, koji su razobličavali Bibliju. U početku su mi izgledali jako pametni, ali ne i interesantni. Zatim sam shvatio da je to najobičnije praznoslovje, potpuno površna analiza. Iza komplikovanih i lepih fraza skrivala se praznina. Bila je to jedna bedna misao na nekoliko desetina stranica.

Tada sam shvatio da je potrebno čitati originalan tekst. Pronašao sam Bibliju objavljenu na Zapadu, i bio sam zapanjen. Iza svake fraze se skrivalo nekoliko značenja, pri čemu je nivo informacija dat u nekoliko slojeva. Osim toga, Bibliju sam čitao i da bih shvatio šta je bilo naslikano na zidovima hrama. Sve se završilo time što sam, umesto okrivljavanja i osuđivanja religije u manastiru, držao predavanja o hrišćanstvu. Pritom sam osetio da su mi uključeni ne samo jezik i glava, već i duša, i to je bio jako prijatan osećaj. Nauka mržnje, koju je u meni brižljivo odnagovala socijalistička doktrina, slabila je i odlazila u drugi plan. Ovde, u Abhaziji, gradiću Novi Aton, blago su se poljuljale moje krute predstave o apsolutnoj ispravnosti, pravdi i kažnjavanju. Zatim sam mnogo puta iznova čitao Bibliju, ali ništa nisam razumeo iako sam intuitivno osećao da je u njoj skriveno ogromno znanje. Tu knjigu nije trebalo čitati glavom, već dušom.

Roditelji pružaju deci sve, a potom se žale kako ih ona ne vole. Nadaju se da će njihova ljubav podstaknuti u deci uzajamno osećanje, pri čemu ne shvataju jednostavnu istinu: da bi dete volelo roditelje ono mora još od malih nogu da se brine o njima. Dete je potrebno učiti saosećajnosti i brizi o drugima, te kako da podnese bol i da se žrtvuje. Kada dete vidi roditelje, u njemu treba da se probudi refleks pomoći i brige o njima. U davna vremena starije osobe nisu primale penziju i zbog toga su roditelji bili primorani da ispravno vaspitavaju svoju decu kako bi osigurali mirnu starost. Danas je međutim čestitost, briga o starijim osobama i invalidima preneta na socijalne službe. Stoga deca u

roditeljima vide samo izvor za dobijanje materijalnih vrednosti. O kakvoj ljubavi tu može biti reči?

Ako se u detinjstvu čovek nije ogrejao ljubavlju, osetio se ravnopravan s nekim, njemu će biti vrlo teško u životu. On će biti prinuđen ili da se klanja, ili da gazi drugog. Kada je osoba sklona puzanju pred drugima, ulagivanju, tad ona istovremeno mora nekoga da ponižava i gazi. Socijalizam, pozajmivši iz hrišćanstva ideju o jedinstvu i ravnopravnosti, odmah je podelio društvo na elitu koja je mogla da gazi sve zakone i - poniženi narod, koji je morao da bude u zavisnom položaju, da puzi i da se klanja.

U mojoj terminologiji postoji dijagnoza „vezanost za ideale“. To znači poklonjenje seksualnim željama, lepoti, uzvišenim osećanjima, što zvuči poprilično nevino. Ali u stvarnosti to izgleda drugačije.

Nedavno mi je jedna pacijentkinja ispričala sledeću priču. Ona je posećivala kozmetičarku koja je često bila prehlađena i zato su često morale da otkazuju tretmane.

- Možda bi bilo dobro da probate s nekim narodnim sredstvima? - sa simpatijama joj je predložila klijentkinja.

Kozmetičarka ju je ozbiljno pogledala i rekla:

- Meni to ne pomaže. Nedavno su mi dijagnostikovali AIDS.

Ispričala mi je da se nedavno udala i rodila bebu. Godinu dana pre poznanstva s mužem se zarazila, ali to nije znala. Njen muž se, i pored toga što je s njom proveo godinu dana, nije zarazio virusom.

- Prvo sam se uspaničila i izgubila volju za životom - ispričala joj je kozmetičarka - ali sam se zatim pomirila sa sudbinom i shvatila: treba živeti i treba prihvatići sve kako jeste. Ali svakog meseca je neophodno uzimati jako mnogo lekova. Država, ispostavilo se, izdvaja ogromna sredstva da bi osobe s HIV-om dobijale besplatno lekove iako su veoma skupi.

Ne možete da zamislite koliko je mnogo u Rusiji obolelih od AIDS, kao i deset puta više onih koji i ne znaju da su bolesni.

- Uzgred, da li biste mogli da mi kažete zašto je obolela od AIDS-a?

- pitala me je pacijentkinja.

- Recite mi njeni ime - zamolio sam je. Kada ga je rekla, na suptilnom planu sam video dobro poznatu sliku.

Usredsređenost na ideale, uzvišena osećanja i budućnost osam puta je prevazilazila kritični nivo. Budućnost je bila važnija od ljubavi zbog čega je morala da bude izgubljena. Lako je mogla da oboli od

dijabetesa ili raka, ali je podsvest odvela ka drugoj šemi pročišćenja duše.

Objasnio sam svojoj pacijentkinji:

- Sve kreće potpuno bezazleno. Isprva polako gubimo ljubav i težnju ka Bogu, a zatim se klanjamо svojim seksualnim željama. Prestajemo da se ograničavamo u hrani, užicima. Klanjamо se komforu i lepoti. Na tom nivou je protresanje i pročišćenje prilično lako. Kao lišće koje opada svake jeseni. Ali, postepeno, otrov dospeva u grane i stablo drveta i naše poklonstvo sa spoljašnjeg plana prelazi na sve suptilnije planove. Što dublje uranjamo u osnove ljudskih vrednosti time sve teže prihvatamo njihovo uništenje. Stoga, što kasnije otpočne pročišćenje, time će ono biti bolnije.

Čovek koji je preokupiran seksom podsvesno postaje sve ljubomorniji. I kada se njegova duša veže za ljudsku sreću više nego što je neophodno, automatski se uključuje mehanizam zaštite i spasavanja duše. Kod vernika taj proces otpočinje ranije, a kod onoga koji ne brine o svojoj duši - kasnije i bolnije.

Kod pomenute žene budućnost je blokirala ljubav, zbog toga joj je ona i oduzeta. Specifičnost AIDS, raka i dijabetesa je u tome što čovek neprestano oseća blisku smrt, shvatajući da ga najverovatnije neće biti u budućnosti, ali i pored toga se mora živeti i voleti. Postepeno čovek shvata koliko je ljubav važnija od budućnosti. Ako pritom uspe da se oslobođi od straha i poklonjenja svom telu i svojim željama, on može da pobedi virus. U poslednje vreme takvih slučajeva ima sve više.

Kada sam bio u dobi od dvanaest godina, moja majka, koja je radila kao medicinska sestra, ispričala mi je neverovatnu priču. Jednoj ženi su postavili dijagnozu „rak jetre“ i zakazali operaciju. Kada su joj otvorili trbušnu duplju, videli su da тамо nema ničeg što bi moglo da se operiše. Rak joj je pojeo skoro celu jetru. Operaciju nisu obavili, već su je samo zašili. Odlučili su da joj ne nanose bol istinom. Hirurg je rekao da тамо nije bilo ničeg, nikakvog raka, već samo manji polip koji joj je odstranjen.

Otpuštena je kući da umre. Ali ona je, ubeđena da nema nikakvih problema, počela da se oporavlja. Nakon pola godine, zdrava i sva procvetala, ponovo je došla na kliniku. Analize su pokazale da je potpuno zdrava. A onda joj je, usred te radosti, jedna medicinska sestra ispričala istinu. Nakon tri meseca žena je umrla od raka jetre i

progresivne metastaze. Strah, zavisnost od budućnosti i gubitak ljubavi obavili su svoj posao.

Pre dve hiljade godina Isus je rekao: „Ohlade ljubav mnogih zbog umnoženja bezakonja“. Pod bezakonjem se podrazumeva kršenje zapovesti. „Ne brinite o sutrašnjem danu“ - smisao ove fraze je jednostavan: ne treba polagati nadu u budućnost, već u Tvorca. Ljubav treba da bude važnija od budućnosti. Zbog toga prava sreća nije usmerena na naše nagone. Njihova svrha je samo da uvećaju ljubav u duši.

Sećam se jedne žene čije je polje bilo slično pomenutom. Koncepti poštenja, idealja i moralnosti za nju su bili nepokolebljivi. Poklonjenje uzvišenim osećanjima, uz snažnu energiju i lepotu koju je posedovala, počelo je da prevaziđa sve mere. Kritika i osuđivanje nemoralnih ljudi su se pojačavali. Podlaci i izdajnici nije mogla ni da primiriše. Nije joj se živilo kada su se rušile njene predstave o poštenju. Kao rezultat toga sin joj postao narkoman koji je veoma bio sklon lažima i krađama. Prema njoj se uvek ophodio grubijanski, često je i psovao, trudeći se da joj nanese što veći bol.

- Ako želite da pomognete svom sinu - objasnio sam joj - pomozite mu da se promeni. Toliko ste navikli da osuđujete ljudi koji imaju mane, kao i duhovno siromašne, da i najmanje nezadovoljstvo u vama uključuje program njegovog uništenja.

- Moj drugi muž je bio narkoman - rekla mi je. - Osuđivala sam ga i razvela se od njega, a dobila sam sina koji je isti takav.

- Potrebno je da pomognete svom sinu. Prvo što treba da shvatite: potrebno je da ga volite, bez obzira kako se ponaša. Kao drugo: ne treba da popuštate pred njegovim grubostima. Ne možemo na unutrašnjem planu da zavisimo od grešnog čoveka, ali da bismo u tome uspeli potrebno je da ne zavisimo od svojih greha, odnosno da prevaziđemo osuđivanje, prezir i uninije. Shvatite da vaš sin jednostavno nema budućnosti. Ako bude iskren, čestit i lepo se ophodi prema vama, on će umreti. Da bi potomak osobe za koju novac predstavlja sve mogao da preživi, on mora potpuno da osiromaši. Ako ne sin, tada unuk. Sve zavisi od stepena poklonjenja.

Kada ideali, poštenje, uzvišena osećanja predstavljaju višu vrednost za ženu, njeni dete, da bi preživelio, mora toga da se odrekne. Zbog toga mu je lakše da oseti ljubav kada upotrebljava nepristojne reči,

uživa u narkoticima koji uništavaju njegovu budućnost, kao i kada laže i krade.

Da bi on mogao pravilno da izgradi sistem vrednosti, pre svega je potrebno da ga vi pravilno izgradite. Ali za vas je veoma teško da se promenite, a reći ću vam zbog čega. Da li ste nekada videli kako zmija odbacuje svoju košuljicu? Dakle, u tom trenutku je ona potpuno bespomoćna. Da bi promenio svoj karakter i čoveku je potrebno da se oseti potpuno bespomoćnim. Materijalne vrednosti, novac, kuća, stan pružaju velik stepen zaštite i često čovek, imajući sve to, oboljeva da bi pomogao sebi da se promeni. Uzgred, zašto je Hristos govorio da je teže bogatašu da uđe u carstvo Božje, nego siromašnom? Stvar nije u novcu, već u osećaju zaštićenosti.

Ali postoji daleko opasnija tema. Ona je povezana sa zaštićenošću ne samo tela, već i duše. To je daleko opasnije. Simbol zaštićenosti duše je - osećaj ispravnosti. Upravo osećaj sopstvene ispravnosti uzrokuje osuđivanje drugih ljudi. Ako smo u pravu, tada nije potrebno da se menjamo. Sve dok osećate da ste u pravu, neko mora biti kriv. Stoga imamo potrebu da uništimo krivca. Znači, osećaj ispravnosti je nespojiv s ljubavlju. Sve dok postoji osećaj unutrašnje ispravnosti, promena nije moguća. Onoga koji oseća da je neprekidno u pravu uvek okružuju krivci, pogotovo bliske osobe, da bi on, prevazilazeći osećaj ispravnosti, naučio da ih voli.

Pojmovi „ispravan“ i „kriv“ primenljivi su na ljudske zakone i označavaju njihovo poštovanje i stabilnost. Božanske zakone nikada nećemo u potpunosti shvatiti sve dok se ne vratimo Tvorcu. Zato je nemoguće govoriti o našoj absolutnoj ispravnosti. Čovek koji oseća potpunu ispravnost pretenduje na to da postane Bog. A to već zaudara na đavolizam.

Pokušajte ponovo da proživite sve životne situacije i da u dobru i zlu vidite božansku volju. I dobro i zlo treba da nas podstiču na ljubav, inače ćemo ih stalno brkati i zamenjivati. Upravo je osećaj sopstvene ispravnosti uzrokovao da se ljudi međusobno istrebljuju, bez griže savesti.

UMETNOST LJUBAVI

Putovao sam automobilom i nastavio s razmišljanjima. Kako dete uči od roditelja? Ono ih voli, oponaša, poistovećuje se s njima. Da bismo od nekoga mogli da dobijemo informaciju, potrebno je da na unutrašnjem planu budemo povezani s njim. Proces konzumerizma je prirodan i neophodan, ali on ne sme da pređe dopuštene granice. Razvoj znači da se potrošnja pretvara u vraćanje. Ako znamo da možemo da se klanjamо samo Bogу, tada ћemo osetiti da najvažnija informacija i ljubav idu kroz obraćanje Njemu. I druga osoba nas takođe može podstaknuti na otkrivanje tog procesa u sebi. Kada je duša previše vezana za telо, želje i blagostanje, mi ne želimo toliko da taj proces razvijamo u sebi koliko da pozajmljujemo od drugog.

Zamislimo muškarca koji je strasno zaljubljen u lepu ženu. On je toliko vezan za nju da se strašno plaši da je ne izgubi ili da neće sprečiti njeno neverstvo. Na kraju je ubija da ona nikome ne bi pripadala, sem njemu. To je snažno izražena demonstracija kako poklonjenje dovodi do mržnje i ubistva.

Zamislite malo blažu varijantu: muškarac voli ženu, vezan je za nju, ali nema tako snažno izgrađenu osobinu konzumerizma. Ipak je muči uvredama, kritikama i ljubomorom. Mi uzimamo energiju od onoga čemu se klanjamо. Svaki ljubomorni muškarac je potrošač i vampir i zato ne može da izgradi skladan odnos. Ali ako mu žena bude neverna, napusti ga ili umre, on će, za razliku od prvog, u manjoj meri ipak sačuvati ljubav u duši. Prvi, kao absolutni potrošač, mora da ubije nju ili sebe.

Zamislimo treću, najidealniju varijantu: muškarac se zaljubljuje u prelepу ženu i u njemu se razbuktava strast. Uskoro započinju svađe i ona oseća da je privlači drugi muškarac. Tada joj muškarac govori: „Pomogla si mi da probudim predivno osećanje u sebi i ja sam ti zahvalan. To osećanje ne zavisi od tebe. Stoga, čak i ukoliko me izdaš, budeš neverna ili me napustiš, to neće uticati na moja osećanja“. Isprva će muškarac tako samo govoriti, a zatim će to i osetiti. Želja da daje, postepeno će nadjačati konzumerizam. Na unutrašnjem planu muškarac prestaje da zavisi od ženske lepote. Tada će svaka žena pored njega moći da bude srećna zato što je on na unutrašnjem planu neće pustošiti, nego će joj poklanjati.

Sećam se interesantnog pitanja koje mi je postavio jedan pilot.

- U pilotskoj profesiji postoje stvari koje ne treba raditi pre leta: fotografisati se, imati intimne odnose i podići platu. Zašto je tako?

- Nije to samo kod pilota - odgovorio sam mu. - Jedan poznanik mi je pričao o mladiću i devojci koji su se bavili padobranstvom. Odlučili su da se venčaju, a pre venčanja su se fotografisali i skočili s padobranom. Oboje su nastradali. To je bilo pre dve godine.

Jednom prilikom, na predavanju, izvesna žena mi je dostavila ceduljicu u kojoj je napisala da joj je muž planinar. Svaki put pre njegovog polaska su se fotografisali, ali baš ti kadrovi su na filmu bili osvetljeni i fotografije nisu uspele.

Dakle, kada započinjemo bilo kakvu ozbiljnu stvar, mi podsvesno akumuliramo veliku količinu energije koja mora biti pravilno raspoređena. Odnosno, veliki paket ljubavi i radosti mora da bude usmeren ka Bogu, a manji deo - na naš život, na osnovne nagone. Fotografija upija u sebe sreću i poklonjenje sreći koje je dugo trajalo. Seks i novac pojačavaju ljubomoru i oholost. I u situaciji kada od unutrašnjeg čovekovog stanja mnogo toga zavisi, disharmonija može da dovede do nesreće.

Gledajući niz put kako nam sivom trakom automobili jure u susret, setio sam se druge situacije „žrtva-zločinac“, o kojoj mi je pričao pacijent. On je bio teški idealista koji je verovao samo u principe. Moje knjige je iščitao, ali nije bio u stanju da poveruje u to da iznutra treba oprostiti zločincu. Imao je bogatog brata. Dakle, jednom prilikom su tog mog pacijenta oteli kriminalci da bi dobili otkup. Vezali su ga za radijator i tukli dva dana. Na njemu nije bilo mesta bez rane. Kriminalci su skinuli maske s lica i po tome je on shvatio da je osuđen na smrt. Banditi su razmatrali na koji način će ga ubiti. I tada se on setio da kriminalce ne treba mrzeti i osuđivati. Setio se da čovek sam provocira agresiju prema sebi. Pokušao je da se promeni i počeo je da se moli. Molio se ceo dan, pri čemu je svima oprostio i pripremio se za smrt. Sledećeg dana kriminalci su ga pustili. Kada je smešten u bolnicu, lekari su rekli da su mu najverovatnije stradali unutrašnji organi. Dugo se lečio, a nakon oporavka je zakazao kod mene telefonsku konsultaciju.

„Kod vas se promenila sudbina - rekao sam mu - zato što ste uspeli da se promenite u dubini duše. Ali nesreća i dalje čuči u vama. Još uvek niste prevazišli spremnost da osuđujete, kao ni poklonstvo budućnosti. Nemojte misliti, ako su vam odozgo sačuvali život, da ste se očistili od svojih grehova“.

Zamislio sam se gledajući šumu koja je okruživala put. Ove godine je zima odložila svoj dolazak. Zaista, otopljenje je sve izraženije.

Pogledao sam vozača. Pre nekoliko dana mi je pričao o svojim problemima. Njegovo polje je bilo u vrlo lošem stanju. Kod žene i deteta se odvijao snažan program samouništenja, a on je bio njegov autor.

- Loše izgledate - rekao sam mu. - Recite mi šta se desilo u vašoj porodici.

Usledila je duga pauza. Onda je skupio snagu i priznao:

- Zaljubio sam se zbog čega sam imao želju da napustim porodicu. Privuklo me je jedno poznanstvo preko interneta jer sam sa suprugom dugo bio u neharmoničnim odnosima. Upoznao sam se sa veoma lepom ženom, ali nisam mogao da se izborim sa svojim osećanjima. Ona je doduše udata, ali je u svađi s mužem te nisu ni u kakvom kontaktu. To joj je drugi muž, koji se zbog nje razveo od prve žene. Dakle, čim sam odlučio da napustim porodicu, ona je posumnjala u naš odnos i sve je priznala svom mužu. Sada mi je u duši potpuni haos. Ne znam da li da se razvodom ili ne.

- Da li hoćete da vas sahrane uz počasti? - pitao sam ga.

- Ozbiljni ste? - uzvratio mi je iznenadeno.

- Ozbiljan sam, ali prvo mi recite ime žene s kojom ste se upoznali.

Kada sam pogledao njeno polje, video sam baš ono što sam i očekivao. Žrtva uvek pronađe zločinca.

- Vi se na unutrašnjem planu klanjate ženi i ženskoj lepoti.

Ogromna unutrašnja vezanost stvara očekivanja, uvređenost i ljubomoru. Ukoliko se muškarac iznutra bezgranično klanja ženi, obično mu sa višeg plana ne daju odmah snažna osećanja da ne bi nastradao. Poklonjenje je strast, a ne ljubav. Takođe muškarcu se jaka strast obično daje kada ima ženu i decu. To mu pruža priliku da zadrži distancu i prevaziđe strast i poklonjenje. Ljubavnica mora da bude veoma privlačna, ali ne preterano čestita zato što je neophodno da ona svesno ili nesvesno unižava njegova osećanja - ili da bude udata ili da poseduje snažnu unutrašnju agresivnost.

Vaša verenica je pravi „čistač šume“, istrebljivač muškaraca.

Ukoliko žena od nekoga preotme muškarca, znači da ima pojačanu strast i da je usmerena na svoje želje. To je isto kao i nekoga začarati. S takvim mužem teško da će moći da ima normalan porodični život, a poklonjenje željama će je činiti sve agresivnijom. Takve žene su obično razvedene ili udovice.

- I šta sad da radim? - pitao me je.

- Kao prvo, nemojte potiskivati ljubav. Kao drugo, nemojte se ljutiti na tu ženu. To što se ona pomirila s mužem i sve mu ispričala znači spasenje vašeg života. Vi ste krenuli za strašću i počeli ste da se klanjate, pri čemu ste neprimetno ubijali istinsku ljubav u duši. Da ste se razveli od supruge i oženili tu lepoticu mislim da ne biste izdržali ni nekoliko meseci. Tako sada pod hitno obaspite ženu cvećem, a deci kupite sladoled. I uputite supruzi što više komplimenata, zato što joj je sada veoma teško.

Ako se muškarac nepristojno ponaša, ili ima pogrešan pogled na život, on će upropastiti ženu i decu. Tango plešu dvoje. Muškarac i žena su planinari koji su vezani jedno za drugo. I svako svojim ponašanjem može da uništi ili spase onog drugog.

I dalje ćete osećati privlačnost prema fatalnoj ženi i to osećanje ne treba potiskivati. Ali znajte da vas ono može ubiti ukoliko strast ne pretvorite u ljubav i ne prevaziđete unutrašnje poklonjenje ženama. To što ste sada izbegli smrt uopšte ne znači da možete da prevarite svoju sudbinu. Ako ne želite da se promenite, s vama će se, s Višeg plana, iznenada i nemilosrdno obračunati.

Ovaj razgovor, koji se dogodio pre nekoliko dana, isplivao je u mom sećanju. Pacijent je samouvereno vozio automobil prema zgradi aerodroma koja se ukazivala u daljinu.

- Znate, posle našeg razgovora samo što nisam umro. Prvo su me jako boleli bubrezi, jedva sam uz napor mogao da se krećem. Zatim mi je bilo teško da dišem. Nedelju dana pre toga proverio sam pluća i sve je bilo idealno. Ali sam odjednom imao osećaj da mi je otpočela teška upala pluća. Zatim su mi se javili urogenitalni problemi. Shvatio sam da umirem. Legao sam da spavam i razmišljao: „Ako je Bogu ugodno, znači da ću umreti; stoga prihvatom to“. Međutim, sledećeg jutra sam se probudio potpuno zdrav. Organizam je radio kao sat. Šta se to dogodilo?

- pitao me je.

Raširio sam ruke i osmehnuo se:

- Gresi ulaze sa zadovoljstvom, a izlaze kroz bol. Vi ste se na vreme sklonili s puta koji ne vodi nikuda, i ti problemi, koji su se nagomilali, ostali su na stranputici pre nego što su vam ugrozili život. Da se taj proces odužio pročišćenje bi vam došlo kroz smrt ili kroz duge i mučne bolesti.

Ljubav je cilj ka kome svi idemo. Zamislite da morate da se popnete uz stepenice do poljane. Da biste to učinili potrebno je da prođete dvadeset stepenika. U ljubavi ovi stepenici izgledaju ovako: sposobnost da brinemo jedni o drugima, da u svađi ne podležemo šemi „ko će da nanese bolniji udarac“, da trpimo bol i pronalazimo zajedničko rešenje. Sledeći korak je sposobnost da radimo, ulazeći energiju. I još nešto: nikada ne upućujte grube reči voljenoj osobi, već vaspitavajte sebe i nju, itd., itd.

Ako očekujete gosta, potrebno je da mu pripremite sobu; ukoliko želimo da izraste jabukovo drvo, potrebno je da za njega pripremimo zemljište; ukoliko želimo da nam dođe ljubav, potrebno je da se pripremimo za nju.

Komunikacija muškaraca i žena predstavlja neprestanu borbu, sukob koji podstiče na traženje novog nivoa jedinstva. Prava žena mora dušom da se obraća Bogu, a ne voljenoj osobi. Mnoge žene smatraju da je ljubav nestala ukoliko prema mužu ne osećaju seksualnu privlačnost. Ali prava žena voli na svim nivoima. Ona voli na božanskom nivou, posmatrajući svog muža kao dete koje treba postojano da voli, često vaspitava, a ponekad i kažnjava. Tačnije, to je roditeljski nivo, a božanski je - neprekidna ljubav, koja ni od čega ne zavisi. Pored božanske i majčinske ljubavi ona gaji i prijateljstvo prema muškarцу. On je za nju pre svega prijatelj, a tek potom seksualni partner.

Žena treba da bude nežna i nepokolebljiva, da vlada detaljima, a ustupa u bitnim stvarima, da bude golubica i zmija istovremeno. Takva žena se ne sveti, ne oseća žaljenje i zavist; u njoj su sjedinjene nežnost i hrabrost, dobrota i strogost. Suprotnosti koje se bore u njoj neprestano se uravnotežuju ljubavlju. Ona je svestrana i harmonična, i ne samo što sama ume da voli, već tome uči i muškarca, pomažući mu da bude bolji i plemenitiji. Ona zahteva od muškarca zaštitu, hrabrost i požrtvovanje, pružajući mu ne samo zadovoljstvo, već i bol. Pri svemu tome uči ga da trpi, opraća i voli.

Automobil se približavao aerodromu. Mi se opraćamo. Sa stvarima odlazim na čekiranje karte. Smestio sam se u avionu i gledao kroz prozor. Završavao se novembar. Nebo je bilo tmurno, ali sam osećao radost u duši.

Setio sam se svoje prve posete Izraelu. Rekli su mi da u Jerusalimu postoji svetilište koje poštuju Jevreji, hrišćani i muslimani - Zid plača.

Sačuvano je još od vremena kada se na tim mestima razvijao monoteizam. Posetioci iz celog sveta prilaze Zidu plača, prislanjaju se uz njega licem i ostavljaju ceduljice sa svojim željama u pukotine između kamenja. Ove želje moraju neizostavno da budu ispunjene. Nisam kod sebe imao olovku. Prislonio sam zidu dlanove i obraz i obratio sam se Bogu s jednom molbom - da mi pomogne da naučim da volim. Mislim da će se moja želja pre ili kasnije ispuniti.

S.N. Lazarev